

10th September 1959]

III.—LEAVE OF ABSENCE TO A MEMBER.

MR. SPEAKER: The hon. Member, Sri Karuthiruman has given notice of a motion. Let him move it.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN: Mr. Speaker, Sir, I beg to move—

‘That, under Rule 11 of the Madras Legislative Assembly Rules, leave of absence be granted by this House to Sri S. Nagaraja Monigar, till the end of October 1959, from the date of his absence.’

The motion was put and carried.

IV.—STATEMENT OF THE HON. MINISTER FOR FINANCE RE CORRECTION TO AN ANSWER.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, in reply to a supplementary question by Sri K. Sattanatha Karayalar (on starred question No. 237) I had stated on 29th April 1959 that the Government had under examination a proposal to establish a permanent machinery and to appoint separate officers for arranging for the participation of Government Departments in the various exhibitions conducted every year. But, I later checked this in the Secretariat and found that no such general proposal was under consideration. There is, however, a proposal to create a separate section, with an exhibition officer and assistants for the effective participation of the Industries Department in the exhibitions, which was under examination in the I.L.C. (Special) Department.

I, therefore, wish to modify the answer with the permission of the House.

V.—PRESENTATION OF THE REPORT OF THE COMMITTEE ON GOVERNMENT ASSURANCES.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR: Sir, I, Chairman of the Committee on Government Assurances, having been authorized by the Committee to submit the report on its behalf, present this, the Fifth Report.

VI.—GOVERNMENT MOTION.

FOOD SITUATION IN MADRAS STATE.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Speaker, Sir, I move—

‘That the food situation in Madras State be taken into consideration.’

SRI K. VINAYAKAM: On a point of order, Sir. I am sorry to intervene. According to the procedure laid down, the Hon. the Leader of the House should move a motion for converting a non-official day into an official day, to-day being a non-official day.

MR. SPEAKER: The motion was moved yesterday and the hon. Member was absent at that time.

[10th September 1959]

SRI K. VINAYAKAM: But it must have been moved to-day only, as only to-day is converted into an official day.

MR. SPEAKER: But it was moved yesterday and the House also agreed to transact official business to-day.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, உணவுப் பிரச்சனையைப்பற்றிய நிலைமையைக் குறித்து சில விவரங்களை நேற்று நான் ஒரு யாதாஸ்தில் தந்தேன். இங்கே மேற்கொண்டு சில விவரங்களையும் குறிப்பிட்டேன்; அந்த அறிகையின் நகல்கூட கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உணவு நிலைமையைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் விவாதிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவதை நான் வரவேற்கிறேன். ஏனெனில் நிலைமையை நன்றாக ஆராய்ந்து கனம் அங்கத்தினர்கள் போசனையளிக்க முன்வந்தால் அது எனக்கு மிகுந்த பயனை அளிக்கும் என்பதை நான் நன்கு உணர்கிறேன். இப்போதுள்ள பிரச்சனையெல்லாம் விலைவாசி அதிகமாக இருக்கிறதே என்பது தான். உணவு கிடைக்காமல் போகின்ற குறைபாடே இல்லை. நான் நேற்றே குறிப்பிட்டேன்; விலைவாசிகூட அடக்கமாக ஓரளவிற்குள்ளதான் இருக்கிறதே தவிர அத்துமீறி மேற்கொண்டு உயரவில்லை. அவ்வாறு இருப்பதற்குக் காரணம் இதுவரையிலே அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் தான் என்று நான் சொல்வேன். பரொக்யூர்மெண்ட் ஓரளவிற்கு செய்து நியாய விலைக்கடைகளை ஏராளமாக அமைத்து குறைந்த விலைக்கு அரிசி மக்களுக்கு வழங்கப்படுவதினால் மற்ற மார்க்கட்டில்கூட விலை ஓரளவிற்கு குறைந்து இருக்கிறது. எங்கே நியாயவிலைக் கடைகள் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. சில இடங்களிலே நியாயவிலைக் கடைகள் இருந்தாலும் போதிய அளவு அரிசி வாங்கப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலிருந்த மார்க்கட்டில் விலை ஓரளவேனும் குறைந்திருக்கிறது என்பதுதான் புலப்படுகிறது. ஆனால் வேறு சில இடங்களிலே அதிகமாக அரிசி வேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இதுவும் கவனிக்கப்பட்டு அந்த இடங்களுக்கு அதிகமாக அரிசி வழங்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுவருகின்றன.

இப்பொழுது விலையைப்பொறுத்தமட்டில் தனியாக ஒரு ராஜ்யத்தையுடனும் “சோனா” (zone) எடுத்துக்கொண்டு விலையைக் கட்டுப்பாடு செய்யமுடியாது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். ஆகவேதான் அகில இந்திய ரீதியிலே அவ்வப்பொழுது இதுசம்பந்தமாக கவனம் செலுத்தப்பட்டுவருகிறது. விலையையும் கட்டுப்பாடு செய்யும் விஷயத்திலே அகில இந்தியாவையும் சேர்த்து ஒவ்வொன்றும் ஒரு “சோன்” என்று தனியாகப் பிரிக்காமல் தங்கு தடையின்றி தான்யங்கள் கொண்டுபோவதற்கு வசதி அளிப்பது நலம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கு கொஞ்சம்கூட ஐயம் இல்லை—பெரும்பாலோர் இம்மாதிரித் தான் நினைக்கிறார்கள்—அதாவது என்னவென்றால், இப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையிலே அகில இந்தியாவிற்கும் சேர்த்து

10th September 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

ஒவ்வொன்றுக்கும் “சோன்” என்ற கட்டுப்பாடு இல்லாமல் வைத்துவிட்டால் எப்படியும் நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் விலை மணங்கிற்கு மூன்று நான்கு ரூபாய் அதிகமாகும் என்பது என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயம். இன்னும் மற்ற ராஜ்யங்களினுடைய பிரதிநிதிகளும், தேசிய அபிவிருத்தி கவுன்சில் கூட்டத்தில் இதே கருத்தைத்தான் வற்புறுத்தினார்கள். தேசிய அபிவிருத்தி கவுன்சிலிலும் ஒருமனப்பட்ட அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் இந்தியா பூராவும் “சோன்” என்று கட்டுப் பாடில்லாமல் வைத்துக்கொள்வது முடிவான லட்சியமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர இப்பொழுது அவ்வாறு செய்வது சரியல்ல. இந்த யோசனையான் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

அதற்குப்பிறகு ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும், ஒரு “ஸோன்” என்று வைத்து அங்கிருந்து அரிசி முதலிய தானியங்கள் வெளியே போகவிடாமல் தடுப்பதா, அல்லது உபரி ராஜ்யத்தோடு பற்றாக்குறை ராஜ்யத்தைச் சேர்த்து இப்பொழுது தென் உணவு மண்டலம் அமைத்து இருப்பதுபோல் அமைப்பதா என்பது தான் பிரச்சனை. இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் பற்றாக்குறை ராஜ்யத்தோடு நம் ராஜ்யத்தை இணைப்பதினால் அளவிற்கு மீறி இங்கிருந்து தானியம் பற்றாக்குறை ராஜ்யத்திற்கு போவது மட்டுமல்லாமல் வியாபாரிகள் தங்கள் வியாபாரத்தையே கருதி நிலைமையை பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அதிக விலை கொடுத்துக்கூட வாங்குகிறார்கள். அந்த ராஜ்யத்திற்குத் தேவை என்ன என்பதைப்பார்த்துக்கொடுப்பது அல்ல முதல் கருத்து. நிலைமையைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு தாங்கள் எவ்வாறு லாபம் சம்பாதிக்க முடியும் என்பதுதான் வியாபாரிகளுடைய முக்கியமான நோக்கமாக இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இங்கே விலையைக் கட்டுப்பாடு செய்யவேண்டுமென்றால் இந்த ராஜ்யத்தை தனி “ஸோனாக” பிரித்து நமக்குப் போக என்ன இருக்கிறதோ அதை பற்றாக்குறை ராஜ்யத்திற்குக் கொடுப்பது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கருத்து. ஆனால் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தென் மண்டலம் என்று இருப்பதினாலே பயன் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் தென் மண்டலம் போதிய பலனை அளிக்கவில்லை என்று நான் சொன்னேன். தென் மண்டலம் இருக்கிற வரையிலே உபரியாக இருக்கக்கூடிய ஆந்திர அரிசி தென் மண்டலத்திற்கு அப்பால் போகாமல் தடுக்கப் படுகிறது. அதை நாம் ஒரு விதத்தில் முக்கியமான அனுகூலம் என்று கருதவேண்டும். நாங்கள் வற்புறுத்துவது என்ன மென்றால் இந்த ராஜ்யத்தை தனி “ஸோனாக” பிரித்து நமக்குப் பிரிக்கவேண்டுமென்றால் தென்பகுதியிலுள்ள ராஜ்யங்களான, சென்னை, ஆந்திரா, கேரளா, மைசூர் ஆகிய நான்கு ராஜ்யங்களும் அதற்கு இணங்கவேண்டும். நான் நேற்று தெரிவித்தபடி அதிலே இரண்டு ராஜ்யங்கள் தென்மண்டலத்தைப் பிரித்தால் தங்களுக்கு பாதகம் ஏற்படும் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். நான்கு ராஜ்யங்களும் இந்த ஏற்பாட்டிற்கு ஒப்புக்கொண்டால் அன்றி நாம்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [10th September 1959]

இதைச் சேர்ந்து வற்புறுத்த முடியாது. இந்த மாத இறுதிக் குள்ளே மேலும் இதுபற்றி கலந்து ஆலோசித்து இதை எவ்வாறு செய்வது என்பது முடிவு செய்யப்படும். அப்படி இறுதியாக தென் மண்டலமாக இருப்பதா அல்லது தனித்தனி ராஜ்யமண்டலமாக இருப்பதா என்ற முடிவு செய்யப்பட்ட பிறகுதான் இனி எதிர் காலத்தில் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்வதா “லெனி” செய்வதா என்பதுபற்றி முடிவு செய்யலாம்.

நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன், இப்பொழுது நிலை மையை ஒருவாறு சமாளித்து வருகிறோம். முன்பு நாம் ப்ரொக் யூர்மென்ட் செய்ததால் நியாய விலைக் கடைகள் ஏற்படுத்தி சில பேர்களுக்காவது நிவாரணம் அளிக்க முடிகிறது. அதன் மூலம் பொதுவாக மார்க்கட் விலை ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக் கிறது. அப்பொழுது ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்தது தவறு என்று முக்கியமாக வியாபாரிகள் கூறினார்கள். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்ததை நிறுத்தியிருந்தால் ப்ரொக் யூர்மென்ட் செய்யப்பட்ட தான்யங்கள்கூட கேரளாவிற்குப் போயிருக்கும். இங்கே நியாய விலைக் கடைகள் வைப்பதற்கு முடி யாமல் போயிருக்கலாம். ஆகவே ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்தது பயன் அளிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது என்பதை கனம் அங்கத் தினர் அவர்களுக்கு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இனி என்ன செய்யவேண்டுமென்பதுதான் நாம் யோசிக்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சனை. நான் குறிப்பிட்டேன், தென் மண்டல மாக இருப்பதா, அல்லது ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் தனி மண்டலமாக இருப்பதா என்பதை முடிவு செய்த பிறகுதான் நாம் ப்ரொக்யூர் மென்ட் செய்வதா, கொள்முதல் செய்வதா என்பதை முடிவு செய்யவேண்டும் என்று. இப்பொழுது நாம் வியாபாரிகளிட மிருந்து ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்கிறோம்; அப்படிச் செய்யாமல் விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக லெனி வாங்கவேண்டுமா என் பதைப்பற்றி பிறகுதான் ஆலோசிக்கவேண்டும். விவசாயிகளிட மிருந்து நேரடியாக லெனி வாங்குவதென்றால் எல்லா விவசாயி களிடமிருந்தும் வாங்குவதா என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். அதிகமாக உற்பத்தி செய்கின்ற பெரிய விவசாயிகளிடம் வாங்கி னால் போதும் என்றால் அம்மாதிரி அதிகமாக உற்பத்தி செய்கின்ற பெரிய விவசாயிகள் ரொம்பக் குறைவு. பெருவாரியாக இருப்பவர் கள் சிறிய விவசாயிகள்தான். அவர்களிடம் போவதற்கு எனக்கு மனம் இல்லை. ஆனால் அப்படிச் செய்தால் வேண்டிய தான்யம் கிடைக்காமல் போய்விடலாம். இதையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த் துத்தான் நிலைமைக்குத் தக்கவாறு முடிவு செய்ய வேண்டியிருக் கிறது. இருந்தாலும், இந்த சந்தர்ப்பத்தை கனம் அங்கத்தினர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டு கொள்முதல் செய்வதா அல்லது வேறு என்ன செய்வது என்றும் அல்லது வேறு உறுப்படியான ஆலோ சனைகள் அவர்கள் என்ன சொல்லக்கூடுமோ அதைச் சொல்வார் கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்த விவாதத்திலிருந்து உறுப்படி யான யோசனைகள் கனம் அங்கத்தினரிடமிருந்து கிடைக்கும்

10th September 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

என்று நான் எதிர்ப்பார்க்கிறேன். நான் இன்னும் அதிகமாக அங்கத்தினருடைய காலத்தை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இறுதியிலே இந்த விவாதத்தின்மீது ஏதாவது சொல்லவேண்டியிருந்தால் அப்பொழுது சொல்லுகிறேன்.

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the food situation in Madras State be taken into consideration.”

Three hon. Members have given notice of amendments. They may now move their amendments.

SRI M. JAGANNATHAN : Sir, I move—

“ Add at the end the following :—

‘ and on such consideration the House is of the opinion that Government should take steps—

(i) to open more fair-price shops in the State,

(ii) to sell rice in the fair-price shops at reasonable price, and

(iii) to make available greater quantities of grains in the fair-price shops than at present ”.

The amendment was duly seconded.

SRI S. M. ANNAMALAI : Sir, I move—

“ Add at the end the following—

‘ and on such consideration this House regrets to note that adequate and satisfactory steps have not been taken to solve the food situation in the State at present ’.”

The amendment was duly seconded.

SRI N. K. PALANISAMI : Sir, I may be permitted to move my amendment with a slight correction.

MR. SPEAKER : Normally, I will not allow any alteration to the amendment already given notice of. But in this case, because it is a minor point, I shall allow it. The hon. Member may move his amendment with the correction, as hon. Members have only the original amendment.

SRI N. K. PALANISAMI : Sir, I move—

“ Add at the end the following :—

‘ and on such consideration this House is of the opinion that :

“ (i) in all not less than 10,000 fair-price shops should be opened in the State including 2,000 shops in the City of Madras instead of 1139;

“ (ii) the price per Madras measure should not be more than 75 naye Paise;

[Sri N. K. Palanisami] [10th September 1959]

“(iii) in addition to the stock received from the Centre a levy should be imposed on all the land owners who are in possession of more than 15 acres of wet land or 50 acres of garden land;

“(iv) that steps should be taken for proper implementation of the Essential Commodities Act, 1954; and

“(v) adequate steps should be taken for proper distribution of sugar at fair-price shops or in shops at controlled rates ”.”

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : I second the amendment, Sir, இந்த உணவுப் பிரச்சனை ரொம்ப ரொம்ப முக்கியமான விஷயம். இதைப்பற்றி பலமுறை நாம் இங்கேயே விவாதம் செய்திருக்கிறோம். இன்று மீண்டும் இதை விவாதிக்க வரும் சந்தர்ப்பத்தில், இன்று மாலை தொடர்ந்து சபை கூடினால் தான், எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பேச வாய்ப்பு தந்து, அதன் மூலமாக ஒரு சரியான முடிவைக் காண முடியும். ஆகவே சட்டசபைக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து மாலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : நேற்று பிசினஸ் அட்வைசரி கமிட்டி கூடி ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்திருப்பதைப்பற்றி இப்பொழுதுதான் சொன்னேன். இன்னும் சில விவரங்களையும் சொல்லுகிறேன். விவாதம் 1½ மணி வரைக்கும் நடக்கும். கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு பதில் அளிக்க ½ மணி நேரம் ஒதுக்கப்படும். அவர் 1 மணிக்குப் பதிலளிக்க ஆரம்பிப்பார். ஒவ்வொருவருக்கும் ¼ மணி வீதம் நான்கு கட்சித் தலைவர்களுக்கு, 1 மணி நேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிகுதி உள்ள 2 மணி நேரத்தில் ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் 10 நிமிஷங்கள் வீதம் 12 அங்கத்தினர்களுக்கு பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். அதற்கு அப்புறம் வேறு ஏதாவது ‘மோஷன்’ கொண்டு வந்தால் பார்க்கலாம்.

முதல் அமெண்ட்மெண்ட் கொடுத்திருக்கும் ஸ்ரீ ஜகன்னாதன் 15 நிமிஷங்கள் பேசுவார்.

* **SRI M. JAGANNATHAN :** Mr. Speaker, Sir, on his return from Delhi, the Hon. Minister for Food has given us much food for thought, through his White Paper on the Food Situation in Madras State. Sir, if a careful analysis is made and if a critical study of the White Paper is done, we will find out the truth that there has been an increase in the prices to the extent of 10 per cent from July 1957 to August 1958; and during the current year as well, Sir, there has been a marked increase in the price level with reference to foodgrains in our State. Sir, the White Paper adduces two important reasons for this rise in food prices. The first reason is because of the Zonal system, there is competitive buying on the part of merchants in our State with a view to selling foodgrains in Kerala State which is a deficit pocket. The other reason is because of the general rise in price structure for the whole

10th September 1959] [Sri M. Jagannathan]

of India, the prices of foodgrains in Madras State are also affected. These are the two reasons which are adduced by the Hon. Minister for increase in prices of foodgrains in Madras State.

Sir, I would like to take the first reason for examination, namely, because of the competitive buying on the part of merchants with a view to selling their stock to Kerala State which is a deficit area, the prices have a tendency to rise in Madras State. Sir, that is an argument which is put forward to prevent the continuance of the Zonal system. To understand or to meet this argument we will have to go to the origin of the constitution of the Southern Zone. It is stated in the white paper that the Southern zone was constituted in July 1957 for very important and laudable reasons, the first among them being to rationalise movement of foodgrains which was hitherto going on indiscriminately, haphazardly and in an unco-ordinated fashion. The second reason why this zonal system was introduced was for the purpose of stabilising prices. These are the two reasons for which the Southern Zone was constituted in the year 1957.

Sir, arguments against continuance of the Madras State as a member of the Southern Zone are very much emphasised in the white paper. It is said that as long as we have deficit pockets within the zone, deficit pockets like Kerala which has got a deficit of 2.5 lakh tons annually and Mysore which has got a deficit of 0.5 lakh tons annually, it is impossible, virtually impossible—that is the word used—to stabilise prices in the Madras State. The Hon. Minister has again and again pointed out that there is competitive purchasing going on on the part of dealers and merchants with a view to selling them in Kerala and obtaining profits on account of the price differential that exists. Further, the Hon. Minister also admits, impliedly, that it has been found impossible to control movement of rice or paddy from Madras State to Kerala State. Sir, in this connection, I should like to submit that if only the Government had exercised every care to see that the Check-Posts which they have established on the borders of Kerala were properly functioning, vigilantly functioning, they could have practically put an end to the movement of grains from Madras State to Kerala State: it would have been possible for this Government to arrest movement of foodgrains.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The check-posts are there and with them we can only check the accounts, but we cannot prevent movement of foodgrains, under the existing arrangement.

* SRI M. JAGANNATHAN: Whatever it might be, if only this Government had galvanised their entire machinery into action and seen to it that no such movement took place, they would have been able to prevent it and put an end to this movement.

(Srimathi A. S. Ponnammal in the Chair.)

[10th September 1959]

* SRI M. JAGANNATHAN : Madam, the other reason that is advanced for the increase in prices is the general increase in the price structure obtaining in the rest of India. This is an argument which is not acceptable, because the general increase in price structure for the whole of India is on account of the fact that the Union Government is following a policy of deficit financing for the purpose of implementation of their Five-Year Plans and they have minted crores of rupees and put them into circulation; on account of that prices have shot up in the whole of India. Not only prices of foodgrains, but also prices with reference to all goods and services have gone up and there is a general increase in the price level. It is therefore not an argument to say that in Madars State prices have risen beyond their control.

Madam, the real reason why there has been an increase in the price of foodgrains is to be found in the policy pursued by the Madras Government, namely, the food procurement policy. Food procurement policy is very laudable and commendable and the objects with which it was formulated and implemented are very noteworthy. It is said that during the lean months, in order to tide over temporary difficulties or scarcity, sufficient stocks must be maintained as buffer stocks, purchased and maintained at Government cost and on Government account to be released during lean months. That object is very good. But unfortunately, when this procurement policy was implemented, it was found to bristle with a number of drawbacks and difficulties.

In the first place, the very idea of Government resorting to procurement of foodgrains created a psychological reaction in the minds of consumers and merchants and they thought that some sort of scarcity had occurred in the supply of foodgrains available in the State. There is absolutely no justification for this misapprehension in the minds of the public, particularly the producers and merchants. Because Government thought it fit to introduce this procurement policy, the general public thought that there was a deficit in the matter of foodgrains. Therefore, what happened was a sense of artificial scarcity was infused in the minds of the people on account of this food procurement policy. Producers, millers, dealers, merchants, everybody began to withhold their stocks and Government resorted to food procurement at lower price levels. The notified prices of the Government were not as high as the prices that could be obtained in the open market. Therefore, these producers, merchants and dealers did not want to sell their stocks at notified prices, so long as they could get better prices in the open market. It was not paying to them to surrender their stocks at low prices. Therefore, virtually what happened was, hoarding had taken place. There has been indiscriminate hoarding of foodgrains on the part of the producers, millers and merchants. This fact has been admitted by the Hon. Minister in his White Paper. At page 9 he says :

" We cannot also rule out the fact that there has been a certain amount of evasion of procurement in the form of dealers pretending to act merely as commission agents, millers showing

10th September 1959] [Sri M. Jagannathan]

themselves as producers, transactions in the names of fictitious persons and also splitting up of stocks into small quantities so as to avoid procurement."

This is a language, Sir, which impliedly admits that the Government could not get over the problem of hoarding that has taken place. The Government machinery did not probably function properly in order to check effectively this hoarding in foodgrains, as a result of which the availability of supply of foodgrains has dwindled to a very great extent. On the one hand Government resorted to purchasing and stocking of foodgrains in their godowns. On the other hand, the producers, millers, dealers, all of them withheld their stocks. So, on either side the availability of the supply of foodgrains had been reduced and the functioning of the open market was rendered practically impossible. Therefore, the net result was, a scarcity in foodgrains had set in as a result of which the prices have shot up. Indirectly I put the blame on the part of the Government for having been responsible for creating this kind of scarcity which has resulted in the shooting up of prices of foodgrains.

Sir, if the Government are really sincere, the price level of foodgrains must be brought down. What they must do is, they must make their officials go into this problem of hoarding and see to it that this hoarding does not take place at least in future. Whatever hoarding has taken place so far cannot be allowed to continue endlessly hereafter. Hoarding must be put an end to, and the quantity that has gone into hoarding must somehow be brought to light and made available to the general public. If they do it, that will increase the availability of the supply. If the supply increases, naturally there will be a tendency for prices to come down.

But, this will be only a palliative, a temporary arrangement. But a permanent solution to this problem of rise in prices will be, production of foodgrains must be increased enormously in our State. Government have given us certain figures to show that there has been a steady increase in production of foodgrains in the past 2 or 3 years. But, if it is to be believed that there has been a steady increase in the production of foodgrains, why should there be this scarcity in the availability of foodgrains giving rise to rise in prices? The production has been only sufficient to meet the requirements of the consuming public. That is all. There has not been a considerable surplus over the requirements of the public. At present we find there is only a surplus of 1.5 lakh tons. It is not very much. This surplus of 1.5 lakh tons partly has gone into hoarding on the one hand and partly Government, on account of their procurement policy, have brought into their store houses. Therefore, I should emphasise on this occasion that the Government should carry on a policy of increasing the production of foodgrains on a larger scale with a view to increasing the supply of foodgrains over and above the demand for foodgrains. It is ordinary economics that if supply is increased the demand will

[Sri M. Jagannathan] [10th September 1959]

decrease and if demand decreases also the price decreases. Therefore, Sir, Government must actually undertake a drive, as it were, to increase the production. I do not say Government have not done it so far. They have done it to a very small extent, not to the desirable extent.

The Government are talking and doing things particularly to create some fear in the minds of the producers. For instance, they talk about co-operative farming and so on. How can any producer come forward to produce sufficient quantity of food-grains? In the first place there is a fear infused in his mind as to the ownership of his land and his future continuance as the owner of the land as such on account of the co-operative farming and the land reforms which they contemplate. They simply talk all these things and they never do anything in pursuance of their talk. But, the Government must see to it that the producers are properly helped to increase their production. For that, they must give certain concessions and facilities at the cost of the Government. For instance, to the producers they can supply manures at subsidised rates. That will give them an incentive and encourage them to carry on extensive cultivation and increase production. There are improved methods of cultivation, the Chinese method and the Japanese method and so on. These are methods which have been proved to be very efficient resulting in increased production. This is being done on an experimental basis in Madras State. My point is, the Government must come forward to encourage these improved methods of cultivation on a larger scale, so that there will be increased production. If production increases, supply increases and that will meet the demand. On account of that, the prices will come down.

I do not want to dilate upon this point very much, but only emphasize that, rightly or wrongly, on account of the procurement policy of the Government, they have created scarcity conditions and that these difficulties must be surmounted.

Finally I would like to submit that the number of fair price shops which have been opened is not sufficient. The Hon. Minister stated in his report presented yesterday that so far 1,728 fair price shops have been opened. My submission is, this number must be either doubled or trebled, so that there can be more number of fair price shops and the poor sections of the people will go to these fair price shops and obtain their requirements in quicker time. What happens at present is, on account of the paucity in the number of these fair price shops, there is an enormously long queue in each and every fair price shop and people are asked to wait for hours together. The labouring classes and wage-earners cannot afford to wait for one full day standing in a queue to obtain their requirements of foodgrains in fair price shops. If there are more number of fair price shops, people will get their supplies quickly and conveniently. Therefore, Madam, I submit that the Government must come forward to increase the number of fair price shops.

10th September 1959] [Sri M. Jagannathan]

The Government must also see to it that in these fair price shops no blackmarketing takes place, no mal-practice takes place. If such things continue, certainly it will be a hardship on the consuming public, particularly the poorer sections.

* SRI A. R. SUBBIAH MUDALIAR :

கனம் தலைவர் அவர்களே, உணவு நிலைமையைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போதுள்ள நிலைமையை எடுத்துக் கொண்டால் விலை அதிகமாகத்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை எந்த விதத்தில் குறைக்கலாம் என்பதுதான் இப்போது இருக்கக்கூடிய முக்கியமான பிரச்சனை. ஆனால் நாட்டில் அதிகமான அளவில் உணவும் இருக்கிறது. இன்றைக்கு எங்கள் பகுதியில் இருக்கின்ற மார்க்கட் ரேட்டை எடுத்துக்கொண்டால் சுமார் 60 ரூபாய் வரை ஒரு கோட்டை (2 மூட்டை) இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்குக்காரணம் நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய குறைதான் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. முக்கியமாக பேஸிக் ஸெல்லிங் பிரைஸ்-வை நிர்ணயித்துவிட்டால் விலையை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியும். வாங்கக்கூடிய விலை குறைவாக இருக்கிறது. கொடுக்கக்கூடிய விலை அதிகமாக இருக்கிறது. பத்து மாண்டுக்கு கீழே வைத்திருப்பவர்கள் தான்யத்தை கொடுக்க முன் வருவதில்லை. அவர்களை கட்டுப்படுத்தவும் முடியாது. ஏனென்றால் பேசிக் ஸெல்லிங் பிரைஸ்-வை நிர்ணயித்தால்தான் இதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். அதுவரை அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பை நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இப்போது இருக்கின்ற முறைகளைப் பார்க்கும்போது சட்டரீதியாக பல சிக்கல்கள் இருப்பதாக சொல்லுகிறார்கள். பேஸிக் ஸெல்லிங் பிரைஸ்-வை நிர்ணயிக்காத காரணத்தினால் அதிகாரிகள் கட்டுப்படுத்துவதற்கு யோசிக்கிறார்கள். ப்ரொக்யூர்மென்ட்-டை எடுத்துக்கொண்டால், District Co-operative Stores நடத்துகிறார்கள். அவர்களிடத்தில் போதிய அளவு கொள்முதல் பண்ணுவதற்கு ரூபாயும் சிப்பந்திகளும் இருப்பதில்லை. இதன் காரணமாக பல இடங்களிலும் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இந்த அதிகாரத்தை கிரெடிட் ஸொலைட்டிகளுக்கு கொடுத்து அவர்கள் மூலமாக கொள்முதல் செய்வது நலம் என்று கருதுகிறேன். அவர்களுக்கு வேண்டிய பண உதவியும் கொடுக்கவேண்டும். அத்துடன் Hoarding யாரிடத்தில் இருக்கிறது என்றால் பெரும் நிலச்சுவான்தார்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. அதை நாம் சட்ட ரீதியில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இவ்விதம் கட்டுப்படுத்துவதற்கு, விவசாயிகளுக்கு அதிக வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து, அதன்பின் கொள்முதல் செய்தால் கண்டிப்பாக விலை இறங்கினிமும். சாதாரணமாக இப்போது எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் அரிசிக்கும் நெல்லுக்கும் விலையில் அதிக வித்தியாசம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் பகுதியிலுள்ள அளவை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு கோட்டை நெல் என்பது 112 பட்டணம் படி கொண்டதாகும். அதை அரிசியாக்கினால் 56 படி இருக்கவேண்டும். ஆனால் நல்ல முறையில் நெல்லை குத்தும்போது 60 படி 65 படி கிடைக்கிறது. அப்படி வரும்போது சர்க்காருடைய ரேட் பிரகாரம் எடுத்துக்

[Sri A. R. Subbiah Mudaliar] [10th September 1959]

கொண்டால் 14 அனுவுக்கு கொடுப்பதாக இருந்தால் கோட்டை ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் முதல் ஏழு ரூபாய் வரை கிடைக்கிறது. இதன் மூலம் மில் ஒனர்களுக்கு மூட்டைக்கு 3 ரூபாயிலிருந்து 4 ரூபாய் வரை அதிகப்படியான வருமானம் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. மில்லர்களுக்கும் ப்ரொட்யூஸர்களுக்கும் விலையில் அதிக வித்தியாசம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மான்ட் ஒன்றுக்கு இரண்டு ரூபாய் முதல் நான்கு ரூபாய் வரை ஆதாயம் கிடைக்கிறது. இவ்விதமான லாபம் கிடைத்துக்கொண்டிருப்பதால் அரைத்து கொடுப்பதற்கு பலர் சிபாரிசு செய்யக்கூடிய நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே மில்லர்களுக்கு கிடைக்கும் அதிக ஆதாயத்தை குறைத்தால்தான் விலையும் ஓரளவுக்கு குறையமுடியும். அடுத்தபடியாக ஸோனல் விஷயத்தைப்பற்றி சொல்லப்போனால் நமது ராஜ்யம் தனியாக வருவதுதான் நல்லது. கேரள பகுதியின் அருகாமையில் இருக்கும் எங்களுக்கு அனுபவ ரீதியாக பல உண்மை அறிய முடிகிறது. இரண்டு மூட்டை அளவுக்கு அரிசி கேரளாவிற்கு கொண்டு போனால் 10 ரூபாய் வரை ஆதாயம் கிடைக்கிறது. கேரளாவில் ப்ரொக்யூர்மென்ட் முறை கிடையாது. இதன் காரணமாக அரிசி கேரளாவுக்கு அதிகமாக போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இதை தடுக்கவேண்டும். இப்போது இருக்கின்ற ஸோனல் முறையை உடனடியாக பிரித்து விடுவதுதான் நல்லது என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அதைப்பற்றி நமது அரசாங்கமும் மத்திய சர்க்காரிடத்தில் வற்புறுத்தி இருப்பதாக தெரிகிறது. இதை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இது போக ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்வது அறுப்பு காலத்தில்தான் செய்யவேண்டும். அந்த காலத்தில் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்தால்தான் சர்க்கார் எதிர்பார்க்கக்கூடிய அளவு கொள்முதல் செய்யமுடியும். சர்க்காரால் கொள்முதல் சரியான முறையில் அமல் நடத்தப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டிருக்கிறது. எந்த முடிவு எடுத்துக்கொள்வதற்கும் சர்க்காரில் கால தாமதம் ஆகிறது. லெவி மூலமாக கொள்முதல் செய்வதாக இருந்தால், அதை உடனடியாக அமல் செய்ய தீர்மானிக்க வேண்டும். பேஸிக் ஸெல்லிங் பிரைஸையும் நிர்ணயித்தால் உற்பத்தி செய்கின்றவர்களுக்கு தாங்கள் கொடுத்தது போக மீதியுள்ள நெல்லை சௌகரியம் போல் செய்ய தைரியம் ஏற்படும். ஸெல்லிங் பிரைஸ் நிர்ணயிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், விவசாயிகளுக்கு உற்பத்தி அதிகமாக பண்ணுவதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கின்ற முறையில் புண்ணுக்கு போன்ற பொருள்கள் எல்லாம் கண்ட்ரோல் ரேட்டுக்கு, அதாவது குறைந்த விலையில் கிடைப்பதற்கு வழி செய்யவேண்டும். நெல் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்றால் இப்போது இருப்பதுபோல் உற்பத்தி செலவு அதிகமாக இருந்தால் அவர்களுக்கு உற்சாகம் இருக்காது. ஆகவே உற்பத்தி பெருக்குவதற்குரிய உபபொருட்கள் எல்லாம் குறைந்த விலையில் விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வசதியை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். முக்கியமாக உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டுமென்றால், புறம்போக்கு நிலங்களில் பல இடங்களில் ஊற்றுக்கள் இருக்கின்றன. பல கன்மாய்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் எல்லாம் சர்க்கார் பொருப்பில் கிணறுகள்

10th September 1959] [Sri A. R. Subbiah Mudaliar]

வெட்டலாம். Water tax பெற்றுக்கொண்டு தண்ணீர் விநியோகம் செய்தால் அதிக சாகுபடி செய்து அதன் மூலமாக உற்பத்தியை பெருக்க முடியும். எங்கள் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் ஸிங்கின் க்ராப் lands தான் அதிகமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. சுமார் 20 ஏக்கர் இருக்கிற இடத்தில் ஒருவருக்கு அரை ஏக்கர்தான் இருக்கும். அப்படி இருக்கின்ற ஒருவர் தனியாக தனக்கு கிணறு வெட்டவேண்டும் என்றால் அது முடியாத காரியம். இந்தமாதிரியான இடத்தில் சர்க்கார் தன் பொறுப்பில் கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய் வரை வாட்டர் டாக்ஸ் போட்டாலும்கூட அதைக் கொடுப்பதற்கு அங்குள்ள மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி நான் ஏற்கனவே பிளானிங் கமிட்டி கூட்டத்தில் சொன்னேன். அவர்கள் இதை எந்த Head-ன் கீழ் செலவு செய்வது என்று தெரியாமல் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இந்த மாதிரியாக எப்படி எல்லாம் சாத்தியக்கூறுகள் உண்டோ, புதிய வழிகள் உண்டோ அந்த வழிகளில் எல்லாம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு, ஸ்டேட் டிரேடிங்-கை எடுத்துக்கொண்டால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறி வருகிறோம் என்று அறிக்கை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது இருக்கக் கூடிய முறையில் ஸ்டேட் டிரேடிங் கொண்டு வருவதாக இருந்தால் ஒழுங்கீனங்களும், பிளாக் மார்க்கட்டிலும்தான் அதிகப்படும். ஆகவே சரியான முறையில் கண்காணிப்பு செய்து, விலையேற்றத்தை எல்லாம் தடுத்த பின்தான், ஸ்டேட் டிரேடிங் Scheme எடுக்க யோசிக்க வேண்டும். எனக்கு இதில் பேச சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI T. K. SUBBIAH:

கனம் தலைவர் அவர்களே, தற்போது சென்னை மாநிலத்தில் உணவு உற்பத்தி எவ்வளவு பெருகியிருக்கிறது, இப்போது உணவுத் தட்டுப்பாடு ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்துவிட்டு கனம் அமைச்சர் டெல்லிக்குச் சென்றார். அவர் டெல்லியிலிருந்து திரும்பியவுடன் நாமும் ஒரு முடிவானதொரு அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறோம், மக்கள் மத்தியில் போனவுடன் அதைச் சொல்வோம் என்று தைரியத்துடன் நாம் இருந்தோம். ஆனால் அவர் திரும்பியவுடன் எப்போதும் போலவே இங்கேயுள்ள நிலைமையை மேலும் குழப்பக்கூடிய நிலைமை தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காருடன் வாதாடுவதில் என்ன சிரமங்கள் இருக்கின்றன என்பதை நாங்கள் அறியமாட்டோம். இந்த மாநிலத்திலுள்ள மக்கள், குறிப்பாக விவசாயிகள், அதிலும் தஞ்சை, திருச்சி போன்ற ஜில்லாக்களிலுள்ள விவசாய மக்கள் “நமக்கு அடிக்கடி இன்னல் வரும்போல இருக்கிறதே” என்று எண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் அவர்களுக்கு வரும் வருவாயெல்லாம், நெற் பயிரின் மூலம்தான் வருகிறது. “நெல்லின் விலையைக் கட்டுப்படுத்தப்போகிறோம், விலையை

[Sri T. K. Subbiah] [10th September 1959]

நிர்ணயிக்கப் போகிறோம்” என்று அறிக்கைகள் சர்க்காரிடமிருந்து அடிக்கடி வந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அதை எவ்வாறு நிர்ணயிக்கப் போகிறார்கள் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. விவசாயிகளாகிய நாங்கள் “உற்பத்திக்காக நாங்கள் செலவு செய்யும் செலவினங்களைக் கணக்கிட்டு அதை ஒருவாறு நிர்ணயிக்க முன்வாருங்கள்” என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறோம். ஆனால் சர்க்கார், சிலில் இலாகா கொடுக்கும் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்து இதை நிர்ணயிப்பதாக கனம் அமைச்சர் பல சந்தர்ப்பங்களில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் விவசாய இலாகாவினால் நடத்தப்படும் விவசாயப் பண்ணையில் உற்பத்திக்கு ஆகும் செலவையும் கணக்கிட்டு ஏற்றத் தாழ்வை மதிப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக, மண்டலமுறை சம்பந்தமாக திட்டவட்டமாக பொருள்களையே இங்கேயுள்ள மக்களுக்கு விற்பனை செய்து கொண்டிருந்தால் நிச்சயமாக அவைகளின் விலை குறையாது. வெளி நாட்டிலிருந்து உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்து இங்கே உணவுப் பொருள்களின் விலைகள் குறைய சந்தர்ப்பம் உண்டாக்குவோமானால், அது மக்களுக்குத் தெரிந்தால், அப்போது நிச்சயமாக அவைகளின் விலை குறையும்.

குறிப்பாக, மண்டலமுறை சம்பந்தமாக திட்டவட்டமாக இருக்கவேண்டும். நமது பகுதியில், சென்னையும், ஆந்திராவும் ஒப்புக்கொண்டாலும் மற்ற இரு ராஜ்யங்களும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பதால் நாம் அவிமதித்துக்கொண்டேயிருக்க முடியாது. அவைகள் கண்ட்ரோலை அமல் நடத்துவதில்லை. நமது மாநிலத்தை மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இங்கே விலைவாசிகள் குறைந்திருப்பது தெரிகிறது என்று கனம் அமைச்சரே சொல்கிறார். இதற்குக் காரணம் இங்கே அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத் திறமை மட்டுமன்றி, நமது மக்களின் நாணயமும் பண்பும் ஆகும் என்று நான் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சென்னை மாநில விவசாயிகள் மிகவும் நாணயமும் பண்பும் உள்ளவர்கள். கேரளாவில் விலை உயர்ந்து வருகிறது. காரணம், அங்கே மக்கள் இவ்வாறு இல்லை, அரசாங்கமும் விலையை நிர்ணயிப்பதில்லை. ஆனால் அவர்கள் இங்கேயிருந்து அங்கே போகும் பொருள்களுக்கு அந்தச் சலுகையைக் கொடுப்பதில்லை. இன்று உணவுப் பொருள்களைக் கொள்முதல் செய்யும் சர்க்கார் ஒரு கொள்கையை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். விலை ஏற்றம் என்றால், ஏதோ, பத்திரிகையில்தான் விலை ஏறியிருப்பதாகச் செய்தி பரப்பப்படுகிறது. கிராமங்களில் விலைவாசிகள் ஏறுவதில்லை. இதை நான் இந்த சபையில் அடிக்கடி தெரிவித்திருக்கிறேன். கிராமங்களில் விலைவாசி ஏற்றம் ஏன் இல்லை என்றால், அங்கே உழைப்பவர்கள் பணத்திற்காக உழைக்கவில்லை. அங்கே விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு விளைந்த தானியத்தில் 1/6 பங்கு அல்லது 1/3 பங்கு என்று கொடுத்துவிடுகிறார்கள்; அல்லது ஒரு

10th September 1959] [Sri T. K. Subbiah]

தலைக்கு இவ்வளவு நெல் என்று கொடுத்துவிடுகிறார்கள். எனவே அங்கே தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படவில்லை. நகரங்களில்தான் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்றால், உணவு தானியங்களைக் கொள்முதல் செய்யும் இந்த அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களும் அவர்களுக்கு ஒரு நியாயமான விலையில் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். விவசாயிகள் வீடுகட்டக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். மரங்களுக்குக் கஷ்டப்படுகிறோம். மலபாரிலிருந்து மரங்களை வாங்குவதென்றால் அதற்கு அவர்கள் நிறைய வரி விதிப்பதால், நாங்கள் அவைகளுக்கு அங்கு உள்ளதைப்போல் மூன்று பங்கு விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, உணவுப் பொருள்களைக் கொள்முதல் செய்யும் இந்த சர்க்கார் மற்ற சர்க்கார்களுடன் வாதாடி மற்றப் பொருள்களுக்கும் கண்ட்ரோல் வரும்படி செய்து அவைகள் எங்களுக்கு, விவசாயிகளுக்கு, நியாயமான விலையில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

சீக்கிரத்திலேயே முடிவானதொரு ஏற்பாடு வரும் என்று கனம் அமைச்சர் தெரிவித்தார். நாங்களும் இந்த மாதத்தில் ஒரு முடிவு ஏற்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். நிச்சயமாக இந்த மாநிலத்தை உணவு மண்டலத்திலிருந்து பிரித்துவிட வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வரவேண்டும். அந்த நிலைமை வந்த பிறகு நமது உணவு தானியங்களுக்கு இந்த நாட்டில் எவ்விதமான தங்கு தடையும் இருக்கக்கூடாது. அவை எந்த ராஜ்யத்திற்கும் போக இடம் இருக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏன் கடுமையான நடவடிக்கை என்று சொல்கிறேன் என்றால், இங்குள்ள நெல் மலபாருக்குச் செல்லக்கூடாது என்று கட்டுப்பாடு இருந்தபோது அங்குள்ள வியாபாரிகள் இங்கு வந்து நெல்லை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். இங்கு மத்திய அரசாங்கத்தில் வேலை பார்க்கும் ஒரு ரெயில்வே புக்கிங் க்ளார்க் நாம்கேவாஸ்தே, பேருக்கு, மற்ற மாநிலத்திலிருந்து 50 மூட்டை நெல் வேண்டுமென்று எழுதினால் அவருக்கு அது கிடைக்கிறது; அவர் வாங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. காரணம் அவர் மத்திய சர்க்கார் நிர்வாகத்தில் வேலை பார்க்கிறார். இந்த நிலைமையையெல்லாம் மாற்றவேண்டும். அதற்குரிய முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்கு அவல நிலையும் அவநம் பிக்கையும் ஏற்படாமல் இருக்கச் செய்வதற்கான கொள்கையை இந்த சபையில் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI S. M. ANNAMALAI : கனம் தலைவி அவர்களே, இங்கு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வெள்ளை அறிக்கையைப் படித்துப் பார்க்கும்போது முன்னுக்குப் பின் முரணான கொள்கையை இந்த சட்ட மன்றத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். காரணம் என்னவென்றால், இதிலே முக்கியமாக என்ன குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்றால்,

[Sri S. M. Annamalai] [10th September 1959]

கேரளாவுக்கு அதிக தானியம் செல்லுகிற காரணத்தினால் இந்த மாநிலத்தில் உணவு தானியங்களின் விலை அதிகமாகிவிட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் இந்த வெள்ளை அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது 1956-57-ல் 187,673 டன் சென்றிருக்கிறது. 1957-58-ல் 181,893 டன் சென்றிருக்கிறது. 1958-59-ல் 44,868 டன் அரிசிதான் சென்றிருக்கிறது. இந்த புள்ளி விவரத்தைப் பார்க்கும்போது ஆண்டுக்கு ஆண்டு கேரளாவிற்குச் செல்லும் அரிசி குறைந்து கொண்டேதான் இருக்கிறதே தவிர அதிகமாகச் செல்வது கிடையாது. அதே மாதிரி ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்து வரும் அரிசியானது ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகமாக வருகிறது. அதிலே கேரள மாநிலத்தில் விலைவாசி அதிகமாக இருக்கும் காரணத்தினால் இந்த மாநிலத்திலிருந்து அதிக அரிசி அந்த மாநிலத்திற்குச் செல்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர் தந்திருக்கிற புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தால் கேரள மாநிலத்திலுள்ள விலைவாசிக்கும் நமது மாநிலத்திலுள்ள விலைவாசிக்கும் இடையே இரண்டு ரூபாய் தான் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அதிலே டிரான்ஸ்போர்ட் சார்ஜைக் குறைத்தால் ஒரு ரூபாய் தான் அதிகமாக இருக்கிறது அந்த மாநிலத்தில். இந்த அளவில் கேரள மாநிலத்தைக் காட்டிக் காட்டிப் பேசுவதும், விலைவாசி அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கக் காரணம் இந்த மாநிலத்தை தனி மண்டலமாகப் பிரிக்காததுதான், அதைத் தனியாகப் பிரித்தால்தான் சென்னை மாநிலத்தில் உணவு விலை குறையும் என்று சொல்வது மக்களை ஏமாற்றக்கூடிய ஒரு விசித்திரப் போக்கு என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. வெள்ளை அறிக்கையைப் படிக்கும்போது அதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது கேரள மாநிலத்திற்கும் நமது மாநிலத்திற்கும் விலையில் 4 அல்லது 5 ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று. அதே நேரத்தில் மற்றொரு பக்கத்தில் 2 ரூபாய் வித்தியாசம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். டிரான்ஸ்போர்ட் சார்ஜ் 1 ரூபாயைக் கழித்தால் 1 ரூபாய் தான் அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த அளவில் பார்க்கும்போது கேரள மாநிலத்திற்கு அரிசி செல்வதால் உணவு விலை உயரவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்களே மறைமுகமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்தில் அதிக விலைச்சல் இருந்தம்கூட விலை அதிகமாக ஏறுகிறது என்றால் ஒன்று இந்திய சர்க்காருடைய கேளாறு, அடுத்தபடி சொல்ல வேண்டுமானால் பண வீக்கம், அதற்கடுத்தபடி சொல்லவேண்டுமானால் பதுக்கல்காரர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள் என்பது, அதற்கும் அடுத்தபடி சொல்லவேண்டுமானால் கள்ள மார்க்கெட் காரர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள் என்பது, கடைசியாக உத்தியோகஸ்தர்கள் சரிவர ஒத்துழைக்கவில்லை என்பதை மறைமுகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட குற்றச் சாட்டை சென்னை மாநில சர்க்கார் மீது தான் சொல்ல முடியுமே தவிர உண்மையிலேயே கேரள மாநிலத்தின் மீதும் மற்ற மாநிலத்தின் மீதும் சொல்ல முடியாது. அமைச்சர் அவர்களே சொல்லுகிறார்கள் வட நாட்டு மாநிலங்களில் விலைவாசி ஏறினால் இங்கேயும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது

10th September 1959] [Sri S. M. Annamalai]

என்று. ஆகையால் இந்த வெள்ளை அறிக்கையை அலசிப் பார்த்தால் குறிப்பாக இந்திய சர்க்காருடைய கொள்கைக் கோளாறு தான் இங்கே அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. இந்தக் காரணத்தையொட்டி சென்னை மாநிலத்தைத் தனி உணவு மண்டலமாகப் பிரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதில் நாங்கள் இதைத் தனி மண்டலமாகப் பிரிப்பதை ஆதரிக்கிறோமா, அல்லது ஒரே மண்டலமாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ என்று இந்த இடத்தில் சொல்ல முன்வரவில்லை. குறிப்பாக இந்த வெள்ளை அறிக்கையை முதலிலிருந்து கடைசி வரையில் பார்க்கும் போது சென்னை சர்க்காருடைய தவறு தான் இதற்கு முக்கிய காரணம், மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்துவதில் அச்சப்படுகிறார்கள், அவர்களைக் கண்டு அலறுகிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. இப்படி அச்சப்படுகிற காரணத்தினால் பல முறைகள் முயன்றம்கூட—இவர்கள் மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இந்த சென்னை மாநிலத்தைத் தனியாகப் பிரிக்கவேண்டும் என்று பல முறைகள் சென்று கேட்டும்கூட—அவர்கள் முடியாது என்று திட்ட வட்டமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு பதிலாக 1 லட்சம் டன் மத்திய சர்க்காரே ப்ரொக்யூர்மெண்ட் செய்து கொடுப்பதாக வாக்குறுதி அளித்து இது வரையில் வந்திருப்பது 17,000 டன் தான். அதைப் போலவே தான் சென்னை மாநில சர்க்கார் 2 லட்சம் டன் தானியம் கொள்முதல் செய்யப் போகிறோம் என்று சொல்லி 1 லட்சத்து 13 ஆயிரம் டன் வரையில் கொள்முதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவர்களே நன்றாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். பெரிய வியாபாரிகள் சிறு சிறு வியாபாரிகளாகப் பிரிந்து, அவர்கள் மீது கணக்கு வைத்துக்கொள்ளாமல், யார் யார் மீதோ கணக்கு வைத்து, கேரளாவிற்கு அரிசியைக் கடத்திக் கொண்டு செல்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலிருந்து கள்ள மார்க்கெட்காரர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இதற்கு சர்க்காரும் உடந்தையாக இருக்கிறது என்று சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இல்லையென்றால் ஏன் கள்ள மார்க்கெட்காரர்கள் மீது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்று இந்த சமயத்தில் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அதே போன்று இந்த மாநில சர்க்காருடைய ப்ரொக்யூர்மெண்ட் கொள்கை சரியாக இல்லை. அதற்குக் காரணம் தானியங்களை கொள்முதல் செய்வது ஆர்.டி.ஓ. தானியம் முதல் ரகமா, இரண்டாவது ரகமா என்று நிர்ணயிப்பது அது ஒரு தனி அதிகாரி. அந்த அதிகாரி இது இரண்டாம் ரகம், இது மூன்றாம் ரகம் என்று நிர்ணயித்த பின்னர் ஆர்.டி.ஓ. இரண்டாம் ரகம் என்ன விலை என்று விலை நிர்ணயிப்பார். அதன் பிறகு சென்ட்ரல் ஸ்டோர்ஸில், கொள்முதல் செய்திருக்கிறோம், அதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லவேண்டும். சென்ட்ரல் ஸ்டோர்ஸில் இஷ்டப்பட்டால் தான் எடுத்துக்கொள்வார்களே தவிர, தேவையில்லை என்று சொல்லிவிட்டால் அரிசி அப்படியே இருந்து துர்நாற்றம் அடித்துக்கொண்டிருக்கும். உதாரணமாக, திருவண்ணாமலை ஆர்.டி.ஓ. மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னால்

[Sri S. M. Annamalai] [10th September 1959]

ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்தார்கள். அப்போது ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றபோது வாகனங்களுக்குள் மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆர்.டி.ஓ. போய் இதிலே ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னபோது, ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் இந்த அரிசிக்கு சொந்தக்காரர் யார் என்றே தெரியாது என்று சொல்ல, அப்போது ஆர்.டி.ஓ. உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்ல, வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு, சொந்தக்காரருடைய பெயரை அறிந்து கடைசியில் ப்ரொக்யூர் செய்து சென்ட்ரல் ஸ்டோர்ஸை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லியும் கூட, சென்ட்ரல் ஸ்டோர்ஸ் அந்த உணவு தானியத்தை வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. இப்படி சர்க்கார் உணவு கொள்முதல் விஷயத்தில் சாதாரணமாக நேடியாக வாங்குவதை விட்டு, நான்கு அதிகாரிகள் கண்காணிக்கவேண்டிய நிலைமை இருப்பதால் தான் இத்தகைய சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. சர்க்கார் நிர்ணயித்திருக்கிற விலையைப் பார்த்தால் ஒரு படி அரிசி ஏறத்தாழ 10½ அணா அல்லது 11 அணாவிற்கு விற்க வேண்டியது, நியாய விலைக்கடைகளில் இன்றைய தினம் 14 அணா 1 நயா பைசா வீதம் விற்கப்படுகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் ஒரு படிக்கு மார்ஜின் 9 நயா பைசா என்று. ஸ்டாஃப், மார்ஜின் எல்லாம் சேர்த்து சர்க்கார் கொள்முதல் செய்யும்போது மூட்டை 32 ரூபாய் வருகிறது. நியாய விலைக்கடைகளில் விற்கும்போது மூட்டை ஒன்றுக்கு 9 ரூபாய் அல்லது 10 ரூபாய் லாபம் வைத்து விற்கப்படுகிறது. ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், “குழி தோண்ட கால் பணம்” என்று சொல்வார்கள், “ஒண்ணரைப் பணத்திற்கு வாங்கிய குதிரை இரண்டரைப் பணத்திற்கு கொள் சாப்பிட்டதாம்” என்று சொல்வார்கள், அந்த முறையில் 32 ரூபாய்க்கு கொள்முதல் செய்து 41 ரூபாய்க்கு விற்பது, அதிலே 9 ரூபாய் அளவுக்கு லாபம் இருக்கிறது என்றால், உண்மையிலேயே இதற்கு முன்பு நேடியாகக் கொள்முதல் செய்து நியாய விலைக்கடைகளுக்கும் கொடுத்திருக்கோ, அதைப் போல ஏன் செய்யக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். சென்ட்ரல் ஸ்டோர்ஸில் வாங்குகிற போது முதலில் எடையில் வாங்குகிறார்கள். சிறு சிறு கடைகளுக்குக் கொடுக்கும்போது 46 படி என்று தருகிறார்கள். அந்த மூட்டையை எடைப்போட்டுப் பார்த்து வாங்கினால் 48 படி வரவேண்டும். கொடுக்கும்போது 46 படி என்று சொல்லி, சில்லரை வியாபாரிகளிடமிருந்து கூட்டுறவு ஸ்டோர்ஸில் வரும்போது 45 படிதான் வருகிறது. ஏறத்தாழ மூட்டை ஒன்றுக்கு 3 படி வீதம் சென்ட்ரல் ஸ்டோர்ஸில் அப்படியே வெளிப்படுத்தி மறைமுகமாக விற்பது லாபம் சம்பாதித்து வருகிறார்கள்.

இந்த அளவில் மேலும் பார்ப்போமானால், இன்று நான் இந்த மாநில சர்க்கார் மீது குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். காரணம் இவர்கள் மத்திய சர்க்காரிடத்திலே தைரியமாக அணுகி “இன்று நீங்கள் தேவையான அளவுக்கு அதிகமான உணவு தானியத்தை வெளிநாடுகளில் இருந்தாவது அதிக அளவில் வா

10th September 1959] [Sri S. M. Annamalai]

வழைத்து சப்ளை செய்யாவிட்டால் நாங்கள் ராஜினாமா செய்வோம்” என்று சொல்லியாவது இந்த நாட்டு மக்களுடைய உணவுப் பொருள்களின் தேவையைத் தீர்க்காததுதான். மாநில மக்கள் உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏற்றத்தால் மிக மிகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் இந்த அமைச்சர்கள் ஏன் மத்திய சர்க்காரை வலியுறுத்தி அதிகமான அளவில் உணவுத் தானியத்தை இறக்குமதி செய்ய வழி செய்யவில்லை? சர்க்காரிடம் ஒரு திடமான கொள்கை இல்லாத காரணத்தினால்தான் மக்கள் தவிக்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறி என்னுடைய திருத்தத்தை இந்தச் சட்ட மன்றத்தின் முன்னால் வைக்கிறேன்.

* SRI A. V. THOMAS : Madam Chairman, the question of food, is in everybody's mouth as food is. As far as our State is concerned, from the figures that have been given to us, we are told that we are self-sufficient. But there are other factors which appear to have been there or crept in which make our State also a deficit one. It has been urged previously that our Government should try and get our State separated from the southern zone. We are happy to hear that this matter has been put before the authorities concerned in Delhi. But, unfortunately, our Ministers have not been able to pull their weight and get their request agreed to. It is very disappointing. We still hope that at the end of the month or some time soon after, when they meet, our Ministers who attend the meeting, will have the boldness to put this matter strongly before the Centre and insist that Madras be treated as a separate unit. I know that our Minister for Food is a very experienced Minister. He has been Minister, in ministry after ministry in Madras State for a number of years, and I hope he will be there for years to come. But as far as the food situation is concerned, I must, in fairness, voice my disappointment. Prices have been shooting up, and they could not be arrested. Also there is the question of yield. Some figures are given to show there is increase by a few lakhs of tons. This figure of course is subject to the usual percentage of error. Looking at rice alone, we see there is really no improvement. There is very little increase worth speaking. Unless steps are taken to increase production, as the hon. Member who spoke first on this matter pointed out, it is impossible to bring the prices down or to keep the people supplied. I have stated previously that this can be done. The other day we were looking at a film that was shown in Madras. It was stated therein that if properly manured and cultivated, land was capable of producing 100 per cent more than what we were getting now. I would even go lower and say, 'Why not we make an attempt and produce at least fifty per cent more than what we are getting now?'. If we succeed all our problems will be solved. Not only they will be solved, but we will be able to supply our neighbours also.

As regards the question of supplying other States is concerned, when the other States want something from us, they talk of unity,

[Sri A. V. Thomas] [10th September 1959]

southern zone, and all that sort of thing. But on other matters—I need not point out what exactly the other matters are—they want to stand alone by themselves. When it is a case of getting something from us, they say 'We are all brothers'. But otherwise, we are not. We should not give in to this sort of arrangement. I again impress on the Minister that he must try and get this Madras zone separated. Madras must be a separate unit. I hope he will do this, because, I know, though short in stature, our Minister can work wonders. For instance, in the tattoo the other night, he was able to produce seven-foot men or seven and a half foot men. He is capable of getting Madras out of the southern zone. But the only thing is that he should have the boldness to insist on it and get it done. This is very important.

There is one other matter also which I would like to mention here. That is the question of allowing rice in small quantities to go across the border. What is the actual check they have? Large quantities of rice and paddy have gone from our State to the other States. We will, of course, be happy to give anything to other people provided we have for ourselves sufficient food. Charity begins at home. We must first of all see to the interest of our people. When the question of food comes up, our State must be separate. Why should we on this one point given in? We should not. I trust that our Ministers will put their foot down very strongly and see that Madras State is separated from the zone. The Minister was kind enough to tell the House here to-day that he would like to have the advice and help from the members. I wonder what has been done so far. Have they called any producer, consumer, or other people to discuss the matter here? They may have done so. But I am not aware of it. Even to-day do you think they can come to a decision by sitting round a table in one or two days? They must have a round table conference, get the producers, consumers, workers, and everybody together, think over it for days if necessary, and then come to a settlement which will be acceptable to all.

The question of prices now is another very important matter. I think there is a difference of about Rs. 10 or more between the procurement price and the selling price. It is all right to see the accounts on paper that four annas is given for a certain purpose and two annas for another purpose and so on. From Rs. 32 per bag it comes to Rs. 42. But this is not a correct statement. It is an 'argument' price. There may be a little disparity, but not anything like Rs. 10. I can understand a difference of Rs. 2 or Rs. 3. Why should the producer get a very low price and the consumer pay a high amount to the middle man. This is unacceptable. It is no use trying to justify the position. The Government will have to go into the figures carefully. If they still think that the difference exists, then the only other thing to be done is to find out how to bring down the prices by other means. Those 'other' means cannot be discussed in this hall. The Government will have to call all people and discuss with them the pros and cons of it and see that something definite is done to bring down the prices. Get the Government of India agree to separate the Madras State from the

10th September 1959] [Sri A. V. Thomas]

southern zone, see that the producer gets a reasonable price and also that the consumer gets rice at a reasonable price and stop all exports going to other States when our own people are starving here. Thank you, Madam.

* SRI R. SRINIVASA IYER : Madam Chairman, we are discussing the food situation in Madras State. But we are talking only of rice. Food does not consist merely of rice but of every other commodity that is required to make up food. This also has got to be considered. We hear the cry that the price of rice has gone up. I do not think that it has gone up so badly as one hears the cry about it. It is consistent with the rise in prices of other commodities. The cost of living index has gone up, not because of the rise in price of rice, but because of several other considerations including the cost of every other commodity like tamarind, chillies, or even firewood for that matter. We have got to consider what steps the Government have taken to control the prices of commodities required to produce the foodgrains needed by the labour classes, middle classes and all others. Now, this situation has not arisen because of want of food production in our State. If only we look up the very valuable report of the Committee on Agricultural Production in Madras, 1959, presided over by the Hon. Minister for Agriculture, we will know that we have increased our food production by more than 30 to 40 per cent from 1949-50. In 1949-50, the rice acreage was 48 lakhs. The production of rice at that time was 18 lakhs tons. The total production including millets was 30.5 lakhs tons. Now, there has been a steady increase in food production. In 1955-56, the rice acreage was 54.5 lakhs, the production of rice was 30 lakhs tons and the total production including millets was 44 lakhs tons. In the subsequent year, the rice acreage was 56 lakhs, the production of rice was 32 lakhs tons and the total production including millets was 49 lakhs tons. It will be noticed that the average production of rice in our State has increased from 1,034 pounds (lb.) per acre of paddy in 1949-50 to 1,251 pounds in 1956-57. In 1958-59, there will be a further increase. We have got to rely upon these statistics when we talk of food production. Now, we are not a surplus State and we are not a deficit State. But, why then, this difficulty? The difficulty about prices is not within our State and it is also not in our policy. I daresay the policy adopted by the Government so far in putting down the prices has resulted in the prices increasing further. It may be that there is some shortfall here and there. After all, the matter of fixation of prices is a thing which could be adjusted in no time. We have to consider the root cause for the present situation. The neighbouring States, which are called deficit, without any statistics whatsoever, without a proper account as to what they require are putting up their demands. What is the acreage of paddy in Kerala? What is their population? What is the number of the rice-eating population in that State? What is the quantity of paddy produced in that State? To what extent they are deficit in the matter of their rice requirements? What are the steps taken by them to increase their

[Sri R. Srinivasa Iyer] [10th September 1959]

food production? We have no information. Yet they want 7 lakhs tons per year from the Centre, or Andhra or Madras. The Hon. Minister has already stated that Madras could afford to give Kerala 1.5 lakhs tons. Even then, as pointed out by Mr. Thomas, charity begins at home. We have first to make ourselves self-sufficient in the matter of food requirements. Then only, we can think of meeting the requirements of other States. We have to put up a strong case to treat Madras as a separate zone. We must have absolute autonomy in the matter of food policy. Without that, we cannot cater to the needs of deficit States which bolster up their claims. Mysore wanted about 50,000 tons. But, only yesterday, the Chief Minister of that State is reported to have stated that they would require 2½ lakhs tons. Kerala would also like to have a large quantity. One will naturally have to ask, 'What was the procurement in Kerala last year? How did they enforce the prices as fixed by the Centre?' Now, Andhra made a pretence of fixing the prices, but they have never enforced it properly. Let us also not fix the prices and enforce them. If a separate zone is not created, let us also make it clear that we will not fix the prices and enforce them. When we have not fixed up the prices of all other commodities absolutely necessary for the agriculturists, why should we control the price of rice alone? To please whom, we should control the price of rice? Is it for the purpose of pleasing Kerala and Mysore? After all, those States had not cared to produce sufficient quantities of paddy and they have not been careful to increase their food production. They do not have proper statistics. The case of Kerala and Mysore should be taken up by the Centre. The supply of foodgrains to deficit States should not be made the responsibility of the Madras State. We can afford to give 1.5 lakhs tons to the Centre. Let the Centre take up the responsibility of supplying Kerala.

The next point that I wish to urge is this. As pointed out by Mr. Thomas, increased production will be the only solution to this problem. We have of course increased our food production. But, still there is room for further increase. We are thinking of new projects, which cost the Government several crores of rupees. We are thinking of multi-purpose projects. Of course, we have increased the acreage as a result of executing more than a dozen of these projects during the Second Five-Year Plan period. At the same time, it is rather painful for me to point out that we have neglected our existing source of irrigation. Tanjore, which is, I am sorry, which was once called the Granary of South India, is not producing the same quantity now as it used to do before. The production has gone down. So, it has lost its name 'granary of South India'. The reason for this is that the existing irrigation sources have not been properly maintained and repaired. The tail-end areas do not receive adequate and proper supply of water for irrigation. So far as the Grand Anicut canal is concerned, it appears that the same objections and complaints raised by me, have been voiced forth recently by others also. The Pudupatnam Channel,

10th September 1959] [Sri R. Srinivasa Iyer]

Santhanpettai Rear Channel and the Sethubava Chatram Channel do not receive adequate supplies with the result the tail-end areas suffer for want of water for irrigation purposes. The same complaint has been voiced forth by the Member from Shiyali regarding Shiyali taluk. The Mettur Canal had been opened on the 30th June or so. But still, the areas in the tail-end have not received adequate supplies and so people were not able to raise seedlings even, in certain places. In certain places, the kuruvai transplantation has to be pushed back several weeks. The most important thing to be considered is this. Apart from fixing the prices and controlling the prices if it becomes absolutely necessary, our target must be free trade. That has been accepted even by the Central Food Minister. So, I suggest that it is better for us to look back a little and maintain our existing irrigation sources.

In the context of increasing the food production by building irrigation projects wherever possible and making available more and more water for irrigation purposes, we have also to consider the supply of fertilisers and other commodities that are necessary for the agriculturists to produce more and more foodgrains. These are more essential, because we cannot be satisfied with mere short-range policies intended for a few months. Now, we are in September. The kuruvai harvest is beginning in some places. In some other places, it may be beginning in October or early November. We have to think and provide for not only this year, but also for the next year and the years to come. We cannot have one price policy for this year and another policy for next year and yet another for the years to come. We cannot have one policy for this year and enforce it in a particular manner this year and enforce it in another manner in the subsequent years. In that way, we have to go on changing our policy endlessly. If we have to aim at substantial achievement in the matter of food production, I mean increased food production, we must have a long range policy and successfully enforce it. We have to maintain the increase in production every year, having at least 50 per cent as the target. As Mr. Thomas put it, we can certainly increase by even 100 per cent. I should say that the average production has gone up to even 2,200 to 2,500 pounds per acre. We must carefully watch the selling price and the retail price. The price could be controlled. It is not impossible. After all, during the war, were we not controlling the price of kerosene? The interests of both the producers and the consumers should be carefully looked after. The difference between the price at which the producer sells his produce and the price at which the consumer will have to get his requirements is really too much as pointed out by the previous speaker. Of course, there are handling charges, transport charges, etc. Paddy will have to be transported from Tanjore to Coimbatore and from Tanjore to Madras and so on. At the same time, one has to be careful to see that the retail price was reasonable, as also the price at which the producer was asked to part with his produce. Yesterday, I was in Ootacamund and I had occasion to look into the rice that was sold in the bazaar there. I have brought samples of these, though I have not brought them

[Sri R. Srinivasa Iyer] [10th September 1959]

to the House. The rice that is supplied there is bad and stinking. I learnt that is the rice supplied by merchants from Coimbatore. I am not mentioning about the rice supplied by the Government in the Fair Price shops. I have seen the quality of that rice also. It is fairly good. There is no question of hoarding rice. If at all there is anything, it is only profiteering by merchants. That is all. How can paddy be hoarded? At the most, paddy can be hoarded only for six or seven months. “ஆடி விலையை தேடி விற்க” That is the Tamil proverb. After ‘Adi’, one will find it difficult to sell. So, paddy could not be kept for long. I do not agree with the charge that is usually levelled against the producers and mill-owners also in some cases that they are hoarding paddy. After all, they have got to sell that quantity which is surplus to them, keeping with them only such quantities that are needed for their personal consumption. As another hon. Member put it, there is no cry about high prices in the villages. All this cry is noticed only in the towns and cities from the labour and working classes. We are already increasing food production by heaps and bounds. I am sure we will go on increasing food production to the maximum extent possible. But, I wish to reiterate that unless we have complete, absolute autonomy in the matter of shaping our food policy, we cannot very much succeed. I also suggest that the Government should take adequate steps to ensure that both the producers as well as the consumers are benefited by a price which was reasonable to them both. There must be a fair and just price for the producers. I also agree that there must be a fair and just retail price for the consumers. The Government should carefully enforce this reasonable price. When we consider this question, we must also remember the fact that the cost of production has gone up considerably. Keeping that in view, the Government will have to fix the prices which would be fair to both the producers and the consumers.

11
a.m.

We have restricted the movement of paddy from our State to Kerala, but not rice. After the chowkis were established, we have got somewhat accurate—I cannot say absolutely accurate—figures about transport of rice from our State to Kerala. The increase in the price of rice here is due to Kerala being prepared to pay any price for rice that is purchased here. They pay eight rupees per bag more than the price fixed by the Government. The millers who have got 25 per cent of their stocks for free trade have made extraordinarily high profits. I accuse them of having been responsible for the increase in the cost of rice paid by the consumer. Not only they sell rice at high rates but they spoil its quality itself. We producers produce excellent rice. But they do soaking and the like in the same nasty water for three days and sell the rice wet. The bags in which they are stored and sold generate heat and spoil the quality. Yesterday, while at Ootacamund, I put my hand into a rice bag and it was very hot. That means chemical action is taking place and the quality is deteriorating. It was stinking and it is this stinking rice that is sold to the labourers. I am very sorry that our millers and traders treat our labourers like this. Another

10th September 1959] [Sri R. Srinivasa Iyer]

thing is, if Government procure paddy and sell it in retail through fair price shops, the labourers have to purchase only that grain. Even if they can pay a little more, they cannot get better quality grains. Therefore, let the Government have buffer stocks. They can levy at the rate of two bags per acre. We have 54 lakh acres of land under paddy. We can easily get four to five lakh tons. The Government may procure or have a levy.

(Mr. Speaker in the Chair.)

SRI S. B. ADITYAN : அவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாட்டிலே அரிசியினுடைய விலை திடீரென்று ஏற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பது அரசாங்கம் தயாரித்துள்ள வென்னை அறிக்கையிலே காணப்படுகிறது. 'இது என்ன விலை ஏற்றம், இது ஒன்றும் பிரமாதமாக இல்லை, பயங்கரமாகவும் இல்லை' என்று அந்த வென்னை அறிக்கையிலே சொல்லியிருக்கிறது. அந்த அறிக்கையில் பத்தாவது பக்கத்திலே " . . . there has been no undue or alarming increase in prices in Madras State " என்று எழுதியிருக்கிறது. அரிசி விலை ஏறியிருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டு, ஆனால், ஏற்றம் பிரமாதமாகவும் இல்லை, பயங்கரமாகவும் இல்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். விலை ஏற்றத்தை நான் 'பிரமாதம்' என்று சொல்வேன். அமைச்சர் அவர்கள் 'பிரமாதம் இல்லை' என்று சொல்வார். பிரமாதம் என்பது அவரவர்களுடைய கருத்தைப் பொருத்து இருக்கிறது. ஆனால் எவ்வளவு ஏற்றமாக இருக்கிறது என்பது புள்ளி விவரத்திலே காணப்படுகிறது.

கன்யாகுமரி மாவட்டத்திலே மணங்கு அரிசி விலை ரூ. 18 ஆக இருந்தது ரூ. 23 ஆகியிருக்கிறது. ரூ. 5 ஒரு மணங்குக்கு வடை ஏற்றம். அப்படியானால் ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 8 முதல் ரூ. 10 வரை விலை ஏறியிருக்கிறது என்பது எனக்குப் பிரமாதமாகத் தெரிகிறது. அமைச்சர் அவர்களுக்குப் பிரமாதமாகவோ பயங்கரமாகவோ தெரியவில்லை. மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூ. 17 ஆக கும்பகோணத்தில் விலை இருந்தது. இப்பொழுது ரூ. 21 ஆகியிருக்கிறது. ரூ. 4 விலை மணங்கொன்றுக்கு இன்று ஏறியிருப்பது பிரமாதமான ஏற்றம்தான் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனால், விலை ஏறியிருக்கிறது என்பதை அரசாங்கமே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் இனிமேல் பார்க்க வேண்டியது—விலை ஏறியிருப்பது பயங்கரமாக இல்லை, பிரமாதமாக இல்லை என்று பேசிக்கொண்டிருக்காமல் விலை ஏற்றத்திற்குக் காரணம் என்ன, அதைத் தடுப்பது எப்படி என்பதைத்தான் பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும். தடுப்பது எப்படி என்று முடிவு செய்வதற்கு முன்னால், இதற்குக் காரணம் என்ன என்று கண்டு பிடிக்கவேண்டும். அரிசி விலை ஏறுகிறது என்றால், அதற்கு என்ன காரணமாக இருக்கவேண்டும்? விளைச்சல் குறைவு இருக்க வேண்டும். 'Law of supply and demand' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். விளைச்சல் குறைவாக இருந்தால் விலை ஏறும். ஒரு இடத்தில் சரக்கு குறைவாக இருக்கிறது என்றால் விலை ஏறும்.

[Sri S. B. Adityan] [10th September 1959]

சரக்கு அதிகமாக இருக்கிறது என்றால் விலை குறையும். அதன் படி பார்த்தால், விளைச்சல் குறைவாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் விளைச்சல் ஆண்டுதோறும் தமிழ்நாட்டில் அதிகப்பட்டு வருகிறது. 31 லட்சம் டன் விளைந்துகொண்டிருந்தது 32 லட்சம் டன்னுக்கொண்டிருக்கிறது. நாள்தோறும் விளைச்சல் அதிகரித்துக்கொண்டு போனாலும் விலை ஏறுகிறது. அதுவும் முக்கியமாக என்ன பார்க்கிறோம்? எந்த எந்த மாவட்டத்திலே அதிக விலை ஏறுகிறது என்று பார்த்தால், எங்கு விளைச்சல் அதிகமோ அங்கு தான் ஏறுகிறது. எங்கு விளைச்சல் அதிகமாக இருக்கிறதோ அங்கு விலை குறைய வேண்டும். அது இயற்கை. ஆனால் நிலைமை அப்படியல்ல. கன்யாகுமரியில் விளைகிறது. ஆனால், அங்கு விலை அதிகமாக ஏறுகிறது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் விளைச்சல் அதிகம். அங்குதான் அதிகமான விலை ஏற்றம். எங்கு விளைச்சல் குறைவாக இருக்கிறதோ அங்கு அவ்வளவு விலை ஏற்றம் இல்லை. வடஆற்காடு, தென்னாற்காடு மாவட்டங்களில் குறைவாக விளைச்சல் இருக்கிறது. ஆனால், அங்கு அவ்வளவு விலை ஏற்றம் இல்லை. விலை ஏற்றத்திற்கு உண்மையான காரணம் என்ன வென்றால், கேரளத்திற்கு இரண்டு லட்சம் டன் தமிழ்நாட்டிலிருந்து போவதுதான். மலையாள வியாபாரிகள் தமிழ் நாட்டிற்குள் புகுந்து, கண்ட கண்ட இடங்களில், எந்த எந்த ஊராக இருந்தாலும் சரி, அங்கு புகுந்து அரிசியை என்ன விலை கொடுத்தாவது அள்ளிக் கொண்டு போவதுதான் காரணம். கதவு திறந்து கிடந்தால் யாரும் வீட்டுக்குள்ளே நுழையத்தான் செய்வார்கள். ஆகையால் நான் சொல்லுகிறேன், “கதவை அடையுங்கள், கேரளத்திற்கு அரிசி போவதைத் தடை செய்யுங்கள்” என்று. அதைத்தவிர வேறு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்?

வெள்ளை அறிக்கையில் 9-வது பக்கத்திலே, வட நாட்டில் அரிசி விலை ஏறிப்போயிற்று, இதனாலே தென்னாட்டிலும் ஏறிப்போயிற்று என்ற தவறான கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது இருக்க முடியாது. ஏனென்றால், தமிழ்நாடு, கேரளம், கர்நாடகம், ஆந்திரம் இந்த நான்கு இராச்சியங்களையும் கொண்ட தென்மண்டலத்தைச் சுற்றி வேலி போட்டாய் விட்டது. அப்படியிருக்க வட நாட்டில் விலை ஏறினால், எப்படி தென்னாட்டில் விலை ஏற முடியும்? வட நாட்டிலிருந்து இங்கு அரிசி வாங்குவதோ, இங்கிருந்து வட நாட்டுக்கு அரிசி போவதோ முடியாது. அப்படி வேலி போட்ட பிறகு, அங்கு விலை ஏறிவிட்டதனால், இங்கு விலை ஏறிற்று என்று சொல்வது தவறான காரணம். அப்படி ஏற முடியாது. இங்கிருந்து அங்கு அரிசி போக்குவரத்து இருந்தால் தான் விலை ஏற முடியும். ஆகையால், பிகாரிலே விலை ஏறிப் போச்சு, உத்தரப் பிரதேசத்திலே விலை ஏறிப் போச்சு, ஆகையால் இங்கே விலை ஏறிப் போச்சு என்று சொன்னால், தென் மண்டலத்தைக் கொண்டு ‘லோன்’ ஆகப் பிரித்திருக்கிறார்களே, அது சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்ட மாதிரி இருக்கிறது. இந்த மண்டல அமைப்பிலே ஓட்டை இருந்தால் விலை ஏறும். முன் காலத்திலே எழுதி வைப்பார்கள்—எப்போதாவது அரிசி விலை ஏறினால் வட நாட்டிலே ஏறிவிட்டது, அதனால்

10th September 1959] [Sri S. B. Adityan]

இங்கு ஏறிவிட்டது என்று சொல்வார்கள். ஆனால், இப்பொழுது மண்டலம் மண்டலமாகப் பிரித்த பிறகும் கிளப் பிளனை மாற்றி சொல்வது தவறு என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அம்மையார் அங்கத்தினர் ஒருவர் மன்றத்தில் பேசும்போது, அரிசி விலை ஏன் ஏறியது என்பதற்குக் காரணம் கூறுகையில், எல்லோரும் இப்பொழுது அரிசி சாப்பிடுகிறார்கள், கம்பு, கேழ் வரகு இதையெல்லாம் தின்னவர்கள் இப்பொழுது அரிசி சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள், அதுதான் அரிசி விலை உயர்வுக்குக் காரணம் என்று சொன்னார்கள். அரிசி தின்னக்கூட தமிழ்நாட்டில் தமிழனுக்கு உரிமை கிடையாதா என்று நான் கேட்கிறேன். இதைவிடக் கேவலமான காரணம் என்ன இருக்க முடியும்?

தமிழ்நாட்டில் விளையும் அரிசியைத் தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள் சாப்பிட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்றால், அதைக் குறித்து தமிழ் நாட்டு மக்கள் எல்லாம் சாப்பாட்டு ராமர்கள் என்று குறிப்பிட்டு அமைச்சர் அவர்கள் எங்கோ பேசினதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அப்படியானால், இவர்களைப் பட்டினி ராமர்களாக இருக்கச் சொல்கிறாரா என்று நான் கேட்கிறேன். அரிசியைச் சாப்பிடத்தானே கேட்கிறார்கள், அதற்காக அவர்களை இப்படியா சொல்வது?

இதற்கொல்லாம் உண்மையான காரணம் என்ன? வட நாட்டிலே அரிசி விலை ஏறிவிட்டதுதான் உண்மையான காரணமா? இல்லை. உண்மையான காரணம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆண்டுதோறும் இரண்டு லட்சம் டன் மலையாளத்திற்குப் போகிறது தான். கொஞ்சம் யோசித்து பாருங்கள். அவர்கள் இங்கிருந்து வாங்கிக்கொண்டு போகும் போது இங்கு விலை ஏறத்தானே செய்யும்? அதைத் தடுத்தால் விலை குறையும். இந்தச் சமயத்தில் கொள்முதல் பண்ணுவதினால் விலை மேலும் ஏறுமா இறங்குமா? இரண்டு லட்சம் டன் அரிசியை மலையாளத்திற்குக் கொண்டு போகிறார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சந்தையில் நாமும் புகுந்து, அரசாங்கம் இரண்டு லட்சம் டன் வாங்கினால் விலை மேலும் ஏறத்தானே செய்யும். ஆகவே, ப்ரொக்யூர்மென்ட் பண்ணுவதும் விலை உயர்வுக்கு காரணமாகும். அரிசி விலை ஏற்றத்தைக் குறைப்பதற்கு கேரளத்திற்குப் போவதைத் தடை செய்யுங்கள். விலை உயர்வுக்கு காரணம் கேரளாவுக்குப் போவது தான் என்பதை அரசாங்கமே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால், ஏன் நெல் போகக்கூடாது என்று அரசாங்கம் தடை செய்யவேண்டும்? தஞ்சை ஜில்லாவிலிருந்து நெல் போகக் கூடாதென தடை செய்தார்களே அதற்கு என்ன அர்த்தம்? தடை செய்தது பயன் அற்றதாக முடிந்தது. நெல்லாக எடுத்துக் கொண்டு போகக் கூடாதென்றால், அரிசியாக எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். வாங்கிக்கொண்டு போகிறவர்களுக்கு இன்னும் நல்லதாகப் போய்விட்டது. ஆகையால், நெல் போவதைத் தடை செய்தது ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை.

[Eri S. B. Adityan] [10th September 1959]

ஆகையால் நான் அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லிக்கொள்வது என்ன வென்றால் அரசாங்கம் தைரியமாக இருக்கவேண்டும் என்பது தான். இதற்கு ஏன் அரசாங்கம் தயங்கவேண்டும்? மலையாளிகளிடத்தில் நாம் ஏதாவது தயவுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோமா? இல்லையே. தண்ணீர் கேட்டால் கூட, அவர்கள் அதைச் சுமமா கடலில் போக விட்டாலும் விடுவோம் என்கிறார்களே தவிர, தமிழ்நாட்டுக்குத் தர மாட்டேன் என்கிறார்களே? அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நாம் ஏன் அரிசி கொடுக்கவேண்டும். ஆகையால், அங்கு அரிசி போவதைத் தடுப்பதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியே இல்லை. டெல்லி சர்க்காரிடம் நம் அமைச்சரவர்கள் முடிவாகச் சொல்லிவிடவேண்டும். என்ன சொல்ல வேண்டும்? 'மலையாளத்திற்குப் போவதைத் தடை செய்; அல்லது மண்டலத்தை உடை' என்று சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுது டெல்லி சர்க்கார் ஏதாவது சொல்வார்களானால், கேரளாவுக்குப் போகக்கூடாதென்று தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாங்கள் உத்தரவு இருவதைத் தடுப்பதாயிருந்தால், 'நீங்களே ஆண்டு கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டோம். நான் சொல்கிற இதைக்கூட அவர்கள் கேட்கவில்லையானால், தமிழ்நாட்டிலுள்ளவர்கள் ஏன் அமைச்சர்களாக இருக்கவேண்டும்?

ஆகவே மண்டலத்தை உடைக்க வேண்டும் என்று இந்த சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு தெரிவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் டில்லி சர்க்கார் ஏதாவது சொல்லட்டும். கேரளாவிற்கு அரிசி போகக் கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு போட வேண்டும். கேரளாவிற்குத்தான் டில்லி உத்தரவு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு இதற்கு முன்னதாக மலையாளிகள் ஆட்சி நடத்திக் கொண்டு வந்தார்கள், இப்பொழுது அந்த ஆட்சியையும் டில்லி எடுத்துக்கொண்டு விட்டது. இப்பொழுது கேரளாவில் டில்லி ஆட்சிதான் நடந்துக்கொண்டிருக்கிறது. இங்கே தமிழ் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற அளவில்தான் இருக்கிறது. அங்கே டில்லி ஆட்சி நேரடியாக நடக்கிறது, ஆனால் இங்கே டில்லி ஆட்சி மறைமுகமாக நடக்கிறது. இங்கே ஏதாவது நெல் சம்பந்தமாக உத்தரவு போட வேண்டும் என்று சொன்னால் அப்படி போட வேண்டாம் என்று டில்லி ஆட்சி சொல்லுகிறது. ஆகவே கேரளத்தில் நடக்கும் டில்லி ஆட்சிக்கும் இங்கு நடக்கும் டில்லி ஆட்சிக்கும் எந்தவிதமான வித்தியாசமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. இரண்டும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. இது தான் ஜனநாயகமா, இது தான் மக்கள் ஆட்சியா என்று கேட்கிறேன். ஆகவே இந்த அரசாங்கம் டில்லி அரசாங்கத்திடம் சொல்ல வேண்டும், அரிசி அங்கு அனுப்புவதை தடை செய்ய வேண்டும் என்று கேரளாவுக்கு அரிசி அனுப்புவதை தடை செய்ய வேண்டும், மண்டலங்களை உடைக்கவேண்டும், அல்லது இந்த ஆட்சியை அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்ல வேண்டும். நாம் சொல்வதை அவர்கள் கேட்காளிட்டால் இந்த ஆட்சியையும் அவர்களையே எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் நான் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10th September 1959]

* SRI M. WILLIAM : Mr. Speaker, Sir, the White Paper that is placed before the House and the booklet published by the Agricultural Department give more or less a correct and true picture of the situation in Madras State. The statistics given clearly show that Madras State is self-sufficient. The production has increased after 1956, that is, after the separation of Maabar from Madras State and addition of Kanyakumari, a paddy growing area, with the Madras State. But now we find that there is an increase in the price of foodgrains, especially in the case of rice and paddy. This is mostly due to the abnormal conditions that are existing in the Kerala State as has been rightly pointed out in the booklet. The Kerala Government did not pursue the policy of procurement as was followed by the Madras Government. That is, they do not adopt the procurement system strictly and they did not also fix a statutory price for paddy and rice. On account of these and other conditions that exist there, particularly in the Kuttanad and other paddy producing areas—there is not enough production there. Consequently there is the rise in the price of rice and paddy in Kerala. That naturally led the merchants of that State to buying in our State. There is competition among the merchants of that State and our State and that resulted in rise in prices in our State also.

It is stated in the booklet and the White Paper that check-posts have been established in several routes through which paddy and rice are allowed to be imported into Kerala. But check-posts have not been established in all routes. I know some places where there are no check-posts. During nights between 10 p.m. and 4 a.m. lorry loads are passing through these routes unchecked.

As is stated in the White Paper the exports may not be only 1,80,000 tons. It must be something like more than 2 lakh tons. The statistics in this respect are not correct. Smuggling has been going on for months unchecked.

To check the rise in prices, as has been rightly pointed out, there must be control over all foodstuffs, not only on rice and paddy but also on maize, sugar, tamarind and other necessities of life. Unless complete control is imposed on all commodities, matters will not improve. Control of paddy or rice alone will hit hard the peasant population. Control on all commodities must be enforced.

Besides control, there must be greater food production in the State. Several measures have been taken by the Government to increase food production and substantial increase in production has been achieved. In respect of controlling prices, several measures have been adopted by Government such as licensing and requisitioning of stock, etc. But the machinery that is resorted to at present is not effective. Instead of the present procurement policy, if the requisitioning order is enforced and stocks are taken from persons who have hoarded them that would have easily solved the problem. Instead of procurement by elaborate and complicated Government machinery which has led to some injurious effects, the

[Sri M. William] [10th September 1959]

requisitioning method should be adopted. Now a bag of rice purchased at Rs. 35 or Rs. 34 is sold at Rs. 42 to the consumers. This margin of Rs. 7 or so falls heavily on the consumer. The difference between the purchase price and selling price is explained to be due to handling charges, transport charges, establishment charges and so on. This is not a healthy aspect and must be put an end to. The old system of taking paddy and rice from the people and distributing through the ration shops or fair price shops will be much better than the present system. The District Co-operative Marketing Societies purchase the stocks and then the societies in the villages are asked to distribute the rice. This has resulted in the wide margin of Rs. 7 between the purchase and sale prices. The merchants were selling rice with a margin of Re. 0-8-0 or Re. 1. As I said this wide margin of Rs. 7 by sale through co-operative societies falls on the consumers and hits them hard. Therefore the present system should be given up and the old system of requisitioning stock and distributing through ration shops and fair price shops directly to consumers should be resorted to. I think it is not the intention of the Government to enrich the Co-operative Marketing Societies or the Co-operative Societies. But the present system indirectly amounts to this that they are enriched at the cost of the producers and the consumers. Therefore I would request the Government to resort to the simple method of enforcing the requisitioning order in times of emergency. That would be the best method for solving the present difficulties.

Then, there is the question of food zones. There are both advantages and disadvantages in having the State as a separate zone. If we are in the Southern Zone, we are affected by price levels in other States. If Madras is constituted as a separate zone, in times of plenty, when there is good harvest, it will all be well and good. But in lean years the State will be put to much difficulty. During such periods if the State is part of the Southern Zone, Andhra rice would flow into our State and we would be benefited. If Madras is to be constituted as a separate zone, then the present procurement system would have to be given up and in times of emergency, like the present, the requisition order may have to be enforced for acquiring stocks.

With these words I finish my speech.

SRI K. S. SUBRAMANIA GOUNDER

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த உணவு விவாதத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் நமது ராஜ்யத்தின் உணவு நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சென்னை ராஜ்யம் தனி உணவு மண்டலமாக இருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி வற்புறுத்தியும் இருக்கிறார்கள். சென்னை ராஜ்யம் தனி உணவு மண்டலமாக இல்லாமல் தென் மண்டலத்திற்குள்ளேயே இருக்க வேண்டும் என்றால் உணவுக் கொள்கையைப் பொறுத்த அளவில் இரா ராஜ்யங்களும் மத்திய சர்க்கார் வகுக்கின்ற முறைப்படியே நடந்து கொண்டால்தான் ஆட்சேபனை ஒன்றும் இருக்க முடியாது.

10th September 1959] [Sri K. S. Subramania Gounder]

ஆனால் ஆந்திர ராஜ்யமும், கோள ராஜ்யமும் அப்படி நடந்து கொள்வதில்லையாதலினால் சென்னை ராஜ்யம் தென் மண்டலத்திற்குள்ளேயே தான் இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதில் அர்த்தம் இல்லை. ஒன்று ஆந்திர ராஜ்யமும், கோள ராஜ்யமும் மத்திய சர்க்கார் எந்த அளவில் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ அந்த அளவில் நேர்மையாகக் காரியங்களைச் செய்து வருவார்களேயானால் உணமையில் உணவுப் பிரச்சனை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சீரான நிலைமை இருந்திருக்க முடியும். அப்படி இல்லாத காரணத்தினால், சென்னை ராஜ்யமும் தனி மண்டலமாக இல்லாது தென் மண்டல இணைப்புக்குள்ளேயே இருப்பதனால் நமக்குப் பலவித கஷ்டங்கள் உண்டாகியிருக்கின்றன. உணவு விலையின் ஏற்றத்தைத் தவிர்க்க முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகவே தான் அவர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகட்டும் என்ற அளவில் சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில் தனிமண்டலமாக வைத்துக் கொள்வதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியில்லை. அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் வற்புறுத்தி வேண்டுவன செய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றால் நாமும் மற்ற ராஜ்யங்களைப் போல இதிலே எப்படியோ பெயர் அளவுக்கு இருந்து கொண்டிருக்கவேண்டுமே தவிர வேறு வழியில் இருக்கக் கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது உணவு தானியம் விற்பதிலே விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய விலைக்கும், கன்ஸ்யூமர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய விலைக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருக்கிறதென்பதைப் பற்றி பல மெம்பர்கள் பேசினார்கள். அதோடு கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு இதில் ஏதோ பெருந்த லாபம் வருவதாகவும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு என்ன விலைக்குக் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களுக்கு அதை டெலிவரி எடுத்து, விற்கும் வரையில் என்ன செலவு ஆகும், அவர்கள் எத்தனை லாபம் வைத்து என்ன விலைக்குத்தான் விற்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி, கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், கூட்டுறவு ரிஜிஸ்ட்ரார், சர்க்கார் அதிகாரிகள், தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து விவாதித்துத்தான் முடிவு செய்தார்கள். வாக்ரம் விலை, சேமித்து வைத்திருக்கும் செலவு இவற்றைவிட 12 நயா பைசா லாபத்தில் தான் விற்கக் கூடிய விலையை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில்தான் போக்குவரத்துச் சத்தம், வண்டி ஓட்டை எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு ரூபாய் 87 நையா பைசா என்று போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலையில் பொதுவாக கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு அதிக லாபம் இருக்கிறது. அவர்களே எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று சொல்வது சிலரால் பிரசாரத்திற்காக என்றே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது இருக்கக் கூடிய உணவு விலைக்கு உணவு விறியோகம் பூராவையும் கூட்டுறவு இயக்கத்திற்கே அரசாங்கத்தார் கொடுத்துவிட்டார்கள். அப்படிக்கொடுக்கக் கூடாது என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, வெஸ்டெட் இன்டர்ஸ்டேட் உள்ளவர்கள் கூட்டுறவு சங்கம் என்ற முறையில் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள் என்கிற தப்பான பிரசாரத்தைக் கிளப்பிவருகிறார்கள். இது மிகவும் வருந்தத் தக்கது என்று

[Sri K. S. Subramania Gounder] [10th September 1959]

நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள் “ ஓரளவுக்கு இதில் லாபம் இருந்தாலும் கூட அது கூட்டுறவு இயக்கத்திற்குப் போகிறதே தவிர தனிப்பட்ட ஒருவருக்குப் போகவில்லை,” என்றார்கள். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களால் ஒவ்வொன்றிற்கும் கணக்கு வைக்கப்படுகிறது. அதில் என்ன லாபம் கிடைத்தது என்பதை நேரிடையாகக் கணக்குப் பார்க்க முடியும். ஒரு ரூபாய் 87 நையா பைசாவுக்கு விறகிற போது பன்னிரண்டு நையா பைசாதான் அவர்களுக்கு கிடைக்கிறது. அதில் அதிக லாபம் ஒன்றும் இல்லையென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். வியாபாரியிடம் இருந்து இன்ன விலைக்கு வாங்கத்தான் வேண்டும் என்றும் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மார்க்கெட்டிங் கமிட்டியிலே அது செய்யப்படுகிறது. கொள் முதல் செய்கிற வியாபாரிக்கும் மூட்டைக்கு 2 அணா என்று—கன்ஸி—கமிஷன் போகிறது. இப்படி ஏதாவது லாபம் இருக்கிறதென்றால் வியாபாரிக்குத்தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. கூட்டுறவுகளுக்கு அதிக லாபம் கிடைக்கக் கூடிய அளவில் இதில் ஒன்றும் இல்லையென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மற்றொன்று தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் இருந்து வருகிற அரிசியின் தரம் கொஞ்சம் உயரவேண்டும். காய்ச்சல்பாடு இன்னும் நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அங்கிருந்து புழங்கல் அரிசி ரொம்ப ஈரமாக வருகிறது. அதை உடனடியாக எடுத்தாக வேண்டும் என்ற அளவிலும் நிர்ப்பந்தப்படுத்துகிறார்கள். அவ்வாறு உடனடியாக எடுத்தாக வேண்டும் என்கிறபோது ஈரமாக இருக்கக் கூடிய அந்தச் சரக்கையே எடுக்கிறோம். சில காலம் அதை வைத்திருப்பதால் விற்கப்படும் போது அதன் தரம் கொஞ்சம் குறைந்ததாகவே போய்விடுகிறது. அதிலே காய்ச்சல் நன்றாகப் போடவேண்டும். அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பர்மா பச்சரிசி வரும்போது 12 அணா அளவில் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமைக்கு விலை வரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பர்மா பச்சரிசி எங்கெங்கே தேவைப்படுகிறதோ அங்கங்கே அனுப்பி வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒரு இடத்தில் என்று கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டால் அங்கிருந்து பிற இடங்களுக்கு அனுப்புவதற்கே அதிகச் செலவு ஆகும். குறிப்பாக எங்கள் ஜில்லா ஹெட்குவார்ட்ஸில் கொண்டுபோய் வைத்து விட்டு அங்கிருந்து நூறு மைல், 150 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள இடத்திற்குக் கொண்டுபோவது என்றாலே அதிகச் செலவு ஆகி விடும். குறிப்பாக ஹெருக்குக் கொண்டு போவது என்றால் மூட்டைக்கு 7 அணா கூட ஆகிவிடுகிறது. அதுவும் ஹோசூருக்குப் போகவேண்டுமென்றால் ஒரு ரூபாய் ஆகிவிடுகிறது. ஆகவே பர்மா அரிசியை அங்கங்கே அந்த அந்த இடத்திற்கே அனுப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றொன்று, ஸ்டேட் பாங்கு பணம் கொடுக்கும்போது 4½ சதவிகிதம் வட்டி விகிதத்தில் கொடுக்கிறார்கள். அதற்காக 10 கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ரிசர்வு பாங்க் வட்டியே 4 சதவிகிதம் ஆக இருக்கும் போது 4½ சதவிகிதம் ஸ்டேட் பாங்குக்கு என்று வைக்க வேண்டியது அவசியம் இல்லை. இவர்களும் 4 சதவிகிதத்திற்கே கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வது நன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

10th September 1959] [Sri K. S. Subramnaia Gounder]

ஸ்ரீ சப்பைய்ய முதலியார் அவர்கள் பேசும்போது கூட கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் பணம் இல்லாத காரணத்தினால் உடனடியாக வியாபாரிகளுக்கும் பணம் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். ப்ரொக்யூர்மென்ட் விஷயத்திற்கு பணம் இல்லை என்ற கவலையே கிடையாது. இதற்கு அரசாங்கம் 10 கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் 4, 5, கோடி ரூபாய்தான் இதில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. போக 4, 5 கோடி ரூபாய் வேண்டாத அளவிலே உபயோகப்படுத்தாமல் வைத்திருக்கிறார்கள். பணம் இல்லை என்ற நிலையே கிடையாது. மற்றொன்று உணவு உற்பத்தியைப் பொறுத்த அளவிலே, இப்பொழுது விவசாயம் செய்வதற்குத் தற்காலத்தில் “கெமிகல் பர்ட்டிஸர்ஸ்” இல்லாத குறைதான் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. நம்முடைய அரசாங்கம் இதை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லி “கெமிகல் பர்ட்டிஸர்ஸ்” கொடுப்பதற்கு அதிகமாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-30

SRI K. R. NALLASIVAM: மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் சபை முன்னால் விவாதிக்கப்படுகின்ற உணவுப்பொருள் விலை ஏற்றத்தைப் பொறுத்த அளவிலே இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு இந்த சபையிலே மூன்று நான்கு தடவை நாம் விவாதம் நடத்தியிருக்கிறோம். நாட்டிலே சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கை மூலமாக விலை குறைந்து இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் விலை குறையவில்லை, என்னதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அடிப்படைத் தவறு ஒன்றைச் செய்ததன் மூலம்தான் இன்றைக்கு விலைவாசிகள் உயர்ந்துகொண்டு வருகின்றன. விலைவாசி உணவுப்பொருள்களுக்கு மாத்திரம் உயர்ந்திருக்கின்றதென்று சொன்னார்கள். இதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். பெருவாரியான மக்களுக்குத் தேவையாய் இருக்கக்கூடியது ஒரு பகுதி உணவுப் பொருள். உணவுப் பொருள் கண்ணோட்டம்தான் உண்மையிலேயே இன்றையதினம் இருக்கிறது. எல்லாப் பொருள்களின் விலையும் ஒரே மாதிரியாக உயர்ந்திருக்கிறது. உணவுப்பொருள் விலைகள் மாத்திரம் அல்ல எல்லாப் பொருளின் விலையும் கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும் குறைக்கப்படவேண்டுமென்று அறிக்கைகளும், கோரிக்கைகளும் மக்களிடமிருந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்று பார்க்கப்போனால் இந்திய சர்க்கார் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போட்டு அதிகப்படியான நோட்டுகளை அச்சடித்ததுதான் என்று எல்லா அறிஞர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இதுமாத்திரம் அல்ல. நாம் எங்கு சுற்றிப் பார்த்தாலும் அங்கே விலை ஏறி இருக்கிறது, இங்கே விலை ஏறியிருக்கிறது, கேரளாவிற்கு அரிசி போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று குட்டையைக் குழப்பிப் பார்த்தாலும் விலையைக் கட்டுப்படுத்தமுடியவில்லை. இருந்தாலும்கூட இந்தப் பிரச்சனையை வைத்துக்கொண்டு விலையைக் குறைப்பதற்கான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. உணவுப்பொருள் விஷயங்களைப் பற்றி சர்க்கார் ஒன்று கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உணவுப்பொருள் உற்பத்தியை நல்ல முறையில் பெருக்குவதைத் தவிர இதற்கு ஒரு சரியான வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

[Sri K. R. Nallasivam] [10th September 1959]

கேரளத்திற்குப் போகிற உணவு தானியத்தைக் கட்டுப் படுத்துவதன் மூலம் மேலும் விலைவாசியைக் குறைத்துவிட முடியும் என்பதும் சந்தேகமாக இருக்கிறது. இங்கு கேரளாவிற்கு உணவு தானியம் போவதினால் விலை ஏறுகிறது என்று சொன்னார்கள். நமது சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் எப்படியாவது சண்டை போட்டு மண்டல ஏற்பாட்டை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று சொல்லலாம். ஆனால் மண்டல ஏற்பாட்டை ரத்து செய்யாமல் கண்டிப்பாக இருக்கிறார்கள். இதை விட்டுவிட்டால் கூட அங்கு மேலும் இரண்டு லட்சம் டன் அதிகமாக உணவு தானியம் கொடுப்பதற்கு மத்திய சர்க்காரை இணங்கவைத்தாக வேண்டும். கேரளம் நம்முடன் சேர்ந்திருப்பதால் அதற்குத் தேவையான முயற்சி எடுத்துக் கொள்வோம். இது ஒன்றை வைத்து நமது சர்க்கார் ராஜினாமா செய்யவேண்டும், தமிழ் நாட்டைப் பிரித்துவிட வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே சர்க்கார் பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பொதுவாக இந்த சர்க்கார் ராஜினாமா செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நமது ராஜ்யத்தை இந்த மண்டலத்திலிருந்து தனியாகப் பிரிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்ற அளவிற்குப் பேசவேண்டிய அவசியம் கிடையாது. சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டு லட்சம் டன் அதிகமாக மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து பெறுவதற்கான ஏற்பாட்டை நாம் செய்ய வேண்டும். இதில் எந்த விதத்திலும் தயக்கம் கூடாது. தயக்கப் படுகிறார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. இன்னும் அதிகமான, துரிதமான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இது மாத்திரம் போதாது, பொதுவாக இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய விலையைக் கட்டுப்படுத்தி உணவு தானியத்தை கட்டுப்பாட்டு விலையிலேயே வாங்க ஜனங்களுக்கு நியாயவிலைக் கடைகளை இன்னும் அதிகமாக்க சர்க்கார் திட்டம் வைத்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். லெவியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஒரு விஷயத் தைப்பற்றிச் சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். லெவி கொண்டுவரலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி அலசிக்குண்டிருக்கும்போது விவசாயிகள் கொஞ்சம் விவரம் தெரிந்தவர்கள் உணவு தானியப்பொருள் விவசாயம் செய்வதைவிட வேறு தானியப்பொருள் உற்பத்தி செய்வதிலே அதிகமாக ஈடுபட்டுவிடுகிறார்கள். இதை சர்க்கார் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இன்றைக்கு உணவுப் பொருளின் விலை எக்கச்சக்கமாக இருக்கிறதென்று ராஜ்ய மக்களால் பேசப் படுவதை பார்க்கிறோம். இதே நேரத்தில் உணவுப்பொருளை நேரடியாக உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு ஏதாவது ஒழுங்கான லாபம் கிடைக்காதா என்று பார்த்தால் ஒன்றும் அதிக லாபம் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. வியாபாரப் பொருளில் கிடைக்கக்கூடிய லாபம் உணவுப்பொருள் உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. காரணம் என்னவென்றால், விவசாயிகளுக்குத் தேவையான உரம், இரும்பு முதலிய சகல சாதனங்கள் விலையும் உச்ச மட்டத்தில் இருப்பதனால்தான். ஆகவே மிக அதிகமான செலவிலே நெல்லைச் சாகுபடி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. விவசாயப்பொருள் உற்பத்தி செய்யக்கூடியவர்கள்

10th September 1959] [Sri K. R. Nallasivam]

வியாபாரப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதற்கு மாறிவிட்டார்கள் என்ற அபாயத்தையும் சர்க்கார் கருத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். லெவி கொள்முதல் செய்யும்போது இதைச் செய்ய வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமையிலே இதைச் செய்வதைத் தவிர வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. உணவுப்பொருளைப் பொறுத்த வரையில் ஏதாவது ஒரு வகையில் லெவி கொள்முதல் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறது. இதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வழியில்லை. லெவி கொள்முதலைப்பற்றிப் பேசும்போது மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் ஸ்ரீனிவாச அய்யர் இந்த மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் தான் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஒவ்வொருவரிடமிருந்து, ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டு மூட்டை கொள்முதல் செய்தாலும் கூட, ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு, லட்சம் டன் நமக்குக்கிடைக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இந்த அடிப்படையில் கொள்முதல் செய்யக்கூடாது. 5 ஏக்கருக்கு மேலே வைத்திருப்பவர் யார் உணவு தானியம் உற்பத்தி செய்கிறார்களோ, அவர்களிடத்தில்தான் லெவி கொள்முதல் செய்ய வேண்டுமே தவிர, அதற்குக்கீழே நிலம் வைத்து இருப்பவர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்தால் சர்க்கார் நஷ்டப்படுவார்கள் என்பதை நான் குறிப்பாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதுமாதிரி எல்லாம் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சாதனங்களின் விலை ஏறிக்கொண்டு இருப்பதை சர்க்கார் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். இரும்பு, உரம் போன்ற சாதனங்கள் நிச்சயமாக ஒழுங்காகக் கிடைக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நல்ல முறையில் அவைகளை சப்ளை செய்யலாம். நாங்கள் போய் சில இடங்களைப்பார்த்தோம். அங்கே உரம் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஏதோ ஓரளவுக்கு உரம் வருகிறது. ஒரு வாரம் 10 நாளைக்கு இருக்கிறது. அதற்குப்பிறகு போய்க்கேட்டால் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைப்பொறுத்தமட்டில் இன்னும் சர்க்கார் தீவிரமாகக் கவனம் செலுத்தி ஒழுங்கான முறையில் விநியோகம் செய்யவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் லெவி கொள்முதல் செய்தாலும் விவசாயிகள் மனதாரக்கொடுப்பார்கள். கடைசியாக அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டுக்கொள்வது என்ன வென்றால் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து இன்னும் மூன்று லட்சம் டன் உணவு தானியத்தை வாங்குவதற்கான ஏற்பாட்டை இந்த சர்க்கார் கொஞ்சம் கூட்ட தயங்காமல் செய்ய வேண்டும். இன்னும் உணவுப்பொருள் உற்பத்தியைச் சிறந்த முறையில் அதிகப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளைச் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பாசனப் பகுதிகளிலே விவசாயிகளிடமும் யோசனை கொடுத்தும் சர்க்கார் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். இங்கு இருக்கக்கூடிய இரண்டு மூன்று அணைகளை வைத்துக்கொண்டு பாசன வசதி செய்து ஏதாவது ஒரு முடிவு செய்தால் இது உற்பத்தியைக் கெடுக்கக் கூடிய அளவு ஆபத்தாக இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

உதாரணமாக கீழ் பவானி பகுதியிலே அங்கு இருக்கும் ஜனங்கள் இரண்டு போகம் சாகுபடி செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். ஏதோ இங்கு இருப்பவர் சொல்லுவதை வைத்துக்கொண்டு

[Sri K. R. Nallasivam] [10th September 1959]

சர்க்கார் இதிலே தலையிட்டு மூன்று மாதம், நான்கு மாதம் என்று பிரித்துவிட்டார்கள். மூன்று மாதங்களில் என்ன வெள்ளாமை செய்ய முடியும்? இதுபற்றி நன்றாக யோசனை செய்யாமல் இங்கு இருக்கக்கூடியவர்கள் சொல்வதை வைத்துக்கொண்டு “துக்ளக் உத்திரவு” போட்டு விட்டார்கள். இனியாவது இம்மாதிரி செய்ய வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கடந்த வருஷம் ஏறக்குறைய 85 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் சாகுபடி செய்தோம்.

முதல் போகத்தில் 40 ஆயிரம் ஏக்கர்கள் சாகுபடியாகலாம். இரண்டாவது போகத்தில் 25 ஆயிரம் ஏக்கர்கள் சாகுபடியாகலாம். 3 மாதத்திற்கு ஒரு முறை நெல் எடுப்பது என்பது மிகவும் சிரமம். சாகுபடிக்குத் தண்ணீர் இன்னும் விடவில்லை என்று ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாச அய்யர் அவர்கள் சொன்னார்கள். என் பக்கத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ மாரிமுத்து 10,000 ஏக்கர் சாகுபடி செய்வதற்குத் தண்ணீர் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். சர்க்கார் இப்பொழுது செலுத்தும் கவனத்தையிட மேலும் கவனம் செலுத்தி, விவசாயிகளின் கஷ்டத்தை உணர்ந்து, உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு சர்க்கார் ஒத்துழைத்தால்தான் ‘லெவி’ கொள்முதல் மூலம் பயன் கிடைக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI T. KARIA GOUNDER : இன்றைய தினம் உணவு நிலைமையைப் பற்றி பேச சர்க்கார்ப் பரம் கொடுத்த உங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் உணவு நிலைமையைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்ற போது சமீபத்தில் டெல்லியில் நடைபெற்ற மகா நாட்டில் ஒரு முடிவு காணவில்லை என்றும், இந்த மாதக் கடைசிக்குள் ஒரு முடிவு காணப்படும் என்றும் சொன்னார்கள். இந்த உணவுக் குறைபாடு இருக்கின்ற நிலையில், நம் மாகாணத்தில் எப்பொழுதுமே உணவு நெருக்கடி இருக்காது என்று சந்தேகப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இசற்குக் காரணம் என்னவென்றால், கடந்த வருஷம்கூட எங்கள் ஜில்லா பஞ்சப் பிரதேசம் என்று சர்க்காராலே சொல்லப்பட்டது. எங்கள் ஜில்லாவில் விளைந்த விளைபொருள்களை கோயம்புத்தூர் வியாபாரிகள் அறுவடை செய்யும் பொழுதே வாங்கிக் கொண்டார்கள். தாராளமாக மலபார் மில்லர்களுக்குப் போக அனுமதி இருந்தது. அகவே அவைகளை மலபாருக்குக் கொண்டு போனார்கள். சமீபத்தில் நான் கோயம்புத்தூருக்குப் போன போது மலபாரிலிருந்து இந்தப் பொருள்கள் பாகிஸ்தானுக்கு கப்பல் மூலமாக ஏற்றுமதியாக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாம் டன் உற்பத்தியைப்பற்றி ஸ்ரீனிவாச அய்யர் வெகு விளக்கமாக சொல்லிவிட்டார்கள். நாம் வியாபாரிகளிடத்திலிருந்து லெவி முறை மூலம் வாங்கி நடத்துவது சரியாக நடக்கிறதா என்று பார்க்கும்போது, இப்போது அரிசி நியாய விலைக் கடைகளில் கொடுக்கப்படுவது குறைந்த தரமாகத்தான் இருக்கிறது என்றதான் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இசர்க்கார காரணங்களை ஸ்ரீனிவாச அய்யர் வெகு விரிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது 2 நாட்கள் 3 நாட்கள் தண்ணீரிலேயே வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஊரல், இரண்டு ஊரல் என்று

10th September 1959] [Sri T. Karia Gounder]

போடுகிறார்கள். இதனால் வியாபாரிகளுக்கு நல்ல லாபம் வருகிறது என்று கூட நான் நினைக்கிறேன். உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் (மில்லர்ஸ்) அரிசி வியாபாரம் செய்வதால் கூடுதலாக அரிசி கிடைக்கிறது என்று கேள்விப்படுகிறேன். நீண்ட நாள் உபயோகப்படாமல் இருப்பதன் காரணத்தினால் இதன் தரம் குறைந்து இருக்கிறது. ஆகவே வியாபாரிகள் கூட இந்த வகையில் சர்க்காருடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று நம் பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும். உற்பத்தி செய்யும் செலவு உயர்ந்து விட்டது. ஸ்ரீ நல்லசிவம் அவர்கள் அதிகம் சொல்லாமல் விட்டு விட்டார்கள். முன்பு, 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சர்க்கார் நிலம் வைத்திருந்தார்கள். அப்பொழுது, உற்பத்தியாகின்ற நெல்லுக்கு செலவு இல்லாமல் இருந்தது. குறைபாடு உள்ளவர்களே கிடையாது. அப்பொழுது விளைவாசி மிகவும் குறைவு. அப்பொழுது ஒரு மூட்டை 8 அணா, 1 ரூபாயாக இருந்தது. இப்பொழுது ஒரு மூட்டை 20 ரூபாயாக இருக்கிறது. முன்பு ஒரு பாரம் புண்ணாக்கின் விலை 5 ரூபாயாக இருந்தது. இப்பொழுது சர்க்காரால் கட்டுப்படுத்திய விலை 60 ரூபாய். அதற்குக்கூட சர்க்கு கிடைப்பது இல்லை. முன்பு எல்லாம் ரூபாய்க்கு இரண்டு உழவு கிடைத்தது. இப்பொழுது ஒரு உழவுக்கு 3 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. திருச்சியில் கை ஏர், மாட்டு ஏர் சட்டம் கொண்டு வந்தோம். அந்தச் சட்டத்தை எங்கள் ஜில்லாவிற்கு விஸ்தரிக்க வேண்டாம் என்று நான் சர்க்காரை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாட்டுக்கு வேண்டிய தவிடு ஒரு மூட்டை $7\frac{1}{2}$ ரூபாயாக விற்கிறது. 7 மாதமாக எங்கள் ஜில்லாவில் மழை இல்லை. ஊரில் தண்ணீர் இல்லை. பல பகுதிகளில் குடிப்பதற்குக் கூடத் தண்ணீர் இல்லை. இதைப் பற்றிப் பல நண்பர்கள் நேற்று அமைச்சர் அவர்களைப் பேட்டி கண்டார்கள். இந்த அளவில் உணவை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்றால், அதிகமாக விலை கொடுத்தாலும் கட்டுப்படியாகாது. இதை நான் அமைச்சருக்கு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மாட்டுக்கு வேண்டிய பின்னாக்கு வீசை 10 அணுவாக விற்கிறது. முன்பு உழவு மாடுகள் 100 ரூபாய்க்கு வாங்க முடிந்தது. இப்பொழுது ஒரு ஜதை உழவு மாட்டுக்கு 1,000 ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. யுத்த காலத்தில் 1 படி அரிசி $2\frac{1}{4}$ ரூபாய் விற்பது. அப்பொழுது சட்டசபை கிடையாது. இருக்கிறந்தால் அதைப்பற்றிப் பேசியிருப்பார்களோ என்னவோ தெரியாது. இப்பொழுது 1 அணா விலை ஏறி விட்டால் பல கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன.

இப்பொழுது மழை இல்லாத சிரமம். தண்ணீர் இல்லாத சிரமம், விலை வாசிகள் உயர்ந்து இருக்கிற சிரமம்—இவைகளின் காரணமாக பயிர் செய்ய முடிவதில்லை. கம்பு கேள்வரகு முதலிய புஞ்சைத் தானியங்கள்தான் போட வேண்டியிருக்கிறது. நஞ்சை நிலத்தில் ஒன்றும் போடவில்லை. உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று எல்லோரும் பேசிவிட்டோம். விவசாயிகளுடைய கஷ்டங்களைச் சர்க்கார் உணர வேண்டும். விவசாயம் செய்கிறவர்கள் 100-க்கு 80 பேர்களாக இப்பொழுது வாழ்கிறோம். இதைச்

[Sri T. Karia Gounder] [10th September 1959]

சர்க்கார் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும். லெவி ப்ரொக்யூர்மெண்ட் ரொம்பவும் சிரமமாக இருக்கும்.

நமக்கு ஸோனல் கௌன்ஸில் வேண்டியதில்லை. மலபாருக்கு வேண்டியதை டெல்லியிலிருந்து கொடுப்பதாக ஒரு தீர்மானத்தை அமைச்சர் அவர்கள் வாங்கிவந்து விட்டார்களானால் நமக்கு உணவுப் பிரச்சனை இல்லை. லெவி முறை வேண்டியதில்லை. அரிசி விற்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. சர்க்கார் 10 கோடி ரூபாய் கூட்டுறவாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. “ஃப்ரீ டிரேட்” தாராளமாக வியாபாரம் செய்வதற்கு விட்டுவிட்டால் பற்றாக்குறை இருக்காது. கட்டுப்பாடு வந்த உடனேயே கறுப்பு மார்க்கட்டும் வந்து விடுகிறது. இப்பொழுது சர்க்கரை கிடைக்கவில்லை. வீசை 2 அல்லது 2½ ரூபாயாக இருக்கிறது. கட்டுப்பாடு வந்த உடனேயே எல்லாப் பொருள்களின் விலைவாசியும் உயர்ந்து விடுகிறது. விவசாயிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கிராமங்களில் பஞ்சமே இல்லை. எல்லாம் தாராளமாகக் கிடைக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள் சிலர். எந்த விலையிலாவது வாங்கிக் கொண்டு வந்து வியாபாரிகள் பொருள்களைக் கொடுக்கிறார்கள். லோனல் கௌன்ஸிலிலிருந்து நாம் விடுபட முடியவில்லை என்றால், நல்லசிவம் சொன்னதுபோல் மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து இரண்டு லட்சம் டன் அல்லது மூன்று லட்சம் டன் அதிகம் அரிசி பெறுவோமேயானால் கிராமங்களில் இந்தக் கடைகள் வைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

அரசாங்கம் நெல்லை வாங்கிக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் விநியோகம் செய்வதைப்பற்றி ஸ்ரீ சுப்ரமணிய கௌண்டர் தெரிவித்தார். அவர்களுக்கு ஒரு மணங்குக்கு ரூபாய் 1.87 கிடைக்கிறது. இதைப்பற்றி ஜில்லா பிளானிங் போர்டிலும் ஒரு மணி நேரம் விவாதம் செய்தோம். இந்த விஷயத்தில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் எடை போட்டு கொடுக்கும்படி உத்திரவு செய்யுமாறு நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் இதிலிருந்து 2 படி 3 படி என்று மிகுதியாக கிடைக்கிறது என்பதைப்பற்றி நேருக்கு நேராக வாதம் நடந்தது. ஆகவே இதில் பலன் ஒன்றும் இல்லை. எந்த முறையானாலும் சரி, நண்பர் ஒருவர் கூறியதுபோல் 5 ஏக்கருக்கு அதிகப்படியாக விவசாயம் செய்கின்றவர்களுக்கு மாத்திரம் இந்த ஏற்பாட்டைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI S. LAZAR : கனம் சபைத்தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பிரச்சனையின்மீது கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசுகின்ற பொழுதும், அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற அறிக்கையைப் படிக்கின்ற பொழுதும், இது ஒரு பயங்கரமான பிரச்சனை அல்ல என்றும் இதனால் பெரிய அளவில் பாதகம் ஏற்படாது என்றும் சொல்லியிருப்பதை நாம் அறிந்துக் கொள்ளலாம். அதை மறுத்து ஒன்றிரண்டு வாதங்கள் இங்கு எழுப்பப்பட்டன. நான் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது சரியான கருத்து என்பதை சில புள்ளி விவரங்களுடன் ஆதரித்துப் பேச விரும்புகிறேன். இப்போது

10th September 1959]

[Sri S. Lazar]

நாட்டுக்கு 30 லட்சம் டன் உணவு தானியம் தேவை என்று சொன்னார்கள். விலை வாசி உயர்ந்து விட்டது என்று சொல்லக்கூடிய நேரத்தில் 30 லட்சம் டன் தானியத்திற்கும் விலையேறிவிட்டது என்று சொல்வது அல்லது அவ்விதம் நினைப்பது சரியல்ல. இன்றைக்கு இருக்கின்ற நிலைமையை எடுத்துக்கொண்டால் மார்க்கட்டிங் ஸர்ப்ளஸ் என்று கணக்கிடும்பொழுது 35 சத விகிதம்தான் என்று புள்ளி விவரம் எடுத்துக் கூறுகிறது. ஏறக்குறைய எட்டு அல்லது ஒன்பது லட்சம் டன் உணவுப் பொருட்களுக்கு விலை ஏறி ருந்தால்தான், அதனால் பாதகம் ஏற்படும் என்று சொல்ல முடியும். இந்த மாகாணத்தில் இருக்கின்ற தற்போதுள்ள நிலைமையை எடுத்து பரிசீலனை செய்யும்போது அதிகமான அளவு நியாய விலைக் கடைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலமாக உண்மையிலேயே பயனடையக் கூடியவர்கள் நான்கு சத விகிதம் பேர்கள் தான் என்று அமைச்சர் அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன் மூலமாக விலைவாசி ஏறியிருப்பது எட்டு சத விகிதம் என்று கணக்காக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த புள்ளி விவரங்களை எல்லாம் பார்த்தால் நிலைமை பயங்கரமாக இல்லை என்பதை நாம் பார்க்க முடியும். விலை அல்லது பிரைஸ் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் விலை என்பது ஒரு (relative term) அளவுகோலாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும். முன் காலத்தில் எல்லாம் விலை என்பதற்குப் பதிலாக பண்ட மாற்றுதல் என்ற முறை இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதை நிர்ணயித்துத்தான் விலை ஏறியிருக்கிறது, விலை இறங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறோம். விலை நிர்ணயம் ஏற்படுவது பல காரணங்களையும் பொறுத்திருக்கிறது. விலைவாசி ஏறியிருக்கிறது என்று சொன்னால் அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்க முடியும். எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் கேரளாவுக்கு அரிசி போவதால்தான் உணவுப் பொருட்களின் விலை உயர்ந்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள். அது ஒன்றுதான் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. எனக்குத் தெரிந்தவரைக்கும், இப்போது விலை ஏறியிருக்கிறது என்றால் நமது நாட்டில் மட்டும் விலையேற வில்லை. உலக நாடுகளில் எல்லாம் உணவுப் பொருட்கள் விலை ஏறியிருக்கிறது. இதை ஐக்கிய நாட்டு அறிக்கையைப் படிக்கின்றவர்களுக்குப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இரண்டாவது காரணம் உணவுப் பொருட்களுக்கு மட்டும் தான் விலை ஏறியிருக்கிறது என்பதல்ல, மற்றப் பொருட்களுக்கும் விலை ஏறியிருக்கிறது. இது ரிலேட்டிவ் டெர்ம்ஸ் என்கிற முறையில் மற்ற பொருட்களுக்கு விலையேறியிருப்பதின் காரணமாக உணவு தானியப் பொருட்களுக்கும் விலையேறக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது உற்பத்திச் செலவைப் பார்க்கும் போது திரு. கரிய கவுண்டர் அவர்கள் சொன்னதுபோல் இப்போது விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கின்ற வருமானத்தைவிடவும் அதிகமாக உற்பத்திக்காக செலவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. உணவு உற்பத்திக்கு வேண்டிய பொருட்கள், அதற்கான கருவிகள், உரம் போன்றவைகளுக்கு அதிகமான அளவில் விலையேறியிருப்பதின் காரணமாகவும் உணவுப் பொருட்களின் விலையேறியிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். சமீபத்தில் உணவுக் கமிட்டி கொடுத்த

[Sri S. Lazar] [10th September 1959]

அறிக்கையில் கூட, சரியான முறையில் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருட்கள் எல்லாம் கிடைத்தால்தான் உணவு உற்பத்தி பெருக முடியும் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது மட்டுமல்ல, இதன் காரணமாகவும் விலைவாசி உயருகின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நான்காவது “கியாஷ் க்ராப்” அதிகமாக சிலர் உற்பத்தி செய்கின்றதன் காரணமாக உணவுப் பொருள் உற்பத்தி குறைந்து போகிறது. இவ்விதமான கியாஷ் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்வதையும் தடுக்க முடியாது. ஏனென்றால் ஒரு நாட்டில் கியாஷ் பொருட்கள் உற்பத்தியில்லை யென்றால் முன்னேற்றம் ஏற்பட முடியாது. இன்றைக்கு கேரளா நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் கியாஷ் பொருட்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து கொண்டு உணவு பொருட்களுக்கு வேறு இடங்களை எதிர்பார்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே கியாஷ் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதையும் நாம் கைவிட்டு விட முடியாது. நாம் பல திட்டங்களைப் பெரிய அளவில் போட்டிருப்பதால் அதன் காரணமாகக் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் நாட்டில் மக்களிடையே புழங்குகின்ற காரணத்தினாலும் உணவுப் பொருட்களின் விலை ஓரளவு உயருகிறது. பணப்புழக்கம் நாட்டில் அதிகமாக அதிகமாக விலையும் ஓரளவு அதிகமாகிக் கொண்டதான் இருக்கும். ஆகவே இதைக்கண்டு நாம் பயப்பட வேண்டிய தேவையில்லை. அதோடு வியாபாரிகளுக்கு மார்க்கடிங் வசதி, டிரான்ஸ்போர்ட் வசதி அதாவது போக்குவரத்து வசதி இவைகள் அதிகமாக இருக்குமானாலும் விலை ஓரளவு பாதிக்கத்தான் செய்யும். அதோடு மற்ற ராஜ்யங்களில் இருக்கின்ற உணவுப் பொருட்களின் விலையைப் பொறுத்தும் விலை உயருகின்றது. அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற அறிக்கையில் கேரள ராஜ்யத்தில் இருக்கும் விலைக்கும், மைசூர் ராஜ்யத்தில் இருக்கும் விலைக்கும் மற்றும் ஸோனில் இருக்கின்ற ராஜ்யங்களில் இருக்கின்ற விலைக்கும் நம் நாட்டிலுள்ள விலைக்கும் ஐந்தாறு ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது, ஆகவே நம் நாட்டில் மட்டும் கூடுதலான விலை இல்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் குறிப்பாகப் பார்க்கின்றபொழுது, மற்றைய மாகாணத்தில் எல்லாம் இருக்கின்ற விலையைவிட நம் நாட்டில் இருக்கின்ற விலை பயப்படக்கூடிய அளவுக்கு இல்லை, இதைக்கண்டு பயப்பட வேண்டிய அவசியமுமில்லை. கடைசியாக, முக்கியமாக இருக்கின்ற காரணம், உணவுப் பற்றாக்குறை காரணமாக பதுக்கல் செய்வதின் மூலமாக விலைகளை உயர்த்தலாம் என்றும் பலர் முயற்சி செய்யலாம். இவ்விதம் செய்வது இயற்கைக்கு விரோதம் மட்டுமல்ல, நம் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கே பாதகம் செய்யக்கூடிய முறையாகும் என்பதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பது முக்கியமான கோரிக்கையாகும். இந்த அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கமும் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. “மூடுமண்ட் கண்ட்ரோல் ஆர்டர்”, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விலை நிர்ணயம், ஒரு சில இடங்களில் கண்ட்ரோல் முதலியவைகளை எல்லாம் ஏற்படுத்தி நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் தக்க பலன் அளித்திருக்கின்றனவா என்பதைப் பார்த்தால், சரித்திரத்தைப் பார்க்கின்ற

10th September 1959] [Sri S. I. azar]

பொழுது, இதனால் எதிர்பார்த்த அல்லது எதிர்பார்க்கின்ற அளவுக்கு எந்தவிதமான பலனும் ஏற்படவில்லை என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நம் நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகத்திலேயே எந்த நாட்டிலும் கண்ட்ரோல் முறையை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால், எல்லா நாடுகளிலும் இதே நிலைமைதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்க முடியும். சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்னால் உணவு நெருக்கடி இருந்த காலத்தில் கண்ட்ரோல் முறையை கையாண்ட பொழுது சரியான முறையில் கண்ட்ரோல் நடத்திக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதை நாம் சரித்திர பூர்வமாக தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இவ்விதமான கண்ட்ரோல் இருக்கக்கூடாது என்ற முறையில் நமது காந்தியடிகள் திட்டவாதிடமாக "There should be no control" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, பல பொருளாதார நிபுணர்கள் கூட கண்ட்ரோலைப் பற்றி "Either no control or absolute control" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒன்றில் கண்ட்ரோல் இருக்கக்கூடாது, அல்லது சுத்தமாக கண்ட்ரோல் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கின்றபொழுது கண்டிப்பாக கண்ட்ரோலைக் கொண்டு வந்தால் எந்த நிலைமை ஏற்படும் என்பதை நாம் 1952-வது ஆண்டில் கண்ட்ரோல் நடந்தபோது பார்த்திருக்கிறோம். கண்ட்ரோலைப்பற்றி நாம் சரியான முறையில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படும். இதற்கு பல உதாரணங்களை சொல்ல முடியும். முன்பு ஒரு சமயம், இங்கிலாந்தில் மொட்டோவுக்கும், கூஸ்பெரிக்கும் இருக்கின்ற விலையை குறைக்க வேண்டும் என்று சத்தம் போட்டபொழுது அடுத்த நாள் மார்க்கெட்டில் இந்தப் பொருளையே காணமுடியவில்லை என்பதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அகேபோன்றுதான்: கிருஷ்ணமேன் அவர்கள் பேசுகின்றபொழுது, பெங்காலிலும், கல்கத்தாவிலும் உணவு பற்றாக்குறையாக இருக்கின்றது என்று குறிப்பிட்டபோது அடுத்த நாளே அங்கிருந்த வியாபாரிகள் எல்லாம் இதை மறைத்து விட்டதைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். உணவுப் பொருள்களைப் பொறுத்த வரையிலும் கண்ட்ரோல் இருக்குமானால் அந்த விதமான நிலைமை இருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இதை நல்ல முறையில் தீர்க்க வேண்டுமென்றால், எனக்கு முன் பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறியதுபோல, இங்குள்ள உணவுப் பொருள்களை சர்க்கார் வாங்கி விற்கும்போது, ஸர்ப்லஸ் (surplus) உணவுப் பொருள்களை வாங்கி விற்கும் போது, அதை சர்க்கார் மார்க்கெட் ப்ரைஸ் கொடுத்து வாங்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் இதை ஓரளவு சமாளிக்கலாம். மகாத்மா காந்தி கூட அவரது குறிப்பில் இந்த முறையில் சொல்லியிருக்கிறார். அதை நாம் ஏற்கத் தயாராயில்லை என்றால். . . .

Mr. SPEAKER: கனம் அங்கத்தினருக்கு அளிக்கப்பட்ட அவகாசம் முடிந்து விட்டது.

கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் அவர்களுக்கும், கனம் அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன் அவர்களுக்கும், ஒவ்வொருவருக்கும் 15 நிமிஷங்கள் ஒதுக்கியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது அவர்களுடைய கட்சிகளைச் சேர்ந்த இரண்டு

[Mr. Speaker] [10th September 1959]

கனம் அங்கத்தினர்கள் பேச வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பேச அனுமதி அளித்திருக்கிறேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 5 நிமிஷம் ஒதுக்கியிருக்கிறேன். ஸ்ரீ. பி. யு. ஷண்முகம் அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ. ஜங்கால் ரெட்டியார் அவர்களுக்கும் ஐந்து, ஐந்து நிமிஷங்கள் ஒதுக்கியிருக்கிறேன். எனவே ஸ்ரீ. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் அவர்களும், ஸ்ரீ. அன்பழகன் அவர்களும் ஒவ்வொருவரும் 10 நிமிஷங்கள்தான் பேசலாம். இப்போது ஸ்ரீ. பி. யு. ஷண்முகம் பேசலாம்.

* SRI P. U. SHANMUGAM : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மதிப்பிற்குரிய உணவு அமைச்சரால் இம்மன்றத்தில் விவாதத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையில், தென் உணவு மண்டலத்தினுடனான இந்த மாநிலத்தில் உணவு நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும், எனவே அதை எப்படியாவது உடைத்தாக வேண்டும் என்றும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தென் உணவு மண்டலத்தை உடைத்தால் நமது மாநில உணவு நிலைமை சீர்படுமா, சீர்படாதா என்பதைத் தெளிவுபடுத்த நான் முற்படவில்லை; அதை கனம் அமைச்சரே தெளிவு படுத்திக் கொள்ளட்டும். நாம் இருக்கும் தென் மண்டலத்தில் உடன் இருக்கும் இரண்டு மாநிலங்கள் நமக்கு துரோகம் செய்து வந்திருக்கின்றன. அவை மைசூரும், கோளாவும் என்று சொல்வோன். மைசூரும், கோளாவும் நம்மிடமிருந்து உணவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவை நமக்கு விவசாயத்திற்கு தண்ணீர் கொடுக்க மறுக்கின்றன. இந்த இரண்டு மாநிலங்களின் அமைச்சர்களையும் சந்திக்கும்போது “நீங்கள் எங்களுக்கு விவசாயத்திற்குத் தண்ணீர் தாருங்கள், நாங்கள் உங்களுக்கு உணவு தருகிறோம்” என்று அவர்களிடம் தயவுசெய்து சொல்ல வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமக்கு அவர்கள் விவசாயத்திற்கு நீர் தராமல், நம்மிடம் உணவை மட்டும் கேட்பது விசித்திரமாக இருக்கிறது; வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அவர்கள் நமக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தால், நாம் அவர்களுக்கு நிச்சயமாக உணவு அளிக்கமுடியும். பாலாற்றுக்குத் தண்ணீர் கேட்டால் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். புள்ளம்பாடி, கட்டளைக் கால்வாய்கள் கட்டிக்கொண்டிருந்தபோது, நாம் அங்கிருந்து தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது என்று மைசூர் அரசாங்கம் மத்திய சர்க்காருக்கு ஆட்சேபனைக் குறிப்பு அனுப்பியதாகவும், அதன் பேரில் மத்திய அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டதாகவும் ‘நான்’ கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மையானால், “புள்ளம்பாடி, கட்டளை கால்வாய்க்கு தண்ணீர் கொடுக்க மறுத்தீர்களே? எங்களிடம் உணவுமட்டும் கேட்கிறீர்களே? இது முறையா?” என்று நாம் அவர்களைக் கேட்கவேண்டும். அதே போல, நாம் சிறுவாணி நீர்த் தேக்கத்திலிருந்து விவசாயத்திற்கு நீர் எடுக்க வேண்டும் என்றால், “குடிக்க மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதுவும் அளவோடு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கேரள அரசாங்கம் சொல்கிறது. இந்த நிலைமையில், நாம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி ஏதாவது நல்ல முடிவுகளை வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

10th September 1959] [Sri P. U. Shanmugam]

கடைசியாக, எனக்கு முன்பு பேசிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும் மற்றவர்களும் குறிப்பிட்டதுபோல விவசாயிக்கு உணவு தானியங்களுக்கு நல்ல விலை கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த அரசாங்கம் உடனடியாக “ஸப்ஸிடி ஸ்கீம்” ஆரம்பிக்க வேண்டும். அரசாங்கம் தானியத்தை உழவர்களிடமிருந்து நியாயமான விலைக்கு வாங்கி, அதை அதைவிடக் குறைந்த விலைக்கு விற்க வேண்டும். அதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்தை சரிகட்டுவதற்கு மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து மானியம் பெற வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தையாவது மத்திய சர்க்கார் ஒத்துக் கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும்.

மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் கூறியது போல தென் மண்டலத்தைப் பிரிக்கவேண்டும். மைசூரும் கேரளமும் நமக்கு தண்ணீர் கொடுக்க ஒத்துக்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால், “ஸப்ஸிடி ஸ்கீமுக்கு” மானியம் கொடுக்க மத்திய சர்க்காரை ஒத்துக்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். இவர்கள் மத்திய சர்க்காரிடம் வாதிட்டு ஸப்ஸிடி ஸ்கீமையாவது கொண்டுவருவார்கள் என்று நம்புகிறேன். மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர், ஸப்ஸிடி ஸ்கீம் பற்றி சர்க்காரிடம் வாதிட்டு வெற்றிபெறுவார் என்று அவருக்கு வாழ்த்துக்கூறி என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. JANGAL REDDIAR: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அரசாங்கம் உணவுப் பொருள்களைக் கொள்முதல் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது அவைகளின் விலை அதிகமாகிறது என்பதையும், விலையைக் கண்ட்ரோல் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது விலைகள் சீர்குலைகின்றன என்பதையும் மக்கள் கண்டாக்கப் பார்த்திருக்கிறார்கள். 1952-ம் ஆண்டில் கண்ட்ரோலும் ரேஷனும் இருந்தபோது காங்கிரஸ்காரர்களை மக்கள் 6-அவுன்ஸ், 7-அவுன்ஸ் என்று கேலி செய்கதை எல்லோரும் அறிவார்கள். கண்ட்ரோலை நீக்கியவுடன் எல்லோரும் நன்மை அடைந்தார்கள்; அரசாங்கக் கட்சியில் இருந்தவர்கள் மக்களின் இழிசொல்லை வாங்கிக்கொள்வாமல் தங்கள் கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். உணவு விவாதத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் ரொம்பவும் குறைவு. இந்த சபையில் அதற்கு இரண்டு நாட்கள் ஒதுக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

1—9—1959-ல் நான் கேட்ட கேள்விக்கு கனம் உணவு அமைச்சர், சிவில் ஸப்ளை அதிகாரிகளும் மார்க்கெட்டிங் ஸொஸைடி நிர்வாகிகளும் சேர்ந்து நியாயமான விலைதான் போட்டார்கள், கனம் அங்கத்தினர் எப்படி இந்தக் கணக்கைக் கொடுக்கிறார் என்று தெரியவில்லை என்றும் பதில் சொன்னார். ஆனால், சிறுமணி அரிசி மூட்டை, அதாவது முதல் தர அரிசி மூட்டை, மூட்டை ஒன்று சாக்கு உள்பட 36 ரூபாய்க்கு மார்க்கெட்டிங் ஸொஸைடியால் வாங்கப்பட்டு, அதே ஸொஸைடியால் அது சாக்கு உள்பட 42 ரூபாய் 36 நயா பைசாவைக் விற்கப்படுகிறது. இதையில் 6 ரூபாய் 36 நயா பைசா அளவிற்கு வித்தியாசம் இருக்கிறது. அகே மாதிரி, நெல்லை ஒரு மூட்டை 22 ரூபாய் வீதம் கொள்முதல் செய்கிறார்கள். ஆனால் அது அதே ஜில்லாவில் அரிசியாக 88 நயா

[Sri M. Jangal Reddiar] [10th September 1959]

பைசாவுக்கு விற்கப்படுகிறது. இதை இவ்வாறு 88 நயா பைசாவுக்கு விற்கும்போது கூட நியாயமாக விற்பதில்லை. குறைவாக அளக்கப்படுகிறது. மார்க்கெட்டிங் ஸொஸைடியார் மக்களிடமிருந்து 15 அணை, அதாவது 94 நயா பைசா, வாங்கிக்கொண்டு தான் படி அரிசி கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் 88 நயா பைசாவுக்குத் தான் பில் கொடுக்கிறார்கள். அதிகமாக ஆறு அல்லது நான்கு பைசா கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று சொல்லி அதை பலாத்காரமாக வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். மூட்டையாக வாங்கும் போது மூட்டையில் அரிசி 2 படி குறைவாக இருக்கிறது. 96 நயா பைசா வாங்கிக்கொண்டு 88 நயா பைசாவுக்குத்தான் பில் கொடுக்கிறார்கள், என்னிடத்தில் பில்கூட இப்போது இருக்கிறது. நான் சொல்வதை கனம் அமைச்சர் நம்பாவிட்டால் அந்த அந்த இடங்களில் தகுந்த லி.ஐ.டி-க்களைப் போட்டு சோதனைசெய்து பார்க்கட்டும். பல இடங்களில் இவ்வாறுதான் நடக்கிறது. இப்போது, சிவில் சப்ளை அதிகாரிகளும் அனுபவம் மிக்க உணவு அமைச்சர் அவர்களுமாகச் சேர்ந்து போட்ட கணக்கு தப்புக் கணக்கு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப் படியாகக்கூடிய விலைக்குக் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு கொள்முதல் செய்து அரிசியை மக்கள் வாங்கும் சக்திக் கேற்றவாறு விற்கவேண்டும். அரசாங்கம் இந்த இரண்டையும் செய்யத் தவறிவிட்டது. கொள்முதல் செய்யப்பட்டுள்ள அரிசி மக்களால் வாங்கப்படாமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது என்று கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார். அது அவ்வாறு தேங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் மக்களிடம் பணம் இல்லாததுதான்; அல்லது, மக்களிடம் பணம் இருந்தால், அரிசியின் தரம் அதிகமாகக் குறைந்திருப்பதால் அதை வாங்க மக்களுக்கு இஷ்டம் இல்லாததுதான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த அவல் நிலைமையை யெல்லாம் மாற்ற தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இந்த சபையில் உள்ள அனுபவம் மிக்க அங்கத்தினர்களையும், சிவில் ஸப்ளை அதிகாரிகளையும், மார்க்கெட்டிங் ஸொஸைடி நிர்வாகிகளையும் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தி உரிய ஆலோசனைகளைச் செய்து, உணவு தானியங்களை இன்ன விலைக்குத்தான் வாங்க வேண்டும், இன்ன விலைக்குத்தான் விற்க வேண்டும், இடையில் இவ்வளவு லாபம்தான் இருக்க வேண்டும் என்று விதிக்க வேண்டும். 36 ரூபாய்க்குக் கொள்முதல் செய்யப்பட்ட ஒரு மூட்டை அரிசி 42 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது என்றால் 6 ரூபாய் லாபம் ஏற்படுகிறது. இந்த வித்தியாசம் 6 ரூபாயாக இருந்தால், இதற்குக் காரணம் போக்குவரத்துச் செலவு அதிகமாக இருப்பதுதான் என்று நாம் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியுமா? அவ்வாறு செலவு முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். போக்குவரத்துச் செலவை மத்திய அரசாங்கமே இந்த அரசாங்கமோ ஏற்றுக் கொள்வது நல்லது என்று தோன்றுகிறது. இப்போது ஒரு தாலுகாவில் நெல் வாங்குகிறார்கள். அதே தாலுகாவில் ரைஸ் மில்லில் அது அரிசியாக அறைக்கப்பட்டு பிறகு விற்கப்படும் போது மிக அதிகமான விலைக்கு விற்கப்படுகிறது; நெல்லை வெகு தூரக்கிடைக்கின்ற ஹெட் குவார்ட்டர்ஸில் வாங்கி ரைஸ் மில் உள்ள ஊருக்கு வண்டிச் சத்தம் கொடுத்துக் கொண்டுவந்து விற்கும்

10th September 1959] 'Sri M. Jangal Reddiar]

என்ன விலைக்கு விற்கலாமோ அந்த விலைக்கு, அவ்வளவு அதிகமான விலைக்கு, அரிசியை விற்கிறார்கள். கொள்ளை லாபம் அடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்தான் மார்க்கெட்டிங் ஸொஸைடிகள் இவ்வாறு நடக்கின்றன. அதற்கு இந்த அரசாங்கம் அனுசரணை பாக இருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member's time is over. 'The hon. Member Sri Palanisami will now speak.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வெள்ளை அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. மேலும் 1947-ம் ஆண்டிலிருந்து சொல்லப்பட்டு வருகிறது. வெள்ளைக்காரன் ஆண்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட பலமான உணவு நெருக்கடியை நாங்கள் சமாளித்து விட்டோம் என்று நேருஜி போன்றவர்கள், பல காங்கிரஸ் தலைவர்கள் எல்லோரும் சொன்னார்கள். இப்போது உணவு உற்பத்தி அதிகரித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் விலைவாசியும் அதிகரித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது. அகில இந்திய ரீதியில் எடுத்துக் கொண்டாலும் உணவு உற்பத்தி அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. நம் மாநிலத்தில், சர்க்கார் கொடுத்திருக்கக்கூடிய கணக்கைப் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 32 லட்சம் டன் அரிசி உற்பத்தியாகி யிருக்கிறது. இதிலே சர்க்கார் சொல்லக்கூடிய பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அகில இந்திய ரீதியில் விலை ஏறியிருக்கிறது, கோளாவிக்கு அரிசி போகிறது, ஆந்திராவிலிருந்து வரவேண்டிய அரிசி வரவில்லை, தென் மண்டலத்திலிருந்து சென்னையைப் பிரித்து தனி மண்டலமாக அமைக்கவில்லை என்று பல காரணங் கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு இதிலே இன்றைய தினம் 32 லட்சம் டன் உற்பத்தியாகியிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்திலிருந்து 1959-ம் ஆன்மல் வெளியில் போனது 1,15,000 டன். ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு 60,000 டன் வந்தி ருக்கிறது. அதனால் 50,000 டன்தான் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டி ருக்கிறது. இந்த ஆண்டு 3 லட்சம் டன் அதிகமாக உற்பத்தியாகி யிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் 50,000 டன்தான் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் மேலும் மேலும் விலை ஏறக் காரணம் என்ன? அகில இந்திய ரீதியில் ஒரே குழப்பம்—லோனா, ஸோன் இல்லையா?—ஸ்டேட் டிரேடிங்கா, இல்லையா?—ப்ரொக்யூர்மெண்ட் உண்டா, கிடையாதா?—என்று ஒன்றும் தெரியாத நிலைமை ஏற்பட்டு மத்திய மந்திரி ஏ. பி. ஜெயின் அவர் கள் ராஜிநாமா செய்து, புதிய மந்திரி பட்டில் அவர்கள் வந்திருக் கிறார்கள். அவர்கள் வந்தவுடனே உணவுப் பொருள்கள் விலையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கொண்டுவருகிறேன் என்று கொள்ளுங்கள். ஆனால் சமீபத்தில் என்.டி.ஸி. கூட்டத்தில் ஒரு முடிவும் எடுக்கப் படவில்லை. என்ன காரணத்தினாலோ ஒரு சரியான கொள்கை வகுக்கப்படவில்லை. இங்கே விலை ஏறும்போதெல்லாம் அமைச்சர் களைக்கிற்குக் கொண்டு வரக் கூடிய நேரத்தில், அமைச்சர் அவர் கள் சொன்னார்கள், நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டதான் இருக்கிறோம், விலை ஏறினால் கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று இம்மாதிரி பல முறை சொல்லியிருக்கிறார். அது மட்டு

[Sri N. K. Palanisami] [10th September 1959]

மல்ல, யாராவது அதிக விலைக்கு விற்பனை எல்லென்பதில் கம்மடிட உல சட்டப் பிரகாரம் ஸ்டாக்கை எடுத்து சரியான விலைக்கு விற்கத் தவறமாட்டோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் என்ன நடந்திருக்கிறது? ஒன்றும் கிடையாது. ஆகவே இன்றைய தினம் என்ன சொல்லப்படுகிறது? நாம் தனியாகப் பிரிந்தால்தான் இந்த உணவுப் பிரச்சனை தீரும் என்று இப்போது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைய தினம் அரிசி ஒன்றுக்குத்தான் இந்த மண்டல ஏற்பாடு இருக்கிறது. மைதாவை எடுத்துக்கொள்ளலாம். சர்க்கரையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இதன் விலையெல்லாம் ஏறியிருக்கிறதே இதற்கும் கூட மண்டல ஏற்பாடுதான் காரணமா? சென்னை ராஜ்யம் தனியாக பிரிக்கப் படாததுதான் காரணமா? இதற்கும் மண்டல ஏற்பாட்டுக்கும் சம்பந்தமில்லை. தனியாகப் பிரிந்து விட்டால் விலை குறையும் என்ற உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியாது. சர்க்கரை விலை—ரவையின் விலை—மற்ற பொருள்களின் விலை—ஏறக் காரணம் என்ன? இதற்குக் காரணம் லோன் அல்ல. சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள் “டெவலப்பிங் இக்கானமி” யில் விலைவாசி ஏறுவது சகஜம்தான் என்று. ஏந்தப் பொருளாதார தத்துவத்தின் அடிப்படையில் இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. நான் படித்த பொருளாதாரப் பிரகாரம், முன்னேற்றம் ஏற்படும்போது சரசுமான விலைக்குக் கிடைக்கும், தேவையான பொருள்கள் அத்தனையும் கிடைக்கும், அதனால் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரும் என்பதுதான். ஆனால் அவர்கள் சொல்லக்கூடிய இந்த “டெவலப்பிங் இக்கானமி” பிரகாரம் மக்கள் சம்பாதிக்கக்கூடிய பணம் அத்தனையையும் உணவுப் பொருள்களுக்கே செலவழிக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி விலைவாசி அதிகமாக, அதிக விலை கொடுத்து வாங்கவேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த “டெவலப்பிங் இக்கானமி” எந்த அளவுக்கு பிரயோசனமாக இருக்குமோ தெரியாது. 4 அல்லது 5 மாதக் கணக்கு எடுத்துப் பார்த்தால் ஒரு மூட்டை அரிசி 4 மாதங்களுக்கு முன்பு இருந்ததை விட இப்போது 15 ரூபாய் ஏறியிருக்கிறது. இன்னும் சாதாரணமாக உபயோகிக்கக் கூடிய சேர்ப்புகள், எண்ணை போன்ற பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் அவைகளும் விலை ஏறியிருக்கிறது. லோன் இருப்பதால் இவைகளுடைய விலை ஏறவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஒரு கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை ஏன் எடுக்கக் கூடாது? உதாரணமாக சர்க்கரை பற்றி பேசப்பட்டது. சர்க்கரை விலை ஏற்றத்திற்குக் காரணம் 10 லட்சம் டன் குறைவான உற்பத்தி இருந்ததுதான் என்று சொல்லப்பட்டது. உண்மையில் அப்படி அல்ல. 1959-ம் ஆண்டு ஜனவரியில் 80 ரூபாயாக இருந்த சர்க்கரை, ஆகஸ்டில் 130 ரூபாயாக ஏறி, இப்போது 140 ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது. நம் மாகாணத்தில் 5-சர்க்கரை ஆலைகள் இருக்கின்றன. விலையைக் குறைக்கவேண்டுமானால் அவர்கள் நேரடியாக விற்கக் கூடாது என்று போட்டு, நேரடியாகக் கொள்முதல் செய்து டி.யூ.வி.எஸ். ஸ்தாபனங்கள் மூலமாக ஏன் விலையோடுகிக்கக் கூடாது? ஹோட்டல்களுக்கும் ரொட்டிக் கிடங்குகளுக்கும் கண்ட்ரோல் விலைக்கே நேரடியாகக் கிடைக்க ஏன் வழி

10th September 1959] [Sri N. K. Palaniappan]

செய்யக் கூடாது? மைதாவை எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு மூட்டைக்கும் மத்திய சர்க்கார் 5 ரூபாய் மான்யம் கொடுக்கிறது. ஒரு மூட்டை விலை 32 ரூபாய். ஆனால் இப்போது 52 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். இதைக் குறைக்க என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்? இதற்கும் ஸோன் தானு காரணம்? இன்னும் ரவையும் இதே மாதிரித்தான். இவர்கள் சொல்லக் கூடிய இந்த “டெவலப்பிங் இக்ஞானம்”-யில் சாதாரண மக்கள் படக் கூடிய கஷ்டம் சொல்லி முடியாது. இது யாருக்கு சௌகரியமாக இருக்கிறது? கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறவர்களுக்கும், ஹோட்டர்ஸுக்கும்தான் இந்த “டெவலப்பிங் இக்ஞானம்” பயன்படுகிறதே தவிர, ஏழைகளுக்கு இது பயன்படவில்லை என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சட்ட மன்றத்திலே சொல்லிக் கொண்டார்கள், இந்த விலையில் தான் கொடுக்க வேண்டும், இல்லையானால் எஸ்கன்ஷியல் கம்மாடிட்டீஸ் சட்டப் பிரகாரம் நாங்களை கொள்முதல் செய்து கொடுப்போம் என்று தம்பட்டம் அடித்தார்கள். ஊட்டியில் பேசும் போது, எனக்குத் தெரியும் பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். சம்பத்தில் பொள்ளாச்சியில் ஒரு வியாபாரி 10,000 மூட்டைகள் கோடெனனில் வைத்திருந்தார். கிரையின்ஸ் பர்செஸ் ஆபீஸர் போய் ஸீல் வைத்து விட்டார். அவ்வளவும் பின்பக்கம் வழியாகக் கொண்டு போகப்பட்டது. கிரையின்ஸ் பர்சேஸ் ஆபீஸரும் பக்கத்தில்தான் இருந்தார். இந்த விஷயத்தில் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதா? இல்லை. இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய சட்டம் பெரிய நிலப்பிரபுக்களையும் பதுக்கல்காரர்களையும் காப்பாற்றும் அளவுக்குத்தான் இருக்கிறது.

ப்ரொக்யூர்மென்டைப் பொறுத்த வரையில் சரியான திட்டம் செய்து ஏன் கொள்முதல் செய்யக் கூடாது? இதற்கு காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்தே எதிர்ப்பு இருப்பதைப் பார்த்தோம். கொள்முதல் என்று சொல்லக்கூடிய காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே கூடாது என்று எதிர்ப்பு இருப்பதால்தான் இந்த ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டது. அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள் சிறு விவசாயிகளிடம் எப்படிக் கொள்முதல் செய்வது என்று. சிறு அளவு நிலம் வைத்திருப்பவர்களிடம் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்யவேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. கோயில் நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டாலே மட்டும் 3 லட்சம் ஏக்கர்கள் இருக்கின்றன. அதைத் தவிர ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் வைத்துக் கொண்டுள்ள பெரிய பெரிய மிராசுதார்கள் இருக்கிறார்கள். ஏன் அவர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்யக்கூடாது. நியாய விலைக் கடைகளில் இந்த விலையை சர்க்கார் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்களோ அந்த விலைக்கு வாங்க முடியும். நியாயமான விலையில் கொள்முதல் செய்வதில் சர்க்கார் ஏன் சங்கடப்படவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. காரணம் கொள்முதல் செய்தால் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்திற்கு ஆபத்து வந்துவிடும், ஓட்டு கிடைக்காது, என்பதால்தான் பெரிய மிராசுதார்களிடமும் பதுக்கல்காரர்களிடமும் போக பயப்படுகிறார்கள்.

ஆகவே, இப்படிக் கொள்முதல் செய்து இருக்கக் கூடிய இந்த நியாய விலைக் கடைகளுக்கு வேண்டிய அளவு தானியம் குறைந்த விலையில் கொடுக்க முடியும். சர்க்கார் இதில் தவறியிருக்கிறது.

[Sri N. K. Palanisami] [10th September 1959]

இன்றையதினம் சர்க்கார் இரண்டாயிரம் நியாய விலைக் கடைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறோம். ஆனால் இந்த நியாய விலைக் கடைகள் எல்லாம் வியாபார ஸ்தலமாகத்தான் மாறியிருக்கிறது. இவைகளை ஒரு “ப்ராபிரியரி” ஆகத்தான் சர்க்கார் கருதுகிறது என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்றையதினம் மூட்டை ஒன்றுக்கு 35 ரூபாய் வீதம் கொள்முதல் செய்து 45 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. ஆகவே, இன்றையதினம் நிவாரணக் கடைகளில் கிடைக்கும் விலைக்கே வெளியிலும் கிடைக்கிறது. வெளியிலே விற்கக் கூடிய விலைக்கும் இந்த நிவாரணக் கடைகளிலே விற்கக் கூடிய விலைக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. சென்னையிலே ஒரு நாளைக்கு 2 படி வீதமும், ஜில்லாக்களிலே 1 படி வீதம் வாங்குவதை விட வெளியிலேயே இந்த விலைக்குக் கிடைக்கிற காரணத்தினால்தான் மக்கள் நியாய விலைக் கடைகளிலே அரிசி வாங்குவது குறைந்து விட்டதே தவிர உணவுப் பொருள் மிகுந்து விட்டது என்று கூறி நியாய விலைக் கடைகளை மூடிவிட வேண்டுமென்று சொல்லுவது சரியான வாதம் அல்ல. ஆகவே, “ப்ராபிரியரி” இல்லாமல்—தோழர் ஷண்முகம் அவர்கள் சொன்னதுபோல் விலையை “சப்ஸிடைஸ்” செய்ய வேண்டும். திரு. டி.டி.கே. அவர்கள் புதிய வரி போடும் காலத்தில் 25 கோடி ரூபாய் “சப்ஸிடைஸ்” செய்ய ஒதுக்கி வைத்தார். அதில் இருந்து நம்முடைய மாகாணத்திற்கு கிடைத்தது எவ்வளவு? மத்திய சர்க்கார் அந்தப் பணத்தில் இருந்து ஏதாவது இந்த மாகாணத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்ல. மூன்று, நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு மத்திய சர்க்கார் 25 ஆயிரம் டன் கொடுப்பதாகவும், முதலில் இரண்டாயிரம் டன் கொடுப்பதாகவும் தெரிவித்தது. அது கிடைத்ததா? கிடைக்கவில்லை யென்றால் அதற்கு என்ன காரணம்?

இன்றையதினம் ஸ்டேட் ட்ரேடிங் பற்றி என்ன முடிவு செய்யப் பட்டது? திரு. ஜெயின் அவர்கள் ராஜிநாமா செய்யும் காலத்தில் “பாக்கி இருக்கும் மாகாணங்கள் எங்கனோடு ஒத்துழைப்பதில்லை; ஆகவே கொண்டு வரவில்லை” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் பஞ்சாபிலே ஸ்டேட் ட்ரேடிங் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சில மாகாணங்களிலும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாகாணத்தில் கொண்டு வராததற்குக் காரணம் என்ன? ஸ்டேட் ட்ரேடிங் கொண்டு வந்தால் பதுக்கல் காரர்கள் நம்மிடமிருந்து பிரிந்து போய் விடுவார்களே; அவர்களிடம் கை வைத்தால் அவர்கள் நமக்கு எதிராகப் போய்விடுவார்களே என்ற பயம் காரணமாகத்தான் இந்த மாதிரி நிலைமை இருக்கிறது. ஸ்டேட் ட்ரேடிங் ஆரம்பமாகி யார் யாருக்கு லைசென்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? யார் பதுக்கல் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் குறைந்த விலைக்கு விற்பார்கள் என்று எண்ண முடியாது. ஆகவே, இன்றையதினம் சர்க்காருடைய கொள்கை காரணமாகத்தான் இந்த நிலைமை நாட்டில் இருக்கின்றதே தவிர “ஸோன்” இருப்பதால் இந்த நிலைமை ஏற்படவில்லை என்று கூற விரும்புகிறேன்.

[10th September 1959] [Sri N. K. Palanisami]

இன்று மக்கள் மிகுந்த கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய தொல்லையைத் தீர்க்க என்ன பரிகாரம் அரசாங்கம் செய்யப் போகிறது? எங்களைப் பொறுத்த மட்டில் நாங்கள் இதை அனுமதிக்கப் போவதில்லை. பொது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை எங்களால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. நிவாரணக் கடைகளில் "ப்ராபிட்யரிங்" கொள்கையை மாற்றி குறைந்த விலையில் சர்க்கார் உணவு தானியங்கள் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். இதற்குச் சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்தாக வேண்டும். லெவ் முறையைக் கொண்டு வந்து யார் அதிகமாக நிலம் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்களிடமிருந்து உணவு தானியத்தை வாங்கி பொதுமக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். இதைச் செய்யாவிட்டால் எதிர்க்கட்சிகள் அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரு மாபெரும் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கும் என்று கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Sri D. S. AUPHIMOOLAM: டெபுடி ஸ்பீக்கர் ஸார், நம் முடைய உணவு அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கக்கூடிய அறிக்கையானது எங்களைப்போல் சாதாரணமான ஆட்களுக்கு விளங்கக் கூடிய வகையில் விளக்கமாக இருக்கிறது. இதற்காக அவருக்கு முதலில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பொதுவாக நம்முடைய மாகாணத்தில் பற்றாக்குறையில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதோடு "ஜோனல் கவுன்சில்" என்று சொல்லக்கூடிய 4 மாகாணங்களைச் சேர்ந்த இந்தக் கூட்டு அமைப்பினாலும் இந்தப் பற்றாக்குறை ஏற்படவில்லை என்றும் விளக்கமாகிவிட்டது. 5 லட்சம் டன் ஆந்திர மாகாணத்திலேயே உபரியாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதோடு கூட "ஸ்டேட் ரி ஆர்கனைசேஷனுக்கு"ப் பிறகு பற்றாக்குறைப் பகுதியான மலபார் பகுதி கேரளாவிற்குப் போய் விட்டது; அதிக விலைச்சல் உள்ள கன்னியாகுமரி ஜில்லா நம்மோடு சேர்ந்திருக்கிறது. அதோடு கூட ரொம்ப அனுபவம் உள்ள ஒரு அமைச்சரகையில் இந்த இலாகா இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் என் விலைவாசி கடுமையாக இருக்கிறது? பொதுவாக மந்திரிகள் எல்லாம் "திட்டங்கள் நிறைவேறுவதற்கு பணம் அதிகமாகச் செலவு செய்ய முடியாததன் காரணத்தான்" விலைவாசிக்கு காரணம் என்று சொல்கிறார்கள். நான் சொல்லுவது என்னவென்றால், அதற்கு வேண்டுமானால் 12 அணு என்பது கூட ஒரு அரையணு உயருகிறது என்று இருக்கலாமே தவிர ஒரேயடியாக 14 அணு, 15 அணு என்று இருந்தால் அதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது? இதன் காரணமாக முக்கியமாக அரிசியை உணவாகக் கொண்டவர்கள் தென்னிந்திய மக்கள், தமிழ் நாட்டவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆகவே, இதையெல்லாம் இலகுவாக்க கனம் அமைச்சர் அவர்கள் திட்டம் வகுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு திட்டம் தெரியாமல் இருக்காது. முக்கியமாக இந்திய சர்க்காருடைய கொள்கைதான் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. கேரளாவுக்கும், மைசூருக்கும் நம்முடைய தென் பிராந்திய உணவு மண்டலப் பகுதிகளுக்கு சப்ளை செய்தது போகவே நமக்குத் தாராளமாக உணவு தானியம் இருக்கிறது. ஆகவே, கோளாறு எங்கேயோ

[Sri D. S. Authimoolam] [10th September 1959]

இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கோளாறைச் சமாளிக்க மந்திரியவர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் நன்றாக யோசனை செய்து தைரியமாகத் திட்டங்களைத் தீட்டவேண்டும்.

ஐந்து லட்சம் டன் லெவி முறையில் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அதைக் குறைந்த விலையில் மக்களுக்கு விநியோகிக்க வேண்டும். குறைந்த விலையில் விநியோகிக்க சென்னை அரசாங்கம் ஸப்ஸிடிகள் கொடுக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஸப்ஸிடி கொடுப்பதன் காரணமாக 7, 8 கோடி ரூபாய் கூடுதலாகச் செலவாவதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது. அதற்கு வேண்டிய வழி வகைகளை வகுக்க வேண்டும். சாதாரணமாக, நம்முடைய மாகாணம் ஆந்திரா பிரிவதற்கு முன்னால் 38 கோடி ரூபாய் வருமானமாகப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இன்று ஆந்திரா பிரிந்து விட்டது. இன்றையதினம் நம்முடைய வருமானம் 70 கோடி ரூபாய்க்கு உயர்ந்திருக்கிறது. இவ்வளவு அதிகமான அளவு வருமானம் பரவலாக ஏழை மக்களிடம் இருந்துதான் கிடைக்கிறது. அவர்கள்தான் இந்த ராஜ்யத்தின் பொருளாதாரத்திற்குத் தோள் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், என்பதைக் கனம் மந்திரியவர்கள் சிந்தித்துப் பார்த்து இந்த 70 கோடியில் ஒரு 10 கோடி ரூபாயை இந்த உணவு நிலைமையைச் சமாளிக்க ஸப்ஸிடி கொடுத்து ஓரளவு ஒவ்வொரு வீட்டுப் பொருளாதார பட்ஜெட்டிலும் வசதி கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் நிச்சயமாக ஜனங்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க முடியும். சென்னை நகரத்திலே ஒரு பையனைப் பார்த்தேன். எட்டு வயதுப் பையன் ஒருவன் பசி என்று சொன்னான். அவனை விசாரித்ததில் பிச்சை எடுத்தால் அதைக் கொண்டு சாப்பாடு தாராளமாகக் கிடைக்கும்; ஆனால், என்ன பிச்சை எடுத்தாலும், இப்பொழுது சாப்பாடு கிடைக்கப் போதுமானதாக இல்லை என்று அந்தப் பையன் சொன்னான். இரண்டரை விலைவாசி குறைவாக இருந்தால் ஏழைகள் எல்லோருக்கும் சாப்பாடு கிடைக்கும், ஏழைகள் வீட்டிலும் தருமங்கள் நடக்கும்; தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்கள் வயிரா உண்ணுவார்கள். ஆகவே, அமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாகக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பதாக நான் கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குக் குறைந்த அவகாசம் தந்த டெபுடி ஸ்பீக்கர் அவர்களுக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மிகவும் வேதனை தரத்தக்க ஒரு பிரச்சனையைக் குறித்து மீண்டும் இந்த சபையிலே பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் பல அங்கத் தினர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்தச் சமயத்திலே, சர்க்கார் குறிப்பாக ஓஞ்சில உண்மைகளை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதற்கு அவர்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். அந்த உண்மைகளில் ஒன்று, விலைவாசிகள் உயர்ந்திருக்கின்றன என்பது. மற்றொன்று, சரியான உணவு நிலைமை நம் மாநிலத்தில் நிலவ வேண்டுமானால், சரியானபடி இந்த உணவுப் பிரச்சினையானது நிர்வகிக்கப் படவேண்டுமானால், தென் உணவு மண்டலம் என்பதிலேயிருந்து நமது மாநிலம் விடுபட்டு தனி மண்டலமாக அமைய வேண்டும் என்பது.

10th September 1959]

[Sri P. S. Chinnadurai]

சென்ற ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பத்தாந் தேதி நடைபெற்ற விவாதத்தின் போது இதனையே தான் அன்றைக்கு நான் குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன். அன்றைக்கு நான் சொல்கிறபோது அதனை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அன்றைக்கு நான் பேசிய போது, “... நமது ராஜ்யத்தின் குறிப்பான தேவைகளுக்கு ஏற்ப உணவு தானியங்களைச் சேமிப்பதையும் நமது உணவுக் கொள்கையாகக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு செயல்படாவிடில் நம்முடைய ராஜ்யத்திலே ஒரு செயற்கை பற்றுக்குறை சிருஷ்டிக்கப்பட்டாலும் கூட நான் ஆச்சரியப்படமாட்டேன்.” என்று குறிப்பிட்டேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது, ‘அப்படி யெல்லாம் ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாது, முன்னால் அப்படித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம், இப்பொழுது பற்றுக்குறை ஒன்றும் இல்லை, நமக்குப் போதுமான தானியங்கள் கிடைக்கலாம், ஆகவே, தென் உணவு மண்டலத்திலே இருப்பதால் குற்றம் ஏற்பட்டுவிடாது’ என்று பதில் சொன்னார். அதன் விளைவு என்ன என்பதை நாம் நன்றாகப் பார்க்கிறோம். தென் உணவு மண்டலம் சம்பந்தமாக இந்தச் சபை கொடுத்த எச்சரிக்கையைச் சரியான சமயத்தில் கனம் அமைச்சர் அவர்களும், சர்க்காரும் பின்பற்றியிருப்பாரானால், உண்மையிலேயே இன்றையதினம் இந்த உணவு நிலைமை இன்றுள்ள அளவு வேதனை தரத்தக்க அளவு வளர்ந்திருக்காது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உணவு விலைவாசி உயர்ந்துவிட்டதைக் குறித்து சொல்ல வேண்டுமானால், அது இன்று நேற்று ஏற்பட்டது அல்ல; சென்ற ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்திலிருந்து இன்று நான் வரை நான்கு தடவைகள் இந்தச் சபை இதனைக் குறித்து விவாதித்திருக்கிறது. செப்டம்பரிலே ஒரு தடவையும், பிப்ரவரியிலே ஒரு தடவையும், மறுபடியும் மே மாதத்தில் ஒரு தடவையும் விவாதித்தோம். இப்பொழுது விவாதிக்கிறோம். ஆக, ஒரு ஆண்டு காலத்திற்குள்ளாக நான்கு தடவைகள் இதனைக் குறித்து விவாதித்திருக்கிறோம். நான்கு தடவைகள் விவாதிக்கப்படுகிறபோதும், சர்க்கார் தரப்பிலே என்ன சொல்லப்பட்டதென்றால், ஏதோ கொஞ்சம் விலைவாசி உயர்ந்திருக்கிறது; அவ்வளவுதான்; நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர, உண்மையிலேயே சரியான அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு காரியங்கள் செய்ய முற்படவில்லை என்பதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் கொடுக்கலாம்.

1955-ம் ஆண்டிலே உணவு தானிய மொத்த விலை குறியீட்டு எண் 377 ஆக இருந்தது; 1957-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் 494 ஆக உயர்ந்தது, டிசம்பரிலே 512 ஆக ஆகியது, 1958 டிசம்பரிலே 569 ஆக உயர்ந்தது என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய அறிக்கையிலே இந்தச் சபையிலே தெரிவித்தார்கள். இன்றைக்குக் கூட, அதுபோல் மொத்த விலைக் குறியீட்டு எண் குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு 377 ஆக அந்தக் காலத்திலே இருந்து, படிப்படியாக 1956-ம் ஆண்டு ஜூலை முதற்கொண்டு சென்ற மூன்று ஆண்டு காலமாக விலைவாசி, குறிப்பாக உணவு

[Sri P. S. Chinnadurai] [10th September 1959]

தானியங்களின் விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டே போகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். உணவுப் பண்டங்கள் விலைவாசி உயர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, எப்படிப்பட்ட சரியான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்திருக்க வேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. ஏன்? இங்கிருக்கும் கனம் அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொன்னவைகள் உண்மை என்று பூரணமாக ஒப்புக்கொண்டு, அதற்குத் தக்க பரிகாரம் தேடுவதைக் குறித்து அரசாங்கம் கவலை கொள்ளவில்லை என்று குறிப்பாக இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன்.

வாழ்க்கைச் செலவுக் குறியீட்டு எண்ணும் படிப்படியாக உயர்ந்துகொண்டே தான் போயிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு விவாதம் தொடங்கிய காலத்தில் 430 ஆக இருந்தது. தற்சமயம் 477 என்று இருக்கிறது. 1936ம் ஆண்டு 100 புள்ளியாக இருந்தது என்று எடுத்துக்கொண்டால் இப்பொழுது 477 என்று இருக்கிறது. இவ்வாறு வாழ்க்கைச் செலவுக் குறியீட்டு எண் உயர்ந்து கொண்டே போகிறது. எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் விலைவாசி அதிகமாக உயர்ந்துகொண்டே போயிருக்கிறது என்ற உண்மையை நாம் பார்க்கலாம். விலைவாசி உயர்வைத் தடுப்பதற்கு இப்பொழுது மிக மிக முக்கியமாகச் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதைக் குறித்து இங்கே சபையிலே பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். ஒருவர் உயர்வு என்று சொன்னார், இன்னொருவர் உயர்வு இல்லை என்று சொன்னார். இப்படிப் பலர் பல வகையாகச் சொன்னார்கள். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய அறிகையிலே ரொம்பத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உணவு மண்டலத்திலேயிருந்து விடுபடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

"This Government have therefore renewed their request and feel that a stable food administration will be possible when our request is conceded."

என்று சொல்லுகிறார்கள். எத்தனை காலமாக இந்த 'ரிக்வேஸ்ட்'? ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து இந்த வேண்டுகோள் போட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறோம். கடந்த இரண்டு ஆண்டுக் காலமாக நம்முடைய வேண்டுகோள் பறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அகன் காரணமாக உணவத் தானியங்கள் மொத்த விலைக் குறியீட்டு எண்ணும் உயர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. வேண்டுகோள் விடுத்துக்கொண்டே இருக்கிறோம்; குறைகள் தீரவில்லை; வேகனை அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு என்ன பதில் சொல்கிறார்கள்? நாம் வேண்டிக்கொண்டே இருக்கிறோம். மத்திய சர்க்கார் அனுமதிக்கமாட்டேன் என்று சொல்பவர்கள், நாங்கள் என்ன செய்வது என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பவா? இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும். இந்த வேண்டுகோளுக்குக் கெல்லாம் ஒரு அளவு இருக்கிறது. எதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறது. எல்லை வரையில் போய்விட்டோம். மறுபடியும் வேண்டுகோள் விடுத்துக்கொண்டு இருப்பதில் அரக்கம் இல்லை; ஏனென்றால், வேண்டுகோளுக்குப் பொருள், இல்லாமல் போய் விடும். நம்முடைய கோரிக்கை என்ன என்பதில் நாம் ரொம்பத்

10th September 1959] [Sri P. S. Chinnadurai]

தெளிவாக இருக்கவேண்டும். தென் உணவு மண்டலம், நான்கு ராஜ்யங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருப்பது, சரியல்ல, நம்முடைய மாநிலம் மாத்திரம் தனியாக அமைவதுதான் சரி என்று சர்க்கார் கருதுமானால்—அப்படித்தான் கருதுகிறது என்று நான் நம்புகிறேன்—அதற்கு உரிய ஆதரவு நம் சபையில் நிறைய இருக்கிறது. எங்கேயோ சிற்சில எதிர்ப்புகள் இருக்கலாம். ஆனால், பொதுவாக, இந்த மாநிலம் தனி மண்டலமாக அமையவேண்டுமென்ற கருத்துக்கு நிறைய ஆதரவு இருக்கிறது. அப்படிச் செய்வதுதான் சரி என்று அரசாங்கம் கருதுகிறதென்றால், தைரியமாக சபை முன்னாலேயும் மத்திய அரசாங்கத்தின் முன்னாலும், மக்கள் முன்னாலும் சொல்லி, அதற்குரிய நடவடிக்கைகளைத் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாதா என்று நான் கேட்கிறேன். தங்களுடைய கைகளைப் பலப்படுத்திக்கொள்வதற்காகத்தான் மறுபடியும் இந்த விஷயத்தைச் சபை முன்னாலே இந்த அளவில் வைத்திருக்கிறார்களோ என்று கூட நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன். அப்படியானால், நிச்சயமாக உங்கள் கைகள் பலப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சர்க்காருக்கு இந்த நாளிலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தனி மண்டலமாக நம்முடைய மாநிலம் அமைய வேண்டும் என்பதற்கு எத்தனையோ காரணங்களைச் சர்க்கார் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். அதை மேலும் சொல்லிக்கொண்டு போக விரும்பவில்லை. முதலாவதாக தனி மண்டலமாக அமையாததால் என்ன கேடு ஏற்பட்டது என்று பார்க்கவேண்டும். இரண்டு லட்சம் டன் அரிசி வாங்கிவைப்பது என்று தீர்மானித்தோம். ஆனால், ஒரு லட்சத்துப்பதினமூன்றாயிரம் டன் தான் வாங்க முடிந்தது. இது ரொம்பப் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. உணவு அமைச்சர் அவர்கள் தங்களுடைய அறிக்கையிலே தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உணவு அமைச்சர் அவர்களுடைய நிலைமையைக் குறித்து நான் மிக அதுதாபப் படுகிறேன். எப்படியெல்லாம் சில பேர் சர்க்காருடைய உணவுக் கொள்கையைத் தகர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள். இரண்டு லட்சம் டன் அரிசி வாங்கிவைப்பதற்கு வகை இல்லாமல் செய்கிறார்கள், எப்படியெல்லாம் ஏமாற்றினார்கள் என்று வெவ்வேறு வகையாக சில பக்கங்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். காலம் போதாது என்ற காரணத்தால் விவரிக்க விரும்பவில்லை. இப்படி ஏமாற்றினால் நாமும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். நன்றாகக் கண் முன்னால் நடப்பதைத் தெரிந்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு பக்கம் உணவு மண்டல நிலைமை; இன்னொரு பக்கம் உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருக்கும் நிலைமை. நம்முடைய போலீஸ் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட குற்றங்களைக் கண்டு பிடித்து குற்றம் செய்தவர்கள் சரியானபடி தண்டிக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதுதான் இன்றைய போலீசாருடைய வேலையாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். பழைய நாட்களில் போலீசாருக்கு வேறு வேலை இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இந்தக் காலத்தில், இப்படிப்பட்ட சமசாயத்திற்குத் துரோகம் விளைவிக்கக்கூடிய திங்குகளைக் கண்டுபிடித்து தண்டிக்கக் கூடிய

[Eri P. S. Chinnadurai] [10th September 1959]

அளவு போலீசாருடைய வேலையாக இருக்கவேண்டும். அதற்குக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது தான் பொறுப்பு என்பதை நான் மறுபடியும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதெல்லாம் எப்படி இருந்தாலும் கூட நம்முடைய மாநிலத்தில் விளைகிற விளைச்சலை அளவு எடுத்து அதை நாம் கொஞ்சம் பார்க்க வேண்டும். நம்முடைய உணவுக்கொள்கையை வகுத்துக் கொள்ளும்போது மிகவும் தெளிவாக அதனை வலியுறுத்தி கூற விரும்புகிறேன். சென்ற ஆண்டு குறிப்பிட்டதை இன்றைக்கும் சொல்லுகிறேன். அன்றைக்குப் பொருந்தியது இன்றைக்கும் பொருந்தும். நாட்டின் பொது உணவுத்தேவையை அனுசரித்து விளைச்சலை அதிகரிப்பது நல்லது. மாநிலத்தின் தேவையை அனுசரித்து அதை சரிகட்டும்படியாகப் பார்த்துக்கொள்வது நல்லதாகும். அந்த முறையில் நமது உணவுக்கொள்கையை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும், என்பதை நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். நாட்டில் உணவு தேவை எந்த அளவு இருக்கிறது அதை எப்படி சரிக்கட்டுவது, அதற்கு என்ன ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்குக் கூட வெளி நாட்டிலிருந்து இங்கு உணவு தானியங்கள் இறக்குமதி செய்கிறார்கள். 1958-ம் வருஷத்திய காலண்டர் வருஷத்தைப் பார்த்தால் சுமார் 120 கோடியே ஐந்து லட்சம் ரூபாய் பெறுமான உணவு பண்டங்களை இறக்குமதி செய்திருக்கிறார்கள். யுனெடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, வியட்னாம் போன்ற தேசங்களிலிருந்து சுமார் 120 கோடியே ஐந்து லட்சம் ரூபாய் பெறுமான பண்டங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று 1958-ம் வருஷத்திய கணக்கு சொல்லுகிறது. இதைப் பார்க்கும்போது ரொம்பவும் அவமானகரமாக இருக்கிறது. அது அவமானகரமாக இருக்கிறது என்பதை மீண்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாய நாடாகிய நம்முடைய நாட்டிற்கு வெளி நாட்டிலிருந்து உணவு பொருள்களை இறக்குமதி செய்ய வேண்டுமா என்பதை நாம் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த நிலையில் நம்முடைய தேசம் இருப்பதைப் பார்த்தால் அது ரொம்பவும் கேவலமாக இருக்கிறது. அது கேவலத்திலும் கேவலம் என்று தான் சொல்லலாம். இதை நீக்குவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள முடிந்தது என்று பார்த்தால் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. எந்த அளவுக்கு நம்முடைய மாநிலத்தில் உணவு உற்பத்தியாகி இருக்கிறது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். நம்முடைய மாநிலத்தில் கணக்கைப் பார்த்தால் 1956-57-ஐக் காட்டிலும் 1957-58-ல் மூன்று சதவிகிதம் தான் உணவு அதிகமாக உற்பத்தியாகி இருக்கிறது. இன்னும் 1958-59 கணக்கைப் பார்த்தால் அது இன்னும் மோசமாக இருக்கிறது. இரண்டு சதவிகிதம் தான் என்று சொல்ல வேண்டும். இந்தியா முழுமையையும் எடுத்துப்பார்த்தால் 19.4 சதவிகிதம் தான் மொத்தமாக அதிகரித்து இருக்கிறது. இதையெல்லாம்

10th September 1959] [Eri P. S. Chinnadurai]

நான் அரசாங்க புள்ளி விவரங்களிலிருந்து எடுத்து சொல்லுகிறேன். அதுவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அதுவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் உணவு இலாகா வெளியிட்டுள்ள புள்ளி விவரங்களிலிருந்து எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். எனக்குக் கிடைத்ததை விட அதிகப் படியான புள்ளி விவரங்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்திருக்கலாம். அதைப் பார்த்துக்கொண்டால் நான் சொல்வது உண்மை என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்திய உணவு உற்பத்தியைப் பார்த்தால் நாம் எந்த அளவுக்கு நம் பகுதியில் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்பது தெரியவரும். நமது நாடு முழுவதிலும் 1958-59-ல் பார்த்தால் 19 சத விதிகம்தான் அதிகரித்திருக்கிறோம். அதில் நம்முடைய மாநிலம் இரண்டு அல்லது மூன்று பர்சென்ட் தான் அதிகரித்திருக்கிறோம் என்று சொன்னால் அது எந்த அளவுக்குப் போதுமானது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதனால் போதுமான அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி பெருகவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆகவே இன்னும் அதிகப்படியாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்காவிட்டால் பிரயோசனம் இல்லை, பிரயோசனம் கிடையாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஜப்பானிய முறைப்படி சாகுபடி செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆழ உழுதல் வேண்டும், நல்ல விதையைப் போட வேண்டும் என்றும், சீராக நடுதல் வேண்டும் என்றும், களைகளை நல்ல முறையில் அகற்ற வேண்டும் என்றும், சொல்லி எப்படி உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதை அனுசரித்து மொத்தம் ஐம்பது லட்சம் ஏக்கரை அதன் கீழ் கொண்டு வரலாம் என்று சொல்லி விட்டு எவ்வளவு ஏக்கராக்களை அதன் கீழ் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் 14 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்தைத்தான் அந்த முறையில் அமுலுக்குக் கொண்டு வர முடிந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதில் இன்னும் அதிகப்படியாக கவனம் செலுத்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதாவது இந்தியா முழுமைக்கும் 48,600 நியாய விலைக் கடைகள் வேண்டியதாக இருக்கிறது என்றும், நம்முடைய மாநிலத்தில் இப்பொழுது 1,800 கடைகள் இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அதை 2,000 என்று வைத்துக்கொண்டாலும் கூட நம்முடைய மாநிலத்திற்கு அது போதாது. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையைப் பார்க்கும்போது உண்மையிலேயே இப்பொழுது நியாய விலைக்கடைகள் திறந்திருப்பதால் செளகரியம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், இன்னும் அதிகப்படியாக திறக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி அதிகப்படியாகத் திறந்து உணவுப்பண்டங்களை விநியோகம் செய்யவேண்டும். அதன் மூலம் உணவுக்கொள்கையை திட்டவட்டமாகவும் உறுதியாக சீராகவும் பின் பற்ற வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[10th September 1959]

SRI K. ANBAZHAGAN : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் உள்ள உணவு நிலைமையைக் குறித்து கனம் அமைச்சர் அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள வெள்ளை அறிக்கை உண்மையாகவே இவ்வளவு திறம்பட நிலைமையைக் குறித்து நல்ல விதத்தில் காட்டிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. அவர்கள் தந்துள்ள புள்ளி விவரங்கள், அதைப் படித்த நேரத்தில் அந்த சூழ்நிலையில் திருப்தி இருப்பது போல் தோன்றலாம். நாட்டிலுள்ள நிலைமையை நோக்கும்போது இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் அத்தனையும் ஏமாற்றம் அளிப்பதாகத் தான் இருக்கிறது. ஏனென்றால் அந்தப் புள்ளி விவரத்தின்படி உணவுப் பொருள் அந்த அளவு தான் தேவைப்படுகிறது என்று சொன்னால் இன்றைய தினம் உணவுப் பொருளின் விலை இந்த அளவுக்கு ஏறவேண்டிய நிலையில் இல்லை. உணவுப் பொருள்களின் விலையேற்றத்தைத் தடுப்பதற்கு வாய்ப்பு அற்ற நம்முடைய அரசாங்கத்தை நடத்துகிற அமைச்சர்களும் மற்றவர்களும் அதைத் தடுக்க முடியாத காரணத்தால் கேரளாவிற்கு அரிசி போவதை குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டி அதனால் விலை ஏறுவதாக தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய புள்ளி விவரங்களிலிருந்து விலை ஏற்றத்திற்கும் கேரளாவிற்கு அரிசி செல்வதற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறதா என்பதை நான் பார்த்த நேரத்தில், அதிகம் நெருக்கமான தொடர்பு அதில் இருப்பதாகக் காண முடியவில்லை. 1958-59-வது ஆண்டில் உற்பத்தியான மொத்த உணவுப் பொருள் ஏறத்தாழ ஐம்பது லட்சம் டன்னாகும். அதிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட உணவு பொருளினுடைய அளவு ஒரு லட்சத்தி பதினைந்தாயிரம் டன்னாகும். இந்த ஒரு லட்சத்தி பதினைந்தாயிரம் டன் வெளியேற்றப்பட்ட காலத்தில் அறுபது ஆயிரம் டன் உணவு இங்கே இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆந்திர பகுதியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உணவுப் பொருளைக் குறைத்துப் பார்த்தால் அறுபது ஆயிரம் டன் அளவு கூட வெளியேறவில்லை. இந்தப் புள்ளி விவரங்களை வைத்து இப்படி அறுபது ஆயிரம் டன் உணவுப் பொருள் வெளியேறியிருக்கிறது என்ற காரணத்தால், மணங்கு ஒன்றுக்கு 16 முதல் 17 ரூபாயாக இருந்தது, இப்பொழுது 19 ரூ. 67 நயா பைசா அளவுக்கு ஏறியிருக்கிறது என்று சொல்வது 100-க்கு ஒரு சதவிகிதம் ஏற்றப்படுகிறது. வெளியேறிய காரணத்தால் மட்டும் விலையில் ஐந்து சதவிகிதம் ஏறியிருக்கிறது என்று கணக்கில் இருந்தாலும் என்னுடைய கணக்குப்படி பார்க்கும்போது பத்து சதவிகிதம் விலை உயர்ந்திருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அப்படி பத்து சதவிகிதம் உயர்ந்திருப்பது நியாயமா? அது நியாயம் என்று வாதிப்பது எப்படி பொருந்தும் என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன். பற்றாக்குறை என்பது திடீரென்று வெளியேற்றத்தால் ஏற்பட்டது அல்ல. பற்றாக்குறையை இந்த அரசாங்கம் நிவர்த்தி செய்யாத காரணத்தால்தான் விலை இந்த அளவு ஏறியிருக்கிறது என்பதை என்னால் கருதமுடியவில்லை. ஆகவே பொதுவாகவே தங்களுடைய உற்பத்திக் கொள்கையை, கருத்தை, நம்முடைய அரசாங்கம் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். இன்றைக்கு உணவு உற்பத்தியைப்

10th September 1959] [Sri K. Arbazhagan]

பற்றி அவர்களால் தரப்படும் புள்ளி விவரங்கள் முழுவதையும் முழு அளவுக்கு அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதில் எனக்கு ஐயப்பாடு இருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, தேவையைப்பற்றி குறிப்பிடுகிற நேரத்தில் மக்களுடைய எண்ணிக்கையை வைத்து குறிப்பிடுகிறார்கள். நம் முடைய நாடு மிகத் தொன்மையான நாடு என்று கீருதுவதால் நம் முடைய நாட்டில் நாய்களும் நீண்ட நாட்களாக அரிசி உண்டின் முன, பூனைகளுக்கும் செலவழிக்கப்படுகிறது, காக்கைகளுக்கும் செலவழிக்கப்படுகிறது, கோவிலுக்கும் செலவழிக்கப்படுகிறது, கோவில்களிலுள்ள யானைகளுக்கும் செலவழிக்கப்படுகிறது. அப்படியெல்லாம் செலவழிக்கப்படுகிறது என்றாலும் பல்வேறு துறைகளில் நம்முடைய தேவை இன்னும் சற்று அதிகமாக ஆகும். நம்முடைய சென்னை சர்க்கார் மிக சிக்கன மனப்பான்மையாக இருக்கக்கூடிய காரணத்தால் தங்களுடைய சிக்கன மனப்பான்மையை இந்தப் புள்ளி விவரத்திலும் காட்டிவிட்டார்கள். தேவையைப்பற்றி சற்று குறைத்தே கணக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். தேவையை சற்று குறைத்து கணக்கிடும்போது உணவு உற்பத்தி போதாமல் இருப்பதோடு சிறிது அளவு வெளியேறுவதைக் காட்டி அதனால் இந்தப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுவிட்டது என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தி இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மற்றொன்று உணவு உற்பத்தியின் அளவு, தேவையின் அளவு இவைகள் சமமாக இருந்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு சரிக்கட்டவும் முடியாது. சாதாரணமாக நாம் தையற்காரனிடம் துணியைக் கொடுக்கிறோம். அப்படிக் கொடுக்கும்போது சரியான அளவு துணியைக் கொடுத்தால் அவன் தைத்துக் கொடுக்கக்கூடிய சட்டையை போட்டுக்கொள்ள முடியாது, அது உடம்புக்கு சரியாக இருக்காது. அதிகப்படியாக துணியைக் கொடுத்து தைத்துப் போட்டுக் கொண்டால்தான் அது உடம்புக்கு சற்று அதிகமாக இருந்து உடம்பை சற்று பிடிக்காமல் இருக்கும். என்னிப்போல் சற்று இளைப்பாக இல்லாத உடம்புக்கு சற்று அதிகமாகவேதான் கொடுக்கவேண்டும். அதைப்போலவே நம்முடைய நாட்டு மக்கள் தங்களுடைய தேவையை நிவர்த்திக் கொள்வதற்கு அவர்களுடைய தேவைக்கு மேல் சற்று அதிகமாகவே உணவு வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் பரவலாக பலருக்கு பயன் ஏற்படும். ஏனென்றால், இப்போது உணவு வெவ்வேறு பகுதிகளில் உற்பத்தியாகின்றது. அப்படி உற்பத்தியாகக்கூடிய இடங்களில் பலர் சென்று உணவுப் பொருள்களை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். வெளி மாகாணத்திலிருந்து வருகிறவர்களும் வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். அதனால் அந்த இடத்தில் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு உணவுப் பொருள் வரவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. உணவுப் பொருள் போக்குவரத்துக்கு வசதியாகவும் திடீர் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றால் ஆண்டு முழுவதும் தேவையான அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி அதிகப்படுத்தப்படவேண்டும். கேரளா சர்க்காரும் மைசூர் சர்க்காரும்

[Sri K. Anbazhagan] [10th September 1954]

ஏற்கெனவே தங்களுடைய பற்றாக்குறையை இவ்வளவு என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படி தெரிவிக்கும்போது அதிகமாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்கள் அதிகமாக தெரிவித்ததன் உண்மை அவர்களுடைய அறிக்கையில் தெரிவித்ததிலிருந்துதான் உண்மை தெரிகிறது என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அதைப் போலவே நமக்கும் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. அதை மூடி வைத்துவிட்டு பற்றாக்குறையை மறைத்து வைப்பது ஏதோ சரிக் கட்டிப்போக வேண்டும் என்ற கருத்துடன் சற்று விலை ஏறுகிறது என்ற நிலைமையில் ஏழை மக்களை பட்டினி போடக்கூடிய நிலைமையில் கொண்டுபோகும் பொழிய, அவர்கள் தங்களுடைய கடமையைச் செய்ததாகாது.

நான் உண்மையாகவே ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் நியாய விலைக் கடைகளில் அரிசி தருகிறபோது ஒரு காட்சியைப் பார்த்தேன். இருதூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட தாய்மார்கள், கிழவர்கள், சிறுவர் சிறுமிகளை வைத்துக்கொண்டு மணிக்கணக்காக க்யூவிலே நிற்கிறார்கள், ஒரு படி இரண்டு படி அரிசி வாங்கப் போவதற்காக. அந்தமாதிரியான பரிதாபகரமான நிலைமை வளர்வதற்குக் காரணம் நம்முடைய மாநிலத்திற்குள்ள உண்மையான பற்றாக்குறையின் அளவு என்ன என்பதை உணர்ந்து அந்தப் பங்கைப் பெறுதல் விளைவு என்று நான் கருதுகிறேன். வெளி நாட்டில் இருந்து அரிசி வரவழைப்பது அவமானம் என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். இந்த நாட்டுக்குத் தேவைப் படுகிற முதல் பொருள் உணவு. அந்த உணவுப் பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்கு பிற நாடுகளில் இருந்து மட்டும் அல்ல, தேவலோகத்தில் இருந்தாலும்கூட வரவழைக்கலாம், நமது அமைச்சர் அவர்களுடைய பக்தி அதற்கு உதவுமானால். அதற்காக அமெரிக்காவில் இருந்து வரவழையுங்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. நம்மைப் போலவே ஏழை நாடாக இருக்கக்கூடிய பர்மா போன்ற நாடுகளில் இருந்து, இங்கே நாம் உற்பத்தி செய்கிற பொருள்கள் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுமானால் இவற்றைக் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக அரிசியை அந்நாடுகளில் இருந்து நாம் வரவழைத்துக் கொள்ளலாம். அப்படி பர்மா போன்ற நாடுகளில் இருந்தும் அரிசியை நாம் வரவழைத்துக் கொள்வதற்கு இந்திய சர்க்காரின் அனுமதியைப் பெற்றுத்தான் வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நிலைமை இருப்பதை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன். உணவைப் பொறுத்த அளவில் அந்த அந்த மாகாணத்து உணவுப் பிரச்சனையை தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய முதல் பொறுப்பு மாநில அரசாங்கத்தினுடையதுதான். அந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதில் குறை ஏற்படுமானால் உலகத்திலுள்ள எந்த நாட்டிலிருந்து வேண்டுமானாலும் அரிசியை வரவழைத்துக் கொள்வதற்கு மாநில அரசாங்கங்களுக்குப் பூர்ண உரிமை இருக்க வேண்டும். இப்படி வரவழைத்துக்கொள்வதற்கு மாநில அரசாங்கங்களுக்கு மத்திய சர்க்கார் அனுமதி அளிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் கொள்ளை லாபம் வரும் என்று இங்கே பதுக்கி

10th September 1959] [Sri K. Anbazhagan]

வைத்துக்கொள்கிற கள்ளமார்க்கெட்டு நசிக்கும். வெளிநாட்டிலிருந்து அரிசி வந்துவிட்டது என்றவுடன் தான் பதுக்கப்பட்ட தானியங்களும் கூட வெளிவரும். இல்லாதுபோனால் நாட்டில் பஞ்சம், பசி, பட்டினி என்கிற நிலைமைதான் தாண்டவமாடக் கூடிய வகையில் நிலைமை உருவாகி வருகிறது. இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கவேண்டிய முதல் பொறுப்பு இன்றையதினம் மத்திய சர்க்காருக்கு இருந்தாலும்கூட அவர்கள் அநேக சமயங்களில் அதைத் தட்டிக் கழித்து வருகிறார்கள்.

தென்மண்டல ஜோனல் கவுன்ஸிலில் இருந்து சென்னை ராஜ்யம் தனியாகவேண்டும் என்றால், அதற்கு அவசியம் என்ன என்பது பிரச்சனை. தனியாகவிட்டால் லெனி முறை கொண்டுவரப்படுமா என்கிற வினா? அப்படியே கொண்டுவரப்பட்டாலும் உணவுப் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடுமா என்கிற கேள்வி. இது எல்லாம் “நாங்கள் உங்களைப் பிணைத்துவிட்டால் அறுத்துவிடும் வரையில் அதிலிருந்து நீங்களாக வெளியேற முடியாது. உங்களை இணைப்பதற்கும், பிரிப்பதற்கும் எங்களுக்குத்தான் உரிமை உண்டு” என்கிற ரீதியில் மத்திய அரசாங்கத்தின் தன்மை இருக்கிறது. ஆனால் அந்த உரிமை மாகாண சர்க்காரிடத்தில்தான் இருக்கவேண்டும். தென் மண்டல உணவு கவுன்ஸில் இருப்பதா, இல்லை பிரிந்து தனி மண்டலமாக இயங்குவதா என்கிற உரிமை சென்னை ராஜ்ய முதல் அமைச்சர் காமராஜரிடத்திலும், சென்னை அரசாங்கத்திடமும் தான் இருக்கவேண்டுமே தவிர மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இருப்பது இழுக்கு ஆகும். அந்த மண்டல ஏற்பாட்டை ரத்து செய்தால் மட்டும் போதாது. அந்த பந்தத்தைக் கழற்றிவிட்டால் மட்டும் போதாது. கழற்றி விட்டுவிட்டு மீண்டும் போட்டுக்கொள்கிற அவதிக்கு நம்மை உள்ளாக்காமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் நம்முடைய உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக்கொள்ள நமக்கு உரிமை அளிக்கப்படவேண்டும். நமக்குள்ள பற்றாக்குறையை முழுக்க மத்திய அரசாங்கம் கொடுத்து பூர்த்தி செய்யவேண்டும். அல்லது வெளிநாட்டில் இருந்து நமக்கு வேண்டிய தானியத்தை கருவித்துக்கொள்ள நமக்கு அனுமதி அளிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உணவுப் பொருள்களின் விலையை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. நியாய விலைக் கடைகளின் மூலமாக விலையைக் கட்டுப்படுத்திவிடலாம் என்று நினைப்பதும் சாத்தியமில்லாத நினைப்பு.

நண்பர் சண்முகம் அவர்கள் நியாயவிலைக் கடைகளின் மூலம் தானியங்களின் விலையைக் குறைத்து மக்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்படி விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்கிறபோது ஏற்படுகிற நஷ்டத்தை ஈடுசெய்ய அரசாங்கமே சப்ளிடைஸ் செய்யவேண்டும். நியாயவிலைக் கடைகளை ஏற்படுத்தி யிருப்பதன் நோக்கம் நமக்குத் தெரியும். ஆனால் ஏழை மக்களுக்கு எல்லாம் அது பயன்படவேண்டுமானால் உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதில் இன்று மத்திய சர்க்கார் ஓரளவு பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருப்பதனால் அவர்களிடம் இருந்தாவது பணம் வாங்கி சப்ளிட்யாக ஒரு தொகை அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்

[Sri K. Anbazhagan] [10th September 1959]

கொள்கிறேன். ஏழை மக்களும் வாங்கக்கூடிய அளவில் அதைக் குறைத்து எப்படிக்கொடுக்க வழி செய்து கொள்ளலாமோ அப்படிச் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள். உணவு தானியங்கடிகளின் விலை ஏறியிருக்கிறது என்று சொல்லும்போது, பிற மாகாணங்களில் ஏறியிருப்பது போல அவ்வளவு விலை நம் மாநிலத்தில் ஏறவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் மத்திய மாகாணத்தில் இன்றையதினம் 13 ரூபாய், 14 ரூபாயாக இருக்கக்கூடிய மூட்டை நம் மாகாணத்தில் 17 ரூபாய், 19 ரூபாய் என்று விறகப் படுகிறது. அதே நேரத்தில் சென்னை மாகாணத்தில்தான் ஒருவருடைய சராசரி வருமானமும் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது, per capita பிற மாகாணங்களைக் காட்டிலும் இங்கே குறைவாக இருக்கிறது என்பதை நிதி அமைச்சர் அவர்களே ஒப்பக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி “பர் காபிடா” வருமானம் மிகக் குறைவாக இருக்கக்கூடிய மாநிலத்தில் உணவுப் பொருள் விலையும் அதிகமாக ஏறினால், வாழ்க்கை வெறுக்கக் கூடியதாக மாறி தற்கொலையும், பட்டினிச் சாவும், பஞ்சமும் தான் ஏற்படும். அப்படிப்பட்ட தர திருஷ்டமான நிலைமை ஏற்படுமானால் இன்றைக்கு ஆளும் கட்சியில் உள்ளவர்கள்தான் அதற்குக் காரணமானவர்களாக அவர்களே தவிர வேறு யாரும் இல்லை. எனவே உணவு விலை விஷம் போல் ஏறுவதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு விவசாயிகளுக்குத் தொல்லை தராமல் வேறு பல வழிவகைகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த தூர்பாக்கியமான நிலைமையை எவ்வளவு விரைவில் மாற்றுகிறோமோ அந்த அளவுக்குத்தான் சிக்கிரமாகப் பயன் ஏற்படும். அதற்கு மாறாக சிதம்பரத்தில் இருந்து கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் ஏறக்குறைய ஆயிரக்கணக்கான மூட்டைகளைத் தவறான வழியில் விலைக்கு விற்பது—இதில் ஈடுபட்டவர்கள் யார் யார் என்று நான் அறியேன்—ஆண்டவன் ஒரு வேளை அறிவான்—இதுவரையில் அந்தக் குற்றத்திற்குக் காரணமானவர்கள் யார், என்பதைக் கண்டு பிடிக்க அரசாங்கம் முயற்சி செய்ததாகத் தெரியவில்லை—இப்படிப்பட்ட ஊழல்கள் நடந்து கொண்டிருப்பதைத் தடுக்காமல் அரசாங்கம் இருப்பதும், ஆளும் கட்சிக்காரர்களே அதில் ஈடுபடுவதும் நிலவமானால், உணவுப் பொருள்களுக்கு எங்கே லாபம் அசிகம் வருகிறதோ அங்கே அதைக் கடத்துவதும், இதில் பல பெரிய மனிதர்கள் இருப்பதும் உள்ளவரையில் அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் நேராக நின்றால் மட்டும் அல்ல தலை கீழாக நின்று தவம் செய்தாலும் கூட உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையை ஒழித்துக் கட்டி, நிர்வாக இயந்திரத்தை விரைவுபடுத்தி, மத்திய அரசியலின் சிக்கலில் இருந்து விடுபட்டு உணவுப் பிரச்சனையைக் கீர்ப்பதற்கு நல்ல முச்சாக எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR: Mr. Deputy Speaker, Sir, unfortunately the time at my disposal is very short and the time at the disposal of the House is also short. But I would like to confine myself to a very few points.

10th September 1959] [V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

Sir, so far as the producers are concerned, I have said on several occasions on the floor of this House that the price fixed is not very attractive. Because of this, many of them have taken to commercial crops. The prices of the artificial manures like cake and ammonium sulphate among other things, have gone up considerably and even the wages have also increased considerably with the result the price that is now fixed is not very attractive. That is from the producers' point of view. I have also put forth this point before the State Advisory Committee. I am sure the Government of India will examine the whole question and see that the price that is favourable both to the producer and the consumer will be fixed very early. Otherwise, people will switch over to commercial crops. Already, I am told from very reliable sources that many people have switched over to commercial crops. Recently, I had been to Travancore. Two months back I had been to Mysore also and came to know that many of the ryots, who have been cultivating large acres of land with paddy have switched over to commercial crops. If we go on at this rate, I am sure, each State will have to suffer very much and we may not be able to get adequate food in future. The position is very serious and something should be done now. Therefore, I would request the Government to fix prices favourable both to the producer and the consumer. If the price is reduced to a very low figure the producers will be hit very hard. Then the Government must come forward with a subsidy. Otherwise, there will be no incentive for more production. That is my submission. So far as producers are concerned my submission is, that 50 per cent concession for pesticides is not adequate. There is wholesale attack by pesticides. The attack is on the increase. Therefore, I would request the Government, if possible, to give the pesticides at 25 per cent cost. That is my submission.

There is a good deal of disparity between the selling price and the purchasing price. This also should be very closely examined. Some of the hon. Members who have been very closely watching these things have given me some figures. I am informed that for a bag of paddy containing about 64 or 66 measures, the price fixed is Rs. 22; and the rice they get is about 35 to 36 measures, including the excess, and the margin of profit allowed is Rs. 8-8-0. I want the Government to work out in detail the profit given to the miller, the transport charges, and the sales tax paid; and then arrive at the correct figure without giving a large profit to the middleman. After all, the producer is not the boarder. As the Government know, the middle-man is responsible for all the trouble.

Even in regard to the co-operative wholesale stores, I have received some complaints that weighment is not proper and everything is not all right in so many places. Therefore the Government must have a very careful watch over these wholesale stores, however efficient they may be, and see that there is no room for any complaint. My submission is that there has been a good deal of bungling, especially at the Centre, as a result of which the Union Minister for Food had to tender his resignation. They would not

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [10th September 1959]

allow us to have free trade, nor do they come to our rescue when we approach them for help. They would not accede to our request, with the result our State suffers. This is a serious problem, and the Government must take early decision on this matter. Even now the people are feeling that the Government's policy is vague. They do not know what to do. They do not know whether the Government are going to continue this procurement policy, whether more fair price shops will be opened, and whether there will be fair and equal distribution throughout the State. The Government have not come forward with a clear statement. They must have some concrete proposals by which they can bring down the prices as much as possible without allowing much margin to the middle man. My submission is that we must put up a strong fight with the Government of India and get out of the southern zone. We must also see as much as possible that we do not export. We must get sufficient quantities before we think of export. If we cannot manage the affairs properly, let us at least have free trade. In that case, prices are sure to go down. In 1952, this subject was a big head-ache. When Rajaji took over the administration, he was corresponding with the Centre. Even though they would not agree, he took the bold step of completely doing away with all controls, with the result prices came down. There was equal distribution. These are some of the matters which should be seriously looked into by the Hon. Minister. Something must be done as early as possible to solve the food problem in this State. That is all my submission, Sir.

• THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த உணவுப் பிரச்சனையைப்பற்றிய விவாதத்திலே 20 அங்கத்தினர்களுக்கு மேல் கலந்து கொண்டார்கள் என்றால் இந்த மன்றத்திலுள்ள அங்கத்தினர்களுக்கு இந்த உணவுப் பிரச்சனையைப்பற்றி எவ்வளவு அக்கரையிருக்கிறது என்பதைத் தான் அது விளக்குகிறது. அங்கத்தினர்கள் தங்களுக்குள்ள கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள், கவலையைத் தெரிவித்தார்கள். விலைவாசி அதிகமாக இருக்கிறதே என்பதுதான் கவலை. உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகள் பெரும் பகுதியான தான்யங்களைத் தாங்களே உட்கொண்டு விடுகிறார்கள். ஆகவே இதைப்பற்றி அதிகமாக ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள், இதைப்பற்றி ஏன் சிந்திக்கிறீர்கள் என்று சிலர் சாதாரணமாகச் சொல்வார்கள். ஆனால் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்கள் ஒரு பகுதிதான் என்றாலும் அவர்களுடைய நிலையைத் தான் நாம் முதன்மையாகக் கவனிக்க வேண்டும். வாங்கிச் சாப்பிடுகின்றவர்களின் உணவுப் பொருள் விலைவாசி நிரந்தரமான நிலையில் இருந்தாலொழிய நன்மை ஏற்பட முடியாது. விலைவாசியைக் குறைப்பதிலே கனம் அங்கத்தினர்கள் எவ்வளவு அக்கரை காட்டுகிறார்களோ அதில் அரசாங்கமும் அவ்வளவு அக்கரை காட்டிக் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்பொழுது இருக்கிற விலைவாசியைப்பற்றி அதிகமாக இருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். நானே விலைவாசி அதிகமாக இருக்கிறதென்று சொன்னேன். ஆனால் அரசாங்கம் சில நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளாமல்

10th September 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

இருந்தால் இன்னும் விலை அதிகமாகி இருக்கும். பம்பாய், கல்கத்தாவில் எத்தகைய விலை இருக்கிறதென்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும்.

கடைசியாக பேசிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் “பிரி டிரேட்” வைத்துவிடலாம் என்று சொன்னார்கள். அப்படி வைத்தால் என்ன ஆகும் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். பம்பாய், கல்கத்தாவைவிட இன்னும் மூன்று நான்கு ரூபாய் அதிகமாக விலை ஏறிவிடும். ஆகவேதான் பிரி டிரேட்டில் கொஞ்சம் பற்றுள்ள மத்திய அரசாங்க உணவு அமைச்சர் கூட அதை “அல்டிமேட் ஐடியலாக” வைத்துக்கொள்ளவேண்டும், இப்பொழுது வைத்துக்கொள்வதற்கில்லை என்பதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டிலே கனம் அங்கத்தினருக்கு நினைவிருக்கும் ஒன்றும் procurement செய்யவில்லை. அப்பொழுது குறுவை அறுவடை ஆயிற்று. அப்பொழுது விலை குறையும் என்று எதிர்பார்த்தோம். குறையவேயில்லை. அதிகமாகவே இருந்தது. அதிகமாகும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்த விலையைவிடலாம் பார்த்த பிறகுதான் விலை நிர்ணயம் செய்து அதை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டு வருவதற்குப் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்தால், ஓரளவிற்கு விலையைக் கட்டுப்படுத்தலாம். இந்த தான்யத்தை வைத்து நியாயவிலைக் கடைகளை வைக்கலாம் என்று எண்ணினோம். அந்த அளவிற்கு வேகமாக கேரளாவிற்கு செல்லுகின்ற தான்யத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்கலாம் என்ற நோக்கத்தோடு ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்தோம். ஏதோ ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்ததிலே நாங்கள் தோல்வி அடைந்து விட்டோம், அதைச் சரியாக நடத்தவில்லை என்றெல்லாம் சில கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். எவ்வளவு தூரம் வெற்றிகரமாக நடைபெறவேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் நடைபெறவில்லை என்றுதான் நான் சொன்னேன். ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்வதற்கு வியாபாரிகள் பெருந்த எதிர்ப்பு காட்டினார்கள். இதைக் குலைத்துவிடப் பார்த்தார்கள் என்று நான் சொன்னேன். லட்சத்து ஐம்பது ஆயிரம் டன்னிற்கு மேல் நாங்கள் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்திருக்கிறோம். வருஷத்திற்கு 2½ லட்சம் தான் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்யவேண்டும். குறுவையிலே ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்யவில்லை. சுலபமாக அதிலே 50 ஆயிரம் டன் செய்யலாம். செய்வதா இல்லையா என்பது இப்பொழுது முடிவு செய்யவில்லை. குறுவை இங்கே அதிகமாகத் தேவையில்லை. கேரளாவில்தான் அதிகமாக குறுவை தேவையாக இருக்கிறது. ஆகவே குறுவை 50 ஆயிரம் டன்னை சேர்த்தால் நாம் குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேலேயே ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்துவிடலாம். ஆகையால் இரண்டு லட்சம் டன்னுக்கு 1¼ லட்சம் டன்தான் செய்ய முடிந்தது. அதனால் அரசாங்கம் தோல்வி அடைந்துவிட்டது என்று சொல்வதற்கு இடமே இல்லை.

கனம் அங்கத்தினர் அன்பழகன் அவர்கள் கேரளாவிற்கு அனுப்புகிறதிலேயே விலையேறிவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது என்று சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அண்ணாமலை அவர்களும் இதைப்பற்றி ஏதோ கணக்குக் காட்டினார்கள். புள்ளிவிவரங்கள் பற்றியும் ஸ்ரீ அன்பழகன் ஐயப்பட்டார்கள். லட்சத்து

[Sri M. Bhaktavatsalam] [10th September 1959]

இருபத்தைந்து ஆயிரம் டன் ரயிலில் போயிருக்கிறது இந்த ஆண்டிலே. முன் ஆண்டிற்குக் கணக்கு இருக்கிறது. ரோட் மூலம் போவதைச் சென்ற 3 மாதங்களாகக் கணக்கு வைத்திருக்கிறோம்; அதற்கு முன்னால் கணக்கு வைக்கவில்லை. குறுவை 50 ஆயிரம் டன் சேர்த்துக்கொண்டால் இரண்டு லட்சம் கணக்காகிறது. இரண்டு லட்சம் டன் என்று போட்டதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. இரண்டு லட்சம் டன் கேரளாவிற்குப் போனதால் மட்டும் விலை ஏறிவிட்டதா என்றால், நாங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை. நாங்களே கேரளாவிற்கு $1\frac{1}{2}$ லட்சம் டன் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறோம். நமது ராஜ்யம் தனி மண்டலமாகப் பிரிந்து வியாபாரிகள் தங்கள் இஷ்டப்படி கேரளாவிற்கு விற்கமுடியாத நிலை ஏற்பட்டாலும், நாங்களே $1\frac{1}{2}$ லட்சம் டன் கொடுப்பதாகச் சொல்லி இருக்கிறோம். கேரளாவிற்குப் போவதால் மட்டும் விலை ஏறியதாக நாங்கள் சொல்லவில்லை. நான் சொல்வதெல்லாம், வியாபாரிகள் அவர்களே புகுந்து ஸ்பெகுலேஷனில் ஈடுபட்டு, மேலே விழுந்து அதிக விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். அங்கு வேண்டியிருந்தாலும், வேண்டாவிட்டாலும் அவர்கள் அதிக லாபம் கருதி வாங்குகின்ற நிலை ஏற்பட்டதுதான் விலை அதிகரித்ததற்குக் காரணம் என்பதுதான். முன்பே நான் ஒரு உதாரணம் சொல்லியிருக்கிறேன். ரயில்வே லேகன் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தாலும் மூன்று, நான்கு வாகன் அரிசியை தஞ்சையிலிருந்து வாங்கி வியாபாரிகள் பாலக்காட்டிற்கு ஏற்றியிருக்கிறார்கள். அங்கே அவசியம் இல்லை என்று தெரிந்ததும் திரும்பவும், அதைத் திருச்சிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஸ்பெகுலேட் செய்து அதிக லாபம் கருதி விலை அதிகமாகக் கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். வியாபாரிகள் அப்படி வாங்குவதுதான் 'பாலன்ஸை அப்செட்' செய்கிறது. இதில் அரசாங்கம் தலையிட்டு ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்வதால் அரசாங்கத்தை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள்.

நமக்கு எவ்வளவு வேண்டும், வேண்டியதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? வேண்டுமானால் வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யக்கூடாதா என்றெல்லாம் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அன்பழகன் அவர்கள் பேசிறார்கள். கொடுத்திருக்கும் அறிக்கையில் புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்து உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்று காட்டியிருக்கிறது. அதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் கவனித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். தென் மண்டலம் அமைத்து $2\frac{1}{2}$ அல்லது 3 வருஷங்கள் ஆகியிருக்கும். இதைப்பற்றியும் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது தமிழ் நாட்டின் பற்றாக்குறை 1 லட்சம் டன் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டுதான் கணக்குப்போட்டிருக்கிறோம். ஒன்றரை லட்சம் டன் அரிசி கேரளாவிற்குக் கொடுக்கிறோம்.

இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையைக் கண்டு நாம் திருப்பியடையப் போவதில்லை. பல திட்டங்களை நிறைவேற்றி, தீவிர முயற்சிகள் செய்து, விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகளை உற்சாகப்படுத்தி, அவர்களுடைய ஒத்துழைப்புடன் உற்பத்தியைக்

10th September 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கணிசமான அளவு பெருக்கும் நோக்கத்துடன் நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். நம்முடைய தமிழ் நாட்டுக்கு வேண்டிய அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கப்பட்டதை நாம் முடிவு செய்ய வேண்டும், அந்த அந்த ராஜ்யம் அம்மாதிரிச் சொல்ல வேண்டும், உணவுப் பிரச்சனை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் முழு சுயேச்சை இருக்க வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் அன்பழகன் அவர்கள் பேசினார்கள். சில அங்கத்தினர்கள் “கேரள அரசாங்கம் தண்ணீர் கொடுக்கவில்லை, மைசூர் அரசாங்கம் தண்ணீர் கொடுக்கவில்லை, அவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டும்” என்ற வகையில் பேசினார்கள். நாம் சாப்பாட்டு ராமன்களாக மட்டும் இருக்க வேண்டாம் என்று நான் சொன்னேன். இப்பொழுது உற்பத்தி பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. நாம் நன்றாகச் சாப்பிடலாம். ஆனால் அதற்கும் ஒரு அளவு இருக்கிறது. சாப்பாட்டைத் தவிர மற்றத் தேவைகள் இருக்கின்றன. மற்றத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நெல்லை விற்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயிகள் எவ்வளவுதான் சாப்பிட்டாலும் ஓரளவு விற்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அப்பொழுதுதான் மற்றத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியும். விற்பது என்று வரும்போது வேறு ஒருவருக்கு விற்பது என்ன தவறு. நாம் இமைக்கக் கொடுக்கப் போவதில்லை. இலவசமாகக் கொடுக்கப்போவதில்லை. விலைக்குத் தான் கொடுக்கப் போகிறோம். அதனால் மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. தண்ணீர் கொடுக்கவில்லை, அதனால் அவர்களுக்கு நாம் அரிசி கொடுக்கக்கூடாது என்ற விஷயங்களை எழுப்புவதெல்லாம் நன்றாக இல்லை. அவர்கள் ஓரளவு தண்ணீர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் யார் கொடுப்பதற்கு? நாம் யார் வாங்கிக் கொள்வதற்கு? இதைப்பற்றி “இண்டர் நேஷனல் லா” இருக்கிறது. ஆகையால் இதில் யாசகம் ஒன்றும் இல்லை. ஆறு இருக்கிற நாட்டுக்கு பயன்படுத்தக்கூடிய தண்ணீருக்கு மேல் அதிகமாக இருந்தால், அதைப்பற்றி அவர்கள் முடிவு செய்கிற காரியம் அல்ல. இதைப்பற்றி “இண்டர் நேஷனல் லா” ஒன்று இருக்கிறது. கேரள சர்க்கார் இப்பொழுது மனது இசைந்து பரம்பிக்குளம் திட்டத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது மின்சார உற்பத்திக்கும், நீர்ப்பாசனத்துக்கும் உதவியாகக்கூடிய ஒரு பெரிய திட்டம். இதை மத்திய அரசாங்கம் தலையிட்டு இல்லாமலேயே ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் எத்தனையோ திட்டங்கள் இருக்கின்றன.

மைசூருக்கும் நம் தமிழ் நாட்டுக்கும் எதோ உறவு கெட்டுப் போய் விட்டதாகச் சொல்வது முறை அல்ல, நல்லதல்ல. சில தகராறுகள் இருக்கலாம். ஜில்லாவிற்கு ஜில்லா தகராறு இருக்கிறது. அதே போல் ராஜ்யத்திற்கு ராஜ்யம் தகராறு இருக்கலாம். அவைகளையெல்லாம் கவனித்து ஒரு முடிவு செய்து கொண்டு வருகிறோம். மைசூர் சர்க்காருடன் எத்தனையோ விஷயங்களைக் கலந்து பேசி முடிவுகள் செய்திருக்கிறோம். தண்ணீர் குறைவாக இருக்கிறது, அதிகமாக இருக்கிறது என்று பல பிரச்சனைகளையும் கலந்து அலோசித்தத்தான் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். ஆகவே அவர்களுக்கு சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்வது சரியல்ல.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [10th September 1959]

நம் தமிழ் நாட்டில் உயர்ந்த பண்பு இருக்கிறது. தெருத் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்திருக்கும் ஒருவனைப் பட்டினி போட்டு விட்டு, கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு வயிறு நிறையச் சாப்பிடும் வழக்கம், பண்பு நம்மிடம் இல்லை. நம்மிடம் உயர்ந்த பண்பு இருக்கிறது. இருப்பதை பகிர்ந்து சாப்பிடும் பண்பு நம்மிடம் இருக்கிறது.

உணவுப்பிரச்சனையைப் பொறுத்த மட்டில் நமக்கு சுய ஆட்சி தேவை என்று ஸ்ரீ அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இது சரியல்ல. எங்களைப் பொறுத்த மட்டில்—அவர்கள் வேண்டுமானாலும் நம்பாமல் இருக்கலாம்—இமயமலை முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் இருப்பதுதான் இந்திய நாடு, நம் நாடு என்று எண்ணிக் கொண்டு நுக்கிறோம். இது வன்னுவர் வகுத்துக் கொடுத்த நாடு. இதை நான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுகிறேன். மக்கள் ராமேசுவரத் திலிருந்து காசிக்குப் போகிறார்கள். காசியிலிருப்பவர்கள் ராமேசுவரத்திற்குப் போகிறார்கள். ஆகையால் இது ஒரே நாடுதான். இம்மாதிரிப் பிரச்சனைகளுக்கு—உணவுப் பிரச்சனை, பைனான்ஷியல் பிரச்சனை, வர்த்தகப் பிரச்சனை—அகில இந்திய ரீதியில் முடிவு காண வேண்டும். எங்களைப் பொறுத்த வரையில் சுய ஆட்சித் கொள்கையை ஒருக்காலும் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது. அகில இந்திய ரீதியில்தான் நம்முடைய நிலைமையை முதலில் கவனிக்க வேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்திற்குப் பாதகம் விளைவிக்கக் கூடிய அகில இந்திய ரீதியை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டோம்.

இன்று இருக்கும் நிலையில் மிச்சம் ஆகவும் கூடும். அளந்து தான் கொடுக்கிறோம். குறிப்பிட்ட விலை வைத்திருக்கிறோம். தென் மண்டலத்திலிருந்து பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். இதைக் கனம் அங்கத்தினர் சின்னதுரை அவர்கள் பாராட்டுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இதைப் பற்றி மத்திய அரசாங்கம் சில சங்கடங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து, ஒரு உகந்த வழி செய்ய வேண்டும். அகில இந்திய ரீதியில் இதை எப்படிச் சமாளிக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். தென் மண்டல அமைப்பை மாற்றி தனி மண்டலமாகச் செய்தால் மிச்சம் ஏற்படலாம். கேரளாவிற்கு நாம் 1½ லட்சம் டன் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆந்திராவும் அதே மாதிரி சொல்லியிருக்கிறது. இருந்தாலும் அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கேரளாவிலும் அப்படி நினைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கவலையை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அவர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் கூற வேண்டும். இவைகளையெல்லாம் பார்த்து முடிவு செய்ய வேண்டும். மற்றவர்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல.

தென் மண்டலம் நீடிக்க வேண்டும் என்றால் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து 2 லட்சம் டன் அரிசி வாங்க வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நல்லசிவம் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதில் ஒன்றும் கஷ்டம் இல்லை. இது நீடிக்கும் என்றால் ப்ரொக்யூர்மெண்ட் செய்ய முடியாது என்று சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால் தியாய விலைக்கடைகளை நடத்துவதற்கு ப்ரொக்யூர்மெண்ட் செய்ய

10th September 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

வேண்டியிருக்கிறது. தென் உணவு மண்டலம் நீடிக்கும் என்றால் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நல்லசிவம் அவர்கள் சொல்வது போல், 2 லட்சம் டன் அரிசி பெறுவதில் சிரமம் ஒன்றும் இருக்காது. அதைப் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இதைப் பற்றி நாங்கள் பேசியிருக்கிறோம்.

தென் மண்டலத்தைப் பிரித்தால் ஓரளவுக்கு கண்டிரோல் அதிகமாகும். கண்டிரோல் பிரச்சனை இருக்கிறது. கண்டிரோல் வேண்டாம் என்று சிலர் சொல்வார்கள். 1952-ம் வருஷம் ராஜாஜி அவர்கள் கண்டிரோலை எடுத்தார் என்று சொல்வார்கள். இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமைக்குத் தக்கபடி நாம் ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும். “வொர்ட்டி டிரெண்ட்ஸ்”, “நாட்டி டிரெண்ட்ஸ்” இவைகளைக் கவனித்து ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும். விலைவாசிப் போக்கை இயற்கைக்கு விட்டு விட்டால் அது ஆபத்தாக முடியும்.

கண்டிரோல் வேண்டாம் என்று சொல்வதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளலாம். கண்டிரோல் இல்லாமல் எடுத்துவிட்டால் அரசாங்கத்திற்கும் சௌகரியம்தான். கண்டிரோலை எடுத்துவிடலாம் என்று எல்லோரும் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் அது சரியல்ல, கண்டிரோல் இருப்பதினால் அரசாங்கத்திற்கு பொறுப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையில், நாட்டிலுள்ள நிலைமைக்குத் தக்கவாறு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். கண்டிரோல் எப்போதும் இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அவசியமில்லாதபொழுது எடுத்துவிடலாம். ஆனால் அடியோடு இதை எடுத்துவிடவேண்டும், அல்லது கண்டிப்பான முறையில் கண்டிரோல் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதும் பொருத்தமல்ல. அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. நிலைமை சகஜமாக இருக்கின்றபொழுது கண்டிரோல் ஏற்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. சென்ற ஆண்டு வரையிலும் கண்டிரோல் இல்லாமல்தான் இருந்தது. கண்டிரோல் வருவது என்றால் அங்கத்தினர்களுக்கு எவ்வளவு வெறுப்பு இருக்கிறதோ அவ்வளவு வெறுப்பு எனக்கும், இந்த அரசாங்கத்திற்கும் உண்டு. ஆனால் ஓரளவு கண்டிரோல் வைத்திருப்பதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. இங்கு ஸ்டேட் டிரேடிங்கைப்பற்றி சொல்லப் பட்டது. ஸ்டேட் டிரேடிங் நடத்த வேண்டும் என்றால் ஓரளவு கண்டிரோல் இருக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் ஒரே அடியாக “Full-fledged State Trading” -காக இருக்கவேண்டும் என்பதில் ஆட்சேபம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அதுவும் நாட்டில் இருக்கின்ற நிலைமைக்குத் தக்கவாறுதான் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் ஏதோ பஞ்சாப் ராஜ்யத்தில் இதைப் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள். ஸ்டேட் டிரேடிங் என்பது நமது நாட்டுக்கு மட்டும் எடுத்து நடத்த முடியாது. அகில இந்திய ரீதியில்தான் எடுத்து நடத்த முடியும். ஆகவே இன்று ஓரளவு கண்டிரோல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் அதனால் எந்தவிதமான பாதகமும் ஏற்பட்டுவிடாது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [10th September 1959]

நியாயவிலைக் கடைகளைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது இருப்பதைவிட இன்னும் அதிகமாகத் திறக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். எனக்கு வந்த தீர்மானத்தில் ஆயிரம் ஜனத்தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் ஒவ்வொரு நியாயவிலைக்கடை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டிருந்தது. எல்லா தானியங்களையுமே கொள்முதல் செய்து நியாய விலைக்கடைகள் மூலம் ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கலாம், அது தான் நல்லது என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டது. நியாய விலைக்கடைகள் எல்லா இடங்களிலும் வைத்துவிட்டால் அதனுடைய நோக்கமே போய்விடும். இப்போது இருப்பதைப் பார்த்தாலும் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஆயிரத்து ஏழுநூற்று ஐம்பது கடைகள் இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தேன். கண்ட்ரோல் மும்முரமாக இதற்கு முன்னால் இருந்த காலத்தில் கூட 2,000 கடைகள் இருந்தது. ஆனால் இப்போது நம்முடைய திட்டம் சீக்கிரத்தில் 2,240 வரையில் கடைகள் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பது தான். அதற்கு மேலாகக் கடைகளை ஏற்படுத்துவது என்றால், அதற்கு எங்கே போவது? ஆகவே ஓரளவுக்குத்தான் நியாயவிலைக் கடைகளை ஏற்படுத்த முடியும். இம்மாதிரி எல்லாம் ஏற்படுத்தியிருந்தும் கூட சில இடங்களில் நியாயவிலைக்கடைகளில் போய் மக்கள் அரிசி வாங்குவதில்லை என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். உண்மையிலேயே நியாயவிலைக்கடைகளில் வாங்காமல், எல்லாக்கடைகளிலும் இதே விலைதான் இருக்கிறது, ஆகவே மற்றக்கடைகளில் தான் அதிகமான மக்கள் வாங்குகிறார்கள் என்றால் அது வரவேற்கத் தகுந்த விஷயம்தான். அதன் மூலம் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி ஓரளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்று தான் சொல்லவேண்டும். நியாயவிலைக்கடைகளில் கொடுக்கப்படும் அரிசி நல்லதாக இல்லை என்றும் சில அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதே சமயத்தில் இங்கு நியாயவிலைக்கடைகளின் முன்னால் ஏராளமான அளவில் க்யூ நின்று கொண்டிருக்கிறது என்றும் தெரிவித்தார்கள். இங்கு தெரிவிக்கப்பட்டதுபோல் விலை அதிகமாக இருக்கிறது, அல்லது நியாயவிலைக்கடைகளில் கொடுக்கப்படும் அரிசி நல்லதாக இல்லை என்றால் இவ்வளவு கூட்டம் எதற்காக அங்கே வருகிறது? இவ்வளவு க்யூ ஏன் அங்கே நிற்கிறது? இதைப்பற்றியும் நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். நான் அறிந்த மட்டில், வெளியில் கொடுக்கக்கூடிய அரிசியின் தரம்தான் குறைவாக இருக்கிறதே தவிர, நியாயவிலைக்கடைகளில் கொடுக்கப்படும் அரிசியின் தரம் குறைவாக இருக்கிறது என்று யாரும் சொல்லவில்லை.

விலையைப் பொறுத்த அளவில் கொள்முதல் செய்கிற விலைக்கும், விற்கிற விலைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இதில் சுமார் 8, அல்லது 9 ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இதிலிருந்து அதிகமான அளவில் லாபம் கிடைக்கிறது என்ற கருத்தையும் சிலர் கூறினார்கள். இதில் ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும். கூட்டுறவு ஸொஸைட்டி மூலமாகக் கொள்முதல் செய்து அதன் மூலம் நியாயவிலைக்கடைகளுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதுதான் இப்போதுள்ள

10th September 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

திட்டம். இதற்காக ஜில்லாக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் பிரதிநிதிகளை அழைத்து அவர்களிடம் இவ்விவரங்களைப்பற்றியெல்லாம் கூறித் தான் அவர்களிடம் இந்தப்பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் லாபம் கிடைத்தாலும் சரி, நஷ்டமடைந்தாலும் சரி, அவர்கள்தான் இதற்குப்பொறுப்பு. இதில் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு ரிசர்வ் பாங்க் மூலம் 10 கோடி ரூபாய் வரை இந்த ஸொஸைட்டிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கு உத்தரவாதம் செய்திருக்கிறோம். இந்த ஸொஸைட்டிகள் மூலமாக எப்போது வேண்டுமானாலும் கொள்முதல் செய்து கொள்ளலாம். நாம் கொள்முதல் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லும்போது அவர்கள் கொள்முதல் செய்வார்கள். அவர்கள் அதிகமாகக் கொள்முதல் செய்து ஏன் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். அவ்விதம் அதிகமாக அவர்கள் கொள்முதல் செய்து வைத்துக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் கடனாக வாங்குகிற பணத்திற்கு அவர்களே 100-க்கு ஆறு வீதம் வட்டி கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் வாங்குகிற பணத்திற்கு அவர்கள் தான் வட்டி கொடுக்கவேண்டும். இவ்விதம் கொள்முதல் செய்வதில் மாண்ட் ஒன்றுக்கு எட்டு அல்லது ஒன்பது ரூபாய் வரை லாபம் கிடைக்கிறது என்றும், அதிலும் இது அரசாங்கத்திற்கே கிடைக்கிறது என்ற அளவில் சொல்லப்பட்டது. அரசாங்கத்திற்கு இதில் லாபமும் இல்லை, நஷ்டமும் இல்லை. அவர்களுக்கும் நாம் சும்மா கொடுத்துவிடவில்லை, கணக்குகள் எல்லாம் போட்டுப் பார்த்தபின்தான் கொடுத்திருக்கிறோம். அதன்படி, 1 ரூபாய் 87 நயா பைஸா என்று போட்டுக்கொடுத்திருக்கிறோம். இது எந்த அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால்—

NAYE PAISE.

Handling and cart hire per maund ..	19
Godown rent	25
Shrinkage allowance	15
Fumigation charges	3
Interest on capital borrowed	50
Gross Profit	75

என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் “ப்ராபிட்” 75 நயா பைஸா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—

NAYE PAISE.

Insurance charges	8
Interest charges	19
Handling charges	19
Cost of staff	17
Net Profit	12

என்ற முறையில் போடப்பட்டிருக்கிறது. மறுபடியும் இந்த ஆண்டிலும் ப்ரொக்யூர்மெண்ட் நடத்தவேண்டுமென்றால் திரும்பவும் இதற்கு மார்ஜின் கணக்குப் போட்டு பார்த்துக்கொள்ளலாம். இந்தக் கணக்குகளை எல்லாம் ஆலோசித்துத்தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு சில்லறையாகவும் விற்பனை செய்வதற்கு வசதிகளை அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது.

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[10th September 1959]

இப்போதுள்ள விலையைப் பொறுத்த அளவில், இப்போது 14 அணுவுக்குக் கிடைப்பது என்பது எல்லோரும் வரவேற்கக்கூடிய அம்சம்தான். ஊட்டியில் நாங்கள் செலக்ட் கமிட்டியின்போது போயிருந்த சமயம் நான் இதைப்பற்றி விசாரித்தேன். அப்போது அங்குள்ள மக்கள் தெரிவித்தார்கள். மார்க்கட்டில் அதிகமான விலைதான் இருந்தது. இப்போதுதான் விலை குறைவாக வந்திருக்கிறது. இது வந்த பிறகு ஏழை மக்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கிறது என்கிற அளவிலும் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இவைகளை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது, இது ஒன்றுதான் உருப்படியான திட்டம், இதன் மூலம்தான் ஓரளவு பலன் காண முடியும் என்ற அளவில்தான் இவ்விதம் நியாயவிலைக் கடைகளை அதிகமாகத் திறப்பதின் மூலமாக இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கமுடியும் என்ற அளவில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அது ஓரளவு பயனும் அளித்திருக்கிறது. ஆகவே அறவே கண்ட்ரோல் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்வது சரியல்ல என்பதுதான் அரசாங்கத்தினுடைய அபிப்பிராயம். கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்கள், மார்க்கட் விலைக்கே வாங்கி விடுங்களேன் என்று தெரிவித்தார்கள். இதைப்பற்றி வியாபாரிகளும் என்னிடம் வந்து சொன்னார்கள். நான் அவர்களிடம் நீங்களும் நியாயவிலைக் கடைகளில் விற்கக்கூடிய விலைக்கு விற்பதற்கு முன் வாருங்களேன் என்று கேட்டேன். அவர்கள் அதற்கு சரியான பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதோடு இப்போது நியாயவிலைக் கடைகளில் அரிசி விற்பனை செய்வதில் இப்போது இருப்பதை விட இன்னும் கூடுதலான அளவில் சப்ளை கொடுக்கவேண்டும் என்ற கருத்தையும் சொன்னார்கள். மொத்தத்தில் இவ்விதம் சப்ளை கொடுக்க முடியாது. இப்போது நாம் நியாயவிலைக் கடைகள் மூலமாக போதிய அளவு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கேரள நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் இந்த விதத்தில் அங்கு கொடுக்கவில்லை. நமது அளவினுடைய 2/3 பாகம்தான் கேரளத்தில் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு படி விதம் கொடுக்கிறோம். (ஸ்ரீ டி. எஸ். ஆதிமூலம்: அங்கு கடைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன.) எவ்வளவுதான் கடைகள் இருந்தாலும் நமக்குக் கிடைப்பதைவிட, குறைவான அளவில்தான் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு நபர் ஒன்றுக்கு ஒரு படி கூட கிடைப்பதில்லை. நாம் நபர் ஒன்றுக்கு ஒரு நாளுக்கு 2 படி கொடுக்கிறோம். ஏதோ சில்லறை விலையில் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதை அரசாங்கம் இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

கனம் அங்கத்தினர் நல்லசிவம் அவர்கள் லெவி முறையை வேண்டுமானால், ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் உள்ளவர்களுக்கு வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். கனம் சீனிவாச அய்யர் அவர்களும் இந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள், அதாவது எல்லோருக்கும் லெவி முறையை வைத்து விடலாம் என்று. இம்மாதிரி லெவி முறை என்று வைப்பதாக இருந்தால், கனம் நல்லசிவம் அவர்கள் சொல்வதுபோன்று ஐந்து

10th September 1959]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

ஏக்கர்களுக்கு மேல் உள்ளவர்களுக்குத்தான் ஏற்படுத்த முடியும். இவ்விதம் இருக்கின்றவர்கள் குறைவுதான். ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் என்று வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள்தான் அதிகமாக நம் நாட்டில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இவர்களிடம் எல்லாம் லெவி முறையைக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை, அரசாங்கமும் இந்த முறையைக்கொண்டு வருவதற்குத் தயாராக இல்லை. அதோடு இந்த லெவி முறையினால் எவ்வளவு கிடைக்கும் என்று கணக்குப் போட்டுப்பார்த்தாலும் ஒரு லட்சத்து 15 ஆயிரம் டன் தான் கிடைக்கும் என்று தெரிகிறது. லெவி முறை இல்லாமலே நமக்கு கிடைத்திருப்பது சுமார் ஒரு லட்சம் டன். ஆகவே இந்தச் சிறிய பகுதிக்காக நாம் லெவி முறையைக் கொண்டுவர முடியாது. இப்போது கிடைத்திருக்கின்ற ஒரு லட்சம் டன்னும், தஞ்சை ஜில்லாவிலிருந்து 70 ஆயிரம் டன்னும் மற்ற ஜில்லாக்களிலிருந்து 30 ஆயிரம் டன்னும் கிடைத்திருக்கிறது. ஆகையால் லெவியில் ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லை. (குறுக்கீடு) பூராவும் போட்டால், 2 லட்சம் டன் வரும். ஆகையால் அதைப்பற்றியும் பின்னால்தான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. லோன் இப்படியே நீடிப்பதாயிருந்தால், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நல்லசிவம் சொன்னதுபோல, அவர்களிடமிருந்து 2 லட்சம் டன் பெற முடியும் என்றும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1-30
p.m.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. பழனிசாமி ஒன்று சொன்னார். அரசாங்கம் அதைச்செய்யவில்லை, இதைச்செய்யவில்லை, ஒன்றையும் கவனிக்கவில்லை என்று அவர் சொன்னார். அரசாங்கம் என்னென்ன காரியங்களைச் செய்துவருகிறது என்பது கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். விலைவாசி நிலவரம், மற்ற விஷயங்கள், எல்லாவற்றையும் நாங்கள் கவனித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். நிலைமையை அந்த அந்த சமயத்திற்குத்தக்கவாறு சமாளித்தும் வருகிறோம். பஞ்சாபில் ஸ்டேட் டிரேபர் நடக்கிறது என்று சொன்ன மாதிரி, ஏதோ ஒரு வியாபாரி நெல் வைத்திருந்ததாகவும், அதை (seize) செய்ததாகவும்—கொண்டுபோய் விட்டதாகவும்—அவர் சொன்னார். அவருக்கு இந்தத் தகவல் எங்கிருந்து கிடைத்ததோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. விஷயங்களைத் தெரிவித்தால், நாங்கள் கவனிக்கலாம். ஆனால் அவர் குறிப்பிட்ட அந்தக் கேஸைப் பொறுத்தவரையில், லீஸ் செய்து விவகாரம் ஹைக்கோர்ட்டுக்குப் போய், ஹைக்கோர்ட்டில் இப்போது ரிட் பெண்டிங்காக இருக்கிறது. ரிட் இன்னும் டிஸ்போஸ் ஆகவில்லை. இந்திலேயில் அதைக்கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்று நாம் சொல்லுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? கனம் அங்கத்தினர் எத்தனை நியாயவிலைக் கடைகளைப் பார்த்திருக்கிறாரோ, தெரியவில்லை. நியாய விலைக்கடைகளில் மட்ட அரிசிதான் கொடுக்கப்படுகிறது என்று அவர் சொன்னார். கூடியவரையில், நான் பார்த்தவரையில், நல்ல அரிசிதான் நியாய விலைக்கடைகளில் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், இதை ஓரளவுக்குத்தான் கொடுக்கமுடியும். இப்போது 1,780 நியாயவிலைக்கடைகள் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கின்றன. இவைகளை 2,240-ஆக அதிகரிக்கலாம். முழு ரேஷன் இருந்தபோதுகூட நமது மாநிலத்தில் மொத்தம் 2,000 ரேஷன் கடைகள்தான் இருந்தன. ஆனால் மொத்தம் 2,240 நியாயவிலைக்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [10th September 1959]

கடைகளை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இப்போது உத்தேசித்திருக்கிறோம். வெகு சமீபத்தில் மதுரையில் நியாய விலைக் கடைகளைத் திறக்க வேண்டுமென்று கோரப்பட்டது. உடனே அங்கே 16 நியாய விலைக்கடைகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன; உத்திரவைத் தந்திமூலம் கலெக்டருக்குத் தெரிவித்து அங்கே இந்த நியாயவிலைக் கடைகளைத் திறந்தோம். நியாயவிலைக் கடைகளை ஓரளவுக்கு ஏற்படுத்த முடியும். ஆயிரம் ஜனங்களுக்கு ஒரு கடை வீதம் இவைகளைத் திறக்க வேண்டுமென்றால் அது முடியாது. நியாய விலைக்கடைகள் என்றால், அவை அநியாயமான விலைக்கு தான் பொருளை விற்கவேண்டும். அவை அநியாயமான விலைக்கு விற்க வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. மார்க்கெட்டில் விலை குறைய வேண்டும். அதற்கு உகந்த ஒரு வழி இருக்கிறது. அதற்குக் குறுக்கு வழி ஒன்றும் இல்லை. விலை குறையச் செய்வதில் கவனம் செலுத்துகிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன், நாம் ஏன் வெளி நாட்டிலிருந்து அரிசி வரவழைக்கக்கூடாது என்று கேட்டார். பொதுவாக இறக்குமதி இந்தியாவுக்கு அவசியமாக இருக்கிறதே தவிர, நமது மாநிலத்திற்கு இல்லை. இறக்குமதி அவசியமாக இருக்கும்போதே அன்னியச் செலாவணி முதலிய கஷ்டங்கள் இருப்பதால் அதைத் தவிர்க்க முயற்சிக்கும்போது, அவசியம் இல்லாதபோது ஏன் இறக்குமதி செய்ய வேண்டும்? தென் மண்டலம் நீடிப்பதாகயிருந்தால், நமக்கு பர்மா அரிசி 2 லட்சம் டன் வரும். அது விலை குறைவாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அது பச்சரிசியாகத்தான் இருக்கக்கூடும். மத்திய சர்க்கார் அமைச்சரிடம், ஒருக்கால் அம்மாதிரி நேர்ந்தால் நமக்குப் புழுங்கல் அரிசியாகத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர்கள் இவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் கருத்துக்களை எல்லாம் தெரிவித்ததற்காக அவர்களுக்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விலையைக் குறைக்கும் விஷயத்தில், உருப்படியாக என்ன செய்தால் விலை குறையும் என்று பார்த்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். மேலும் மேலும் கண்ட்ரோல் கொண்டுவருவது என்றால் அதில் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதிக அதிகாரிகளைப் போட்டு கண்ட்ரோலை ஸ்டிரிக்டாக அமல் நடத்தி விடலாம். ஆனால் கண்ட்ரோல் தொல்லைகளைக் கொடுக்கக்கூடியது. உற்பத்தி யாளர்களுக்கும் தொல்லை கொடுக்காமல், பொருள்களை வாங்குபவர்களுக்கும் தொல்லை கொடுக்காமல் நியாயமான விலையைக் கொண்டு வர வேண்டும். அவ்வாறு விலைவாசியைக் குறைக்க வேண்டும். இப்போது விலை அதிகமாவது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். இப்போது “ஸ்கேர்லிடி” இல்லை. விலையைக் குறைப்பதில் அரசாங்கம் மேலும் மேலும் கவனம் செலுத்தும். இந்த விஷயத்தில் நாமாகவே எதையும் செய்ய முடியாது; நாம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்துகொண்டுதான் செய்யமுடியும். உணவுப் பிரச்சனையில் அரசாங்கம் அக்கறையுடன் எல்லா விஷயங்களிலும் கவனம் செலுத்திவரும் என்று சொல்லி, திருத்தங்களை வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கனம் அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

10th September 1959]

SRI S. M. ANNAMALAI : Sir, on a point of personal explanation. கனம் அமைச்சர் பேசும்போது, நான் ஏதோ தவறுதலாகப் புள்ளி விவரம் கொடுத்ததாகச் சொன்னார். ஆனால் புள்ளி விவரத்தில், “the following figures show the movements of rice from Andhra to Madras and from Madras to other States (namely, Kerala)” என்பதற்குக் கீழே, Movement of rice from Madras to other States என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு புள்ளிவிவரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற இடங்களில் ‘by rail’ ‘by road’ என்று புள்ளிவிவரங்கள் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் மட்டும் அவ்வாறு பிரித்துக் கொடுக்கப்படாததால் ரோடு, ரெயில் இரண்டின் மூலமாகவும் தானியங்கள் சென்றதாகத்தான் கொள்ள வேண்டுமேதவிர ரெயில்மூலம் மட்டும் சென்றதாகக் கொள்ளக்கூடாது என்பதைக் கனம் அமைச்சருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

The amendments of Sri S. M. Annamalai and Sri N. K. Palanisami were put and lost.

The amendment of Sri M. Jagannathan was put and declared lost.

SRI M. JAGANNATHAN : I demand a poll, Sir.

The Division Bell was rung.

SRI S. LAZAR : Sir, may we know what the amendment of the hon. Member Mr. Jagannathan is? We do not have it.

DEPUTY SPEAKER : When the Division Bell is being rung hon. Members should not raise any question. Let the hon. Member resume his seat. I shall read the amendment. After the Division Bell was rung I shall again put the amendment moved by the hon. Member Sri M. Jagannathan to vote. The question is—

“Add at the end the following :—

‘and on such consideration, the House is of the opinion that Government should take steps—

- (i) to open more fair price shops in the State,
- (ii) to sell rice in the fair price shops at reasonable price,
- (iii) to make available greater quantities of grains in the fair price shops than at present.”

The amendment was put and lost.

DEPUTY SPEAKER : I shall now put the main motion to vote. The question is—

“That the food situation in Madras State be taken into consideration.”

The motion was put and carried.

[10th September 1959]

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VII. —PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory rules and orders.

95. *Notification under sub-section (3) of section 1 of the Madras Animal Preservation Act, 1958, issued in G.O. Ms. No. 2068, Food and Agriculture, dated 21st May 1959. [Laid on the table of the House under section 14 of the Madras Animal Preservation Act, 1958 (Madras Act X of 1958).]*

96. *Rules framed under the Madras Bhoodan Yagna Act, 1958, issued in G.O. Ms. No. 1951, Public (Rural Development Projects), dated 9th July 1959 under section 28 (3) of the Madras Bhoodan Yagna Act, 1958. [Laid on the table of the House under section 28 (3) of the Madras Bhoodan Yagna Act, 1958 (Madras Act XV of 1958).]*

B. Reports, notifications and other papers.

54. *White Paper on the Food Situation in Madras State.*

55. *The Madras Buildings (Lease and Rent Control) Amendment Bill, 1959 (L.A. Bill No. 19 of 1959).*

56. *Fifth Report of the Committee on Government Assurances.*

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS